

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

605

6464. 605.
Schnorr v. Carolfeld F. Verbouwen
collocatio Homerica quas
habet leges et qua utatur
libertate. Berol. 1864.

14. 6. 25

BORUM COLLOCATIO HOMERICA

QUAS HABEAT LEGES

ET QUA UTATUR LIBERTATE.

SCRIPSIT

F. SCHNORR DE CAROLSFELD

DR. PHIL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY EIUSQUE SOCIUM

OBERWASSER-STRASSE 11.

MDCCLXIV.

Sh. 64. 605

VERBORUM COLLOCATIO HOMERICA

QUAS HABEAT LEGES

ET QUA UTATUR LIBERTATE.

SCRIPSIT

F. SCHNORR DE CAROLSFELD

DR. PHIL.

BEROLINI

APUD S. CALVARY EIUSQUE SOCIUM

OBERWASSER-STRASSE 11.

MDCCLXIV.

1882, Aug. 7.
Maine Land.

BEROLINI TYPIS EXPRESSIT GUSTAVUS SCHADE.

IOANNI CLASSENO

ALFREDO FLECKEISENO

VIRIS HUMANISSIMIS

COLENDIS PIE ET CULTIS

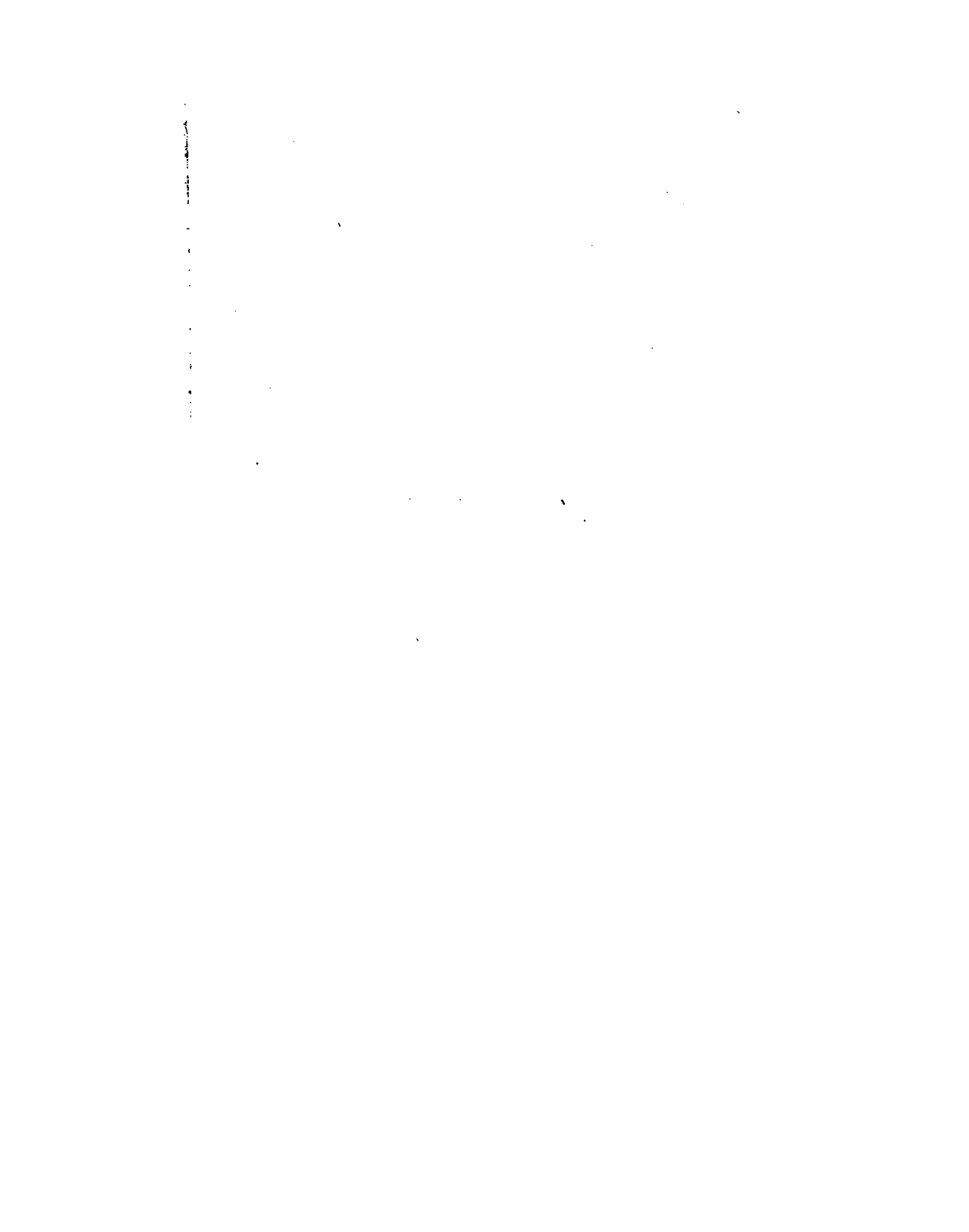
1875, Aug. 1
Königsberg.

IOANNI CLASSENO

ALFREDO FLECKEISENO

VIRIS HUMANISSIMIS

COLENDIS PIE ET CULTIS

Legum earum omnium, quae spectant ad verborum collocationem, in prosa oratione genera sunt duo. Alterum genus est, quod constat legibus grammaticis, alterum, quod legibus rhetoricis. Sed in poësi accedunt ad leges grammaticas metricae, quae in verborum collocatione vim habeant, ad leges rhetoricas poëticae. His igitur finibus comprehendenda esse puto, quae de collocatione verborum HomERICA dicenda sint, ut agam primum de legibus grammaticis et metricis eis, quae in verborum collocatione valeant, deinde de legibus rhetoricis et poëticiis.

I.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICA LEGIBUS GRAMMATICIS.

---

1. *De figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος.*

Duplices accusativos ex figura, quam dicunt καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος, usurpatos quum etiam apud posterioris aetatis poëtas reperiri constet (cf. Alc. 17. Ἔργος με δαῦτε Κύπριδος ἕκατι Γλυκὺς κατείβων καρδίαν λαίνει. Soph. O. C. 113. καὶ σύ μ' ἐξ ὁδοῦ πόδα κρύψον κατ' ἄλλος. Eur. Hec. 812. ποτ' μ' ὑπεξάγεις

πόδα) creberrimos esse notum est apud Homerum. Nec desunt epicae dicendi formulae crebro repetitae, quibus iste usus Homericus nobis familiarior fiat. Quarum in numero est illud: *ποτόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν, κύσσε δέ μιν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάσα καλὰ Χειρᾶς τ' ἀμφοτέρως*. Ut in his exemplis Homericis, sic in plerisque duo obiecta, pari ratione cum verbo coniuncta, inter se nullo conexa vinculo, ita se excipiunt, ut secundo corporis pars vel simile quid definiatur. cf. J. XX 44. *Τρῶας δὲ τρώμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον*. O. XIX 356. *ἦ σε πόδα σ νίψει*. XI 578. *γῦπε δέ μιν ἐκότερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον*. — XVIII 391. *ἦ ῥά σε οἶνος ἔχει φρένας*. J. II 171. *ἔπει μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἴκανεν*. — V 98. *καὶ βάλ' ἐπαῖσσοντα τυχῶν κατὰ δεξιὸν ὦμον Θώρηκος γύαλον*. XII 400. *τὸν δ' — Τεῦκρος — βεβλήκει τελαμῶνα περὶ στήθεσσι φαινόν*. In tribus obiectis, quae non inter se conexa sint, non puto usu venire figuram *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος*. Neque enim in eo versu Homerico, quem huius rei testem affert Bekkerus (Monatsber. d. Berlin. Akad. 1860. p. 98 not. = Homer. Blätter p. 165). J. XXI 123. *ἐνταυθοῖ νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἳ σ' ὠτειλήν Αἴμ' ἀπολιχμήσονται* accusativos *σέ, ὠτειλήν, αἶμα* paris iudicandum est esse potestatis, sed alia ratione *σέ* et *ὠτειλήν*, alia *αἶμα* ad verbum *ἀπολιχμήσονται* pertinet. Nam de corpore sive vulnere corporis pisces sanguinem delingunt. *Σέ* et *ὠτειλήν* locum tenent eius, quod dici solet „äußeres Objekt“, *αἶμα* eius, quod „inneres Objekt.“

Quomodo nata sit figura *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος*,

ex usu Homerico luculentissime apparet. Hermannus quidem ortam eam esse putat ex aliqua synchysi. cf. ad Vig. p. 882. „Latissime patet in accusativo illa duarum loquutionum confusio. Pauca de plurimis exempla afferam: τὸν δὲ σκότος ὄσσο' ἐκάλυψε, quod compositum est ex his: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε et τοῦ δὲ ὄσσοσ' σκότος ἐκάλυψεν.“ Possit videri secundus accusativus ea vi uti, quae in his est accusativi: J. V 284. βέβληται κε-
νεῶνα. XX 480. χεῖρα βαρυνθεῖς. O. XXII 406. Ὀδυσσεὺς πεπάλαικτο πόδας καὶ χεῖρας. Sed secundum nomen additum esse epeexegetice (cf. Thiersch, Grammat. p. 468) eodem modo atque in illis: J. IX 547. ἡ δ' ἄμφ' αὐτῷ (sc. σὺ) θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν Ἄμφι σὺς κεφαλῇ καὶ δέρματι λαχνηέντι. VIII 48. Ἴδην δ' ἴκανεν πολυπίδακα μητέρα θηρῶν Γάργαραν. XIV 227. Σείατ' ἐφ' ἵπποπόλων Θρηκῶν ὄρεα νιφόνετα Ἄκρο-
τάτας κορυφάς. XXI 37. ὁ δ' ἐρινεὸν ὄξει χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρηκας, ἵν' ἄρματος ἀντιγες εἶεν et Aristarchus videtur vidisse (cf. Merkel, Prolegom. Apoll. Rh. p. 90) et inde apparet, quod in loco secundo id maxime ponitur apud Homerum, quo addito res accuratius definitur. Siquidem in illa figura id quod ad totum spectet, praecedere, id quod ad certam partem, sequi sexcenties videmus. (cf. J. La Roche, Homerische Studien. Wien 1861 p. 225). Ne vero dicam semper praecedere id quod ad totum spectet, prohibent hi duo loci: O. XX 286. ὄφορ' ἔτι μᾶλλον Ἄνῃ ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα et J. XXI 180. Γαστέρα γὰρ μιν ἔτυψε παρ' ὀμφαλόν, quorum alter quum ab legibus sermonis Homerici tum ab eo versu, qui legitur: O.

XVIII 348. ὄφρ' ἔτι μᾶλλον Λύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος discrepat (cf. J. Bekker, über das zwanzigste Buch der Odyssee. Monatsber. 1853 p. 643 sq. = Homer. Bl. p. 123 seq.), alter ad eam partem libri XXI pertinet, qua Hoffmannus carmen recentius cum antiquiore coniunctum esse existimat (cf. Quaestt. Hom. II p. 245 seq. 247 not.). Posterioris aetatis poëtae partim ab usu Homérico deflexerunt: et Hesiodus Sc. Herc. 41. τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν (in hoc loco Hesiodi: Theog. 567 seq. δάκρυ δ' ἄρα νειόθι θυμὸν || Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δέ μιν φίλον ἦτορ non certa est lectio) et Sophocles Oed. C. 314. κρατὶ δ' ἠλιοστερῆς κνή πρόσωπα Θεσσαλὶς νιν ἀμπέχει et Aristophanes Lysistr. 542. οὐδὲ γόνατα κόπος ἔλοι με καματηρὸς ἄν. Ei vero poëtae, qui toti pendent ab Homero, etiam in usu figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος Homerum sequuntur: certe Apollonius Rhodius hoc uno versu id, quod ad totum spectat, non in priore loco posuit: IV 724. ἧ γὰρ δνεῖρων Μνηστὶς ἀεικέλιη δύνεν φρένας ὄρμαίνουσαν, nisi hunc ipsum versum ex codice Laurentiano, qui praebet ὄρμαίνουσα et ascriptum ὀφραίνουσα, erit, qui ad consuetudinis normam redigere possit, vel haec emendatio vera habenda est: δύν' ἐς φρένας ὄρμαίνουσαν.

2. De dativis duplicibus ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος coniunctis.

Quam legem apud Homerum in figura καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος usu venire demonstravimus, eadem ad alia quaedam pertinet, quae naturae sunt similis. Ac

proxime quidem ad similitudinem figurae καθ' ὄλον και κατά μέρος accedunt duplices dativi (cf. J. La Roche Homerische Studien. Wien 1861 p. 225. Bekker, Homerische Blätter p. 292 seq.) in eis, quae sunt: J. II 259. μηκέτ' ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ κάρη ὤμοισιν ἐπέη. 451. ἐν δὲ σθένος ὄρσεν ἐκάστω Καρδίη. VIII 129. δίδου δέ οἱ ἦνία χερσίν. XVIII 103. σκῆπτρον δέ οἱ ἔμβαλε χεῖρι. 375. Χρῦσα δέ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πνυθ μένι θῆκεν. O. XII 266. και μοι ἔπος ἔμπροσθε θυμῷ. XVII 4. ὃ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. VI 235. Ὡς ἄρα τῷ κατέχευε χάρην κεφαλή τε και ὤμοις. XXIII 146. Τοῖσιν δὲ μέγα δῶμα περιστραχίζετο ποσσίν. (cf. Eur. Troad. 635. ὡς σοι τέρψιν ἐμβάλω φρενί). Quorum in numerum referendum esse illud crebro repetitum: ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρι defendendum mihi est contra Bekkerum (Monatsber. 1860 p. 171 = Homer. Blätt. p. 183 seq.) aliosque (velut Ameisium O. II 302) qui statuunt χεῖρι dativum esse, qui dicatur instrumenti. Bekkerus affert O. XXIV 410. ὡς δ' αὐτως παῖδες Δολίου κλυτὸν ἄμφ' Ὀδυσῆα Δεικανόωνι' ἐπέεσσι και ἐν χεῖρεσσι φύοντο, ubi pluralem χεῖρεσσι dicit usurpatum videri de filiorum Dolii manibus. Sed vide ne poëta dixerit filios Dolii undique circumstantes consalutasse manusque ambas tenuisse Ulixis. cf. O. XXII 499. και κύνσον ἀγαπαζόμεναι κεφαλήν τε και ὤμους Χεῖράς τ' αἰνύμεναι. Nam si dativum sumpseris esse instrumentalem, neque O. X 397. ἔγνωσαν δ' ἐμὲ κείνοι, ἔφυν δ' ἐν χερσὶν ἐκαστος habebis, ut defendas pluralem χερσίν (et collocata esset in eo loco praepositio monosyllaba tmesi disiuncta post verbum, quod demonstrabo ab Homero non admitti) neque

Theocr. Id. XIII 47. *ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν*, ut singularem *χειρὶ*. Conlatis eis, quae sunt: J. V 30. *Χειρὸς ἔλοῦσ' ἐπέσσει προσηύδα*. O. III 374. *Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ'*. XVIII 258. *δεξιτερῆν ἐπὶ καρπῷ ἔλῶν ἐμὲ χεῖρα προσηύδα, ὁδὰξ ἐν χεῖλεσι φύντες* propius puto videbuntur ad verum accedere, qui in illo: *ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ* dativos οἱ et *χειρὶ* paris iudicant esse potestatis (cf. Hoffmann, über *ἀμφί* in der Ilias p. 15). In eiusmodi dativis duplicibus is, qui ad totum spectat, adeo priorem locum obtinere solet, ut hi duo versus ab ea consuetudine discrepent: O. XXIII 207. *ἀμφὶ δὲ χεῖρας* || *Δειρῆ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα*. (cf. Eurip. Phoen. 165. *περὶ δ' ὠλένας ἄερα φιλιτάτα βάλοιμι χρόνω Φυγάδα μέλεον*) et J. XV 451. *Ἀνχένη γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός*. Atque in Odysseae versu offensio eo minuitur, quod dativus *δειρῆ* pertinet ad adverbium *ἀμφί*. cf. J. VI 509. *ἀμφὶ δὲ χαίται* || *Ῥμοις ἀτίσσονται*. Hoffmann l. d. p. 20. In altero vero versu: *ἀνχένη γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός* iam Alexandrini (in his Aristarchus) offenderunt, vel propterea quod ex aliis consutus esse videbatur vel propter sententiam eo expressam. (cf. Spitzn. ad h. l.) Quorum alii versus 449—451 spurios esse iudicabant, alii loco eius, quod est *ὄπισθεν, πρόσθεν* (quod recepit Bekkerus) rescribendum esse censebant, quamquam illud *πρόσθε* neque si de loco dictum accipias, bene coniungi cum vocabulo *ἀνχῆν* (cf. J. XIII 289. *οὐκ ἂν ἐν ἀνχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νῶτα*. 546. *ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς ἀνχέν' ἰκάνει*) neque si de tempore, bene

ab ineunte sententia removeri videtur iudicandum esse. In eo Iliadis loco, qui est: VII 31. *ἐπεὶ ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ Ὑμῖν ἀθανάτησι, θυμῷ* dictum est pro *ἐν θυμῷ*.

Longius absunt ab similitudine figurae *καθ' ὅλον* καὶ *κατὰ μέρος* dativi duplices ei, qui insunt in his: J. V 116. *εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρθέστῃς*. XVII 195. *ἄ οἱ θεοὶ Οὐρανίωνες πατρὶ φίλῳ ἔπορον*. O. IV 771. *ὃ οἱ φόνος νῆι τέτυκται*. II 45. *ὃ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἴκῳ*. III 208. *Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ ἔμοι*. XI 112. *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηϊ τε καὶ ἑτάροισι*: quippe in quibus appareat, non prorsus eodem modo dativum utrumque ad verbum pertinere (cf. Nitzsch, O. II 50). Tamen restat hoc similitudinis, quod casuum geminatione distrahuntur, prae aptissime cohaereant, eademque lege haec casuum geminatio obstricta est atque figura *καθ' ὅλον* καὶ *κατὰ μέρος*. Nam dativus pronominis, qui id quodammodo continet, quod ad totum spectat, praecedere solet. Et qui versus non congruit cum hac lege, O. II 50. *Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελούσῃ*, in eo Scholia testantur de hac lectione: *Μητρὶ τ' ἐμῇ*, quam ne veram iudicemus neque prohibet coniunctio *τέ* per eam inlata (convenit enim illi loco, quum hoc praecedat: *ὃ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἴκῳ Δοιά· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὅς ποί' — Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχυ διαρῆσαι, βίον δ' ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσει*) neque dubitatio ex criticis rationibus petita impedit, quum constet, quam saepe dativus pronominis personalis pronominis possessivi locum occupaverit in codi-

Theocr. Id. XIII 47. *καὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν*, ut singularem *χειρὶ*. Conlatis eis, quae sunt: J. V 30. *Χειρὸς ἑλοῦσ' ἐπέεσσι προσήυδα*. O. III 374. *Τηλεμάχου δ' ἔλε χεῖρα ἔπος τ' ἔφατ'*. XVIII 258. *δεξιτερὴν ἐπὶ καρπῷ ἑλὼν ἐμὲ χεῖρα προσήυδα, δὲ δ' ἐν χεῖλεσι φύντες* propius puto videbuntur ad verum accedere, qui in illo: *ἐν δ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ* dativos *οἱ* et *χειρὶ* paris iudicant esse potestatis (cf. Hoffmann, über *ἀμφὶ* in der Ilias p. 15). In eiusmodi dativis duplicibus is, qui ad totum spectat, adeo priorem locum obtinere solet, ut hi duo versus ab ea consuetudine discrepent: O. XXIII 207. *ἀμφὶ δὲ χεῖρας || Δειρῆ βάλλ' Ὀδυσῆϊ, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσήυδα*. (cf. Eurip. Phoen. 165. *περὶ δ' ὠλένας Δερα φιλάτα βάλουμι χρόνη Φυγάδα μέλεον*) et J. XV 451. *Ἀνχένι γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός*. Atque in Odysseae versu offensio eo minuitur, quod dativus *δειρῆ* pertinet ad adverbium *ἀμφὶ*. cf. J. VI 509. *ἀμφὶ δὲ καίται || Ὡμοῖς ἀΐσσονται*. Hoffmann l. d. p. 20. In altero vero versu: *ανχένι γὰρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπεσεν ἰός* iam Alexandrini (in his Aristarchus) offenderunt, vel propterea quod ex aliis consutus esse videbatur vel propter sententiam eo expressam. (cf. Spitzn. ad h. l.) Quorum alii versus 449—451 spurios esse iudicabant, alii loco eius, quod est *ὄπισθεν, πρόσθεν* (quod recepit Bekkerus) rescribendum esse censebant, quamquam illud *πρόσθε* neque si de loco dictum accipias, bene coniungi cum vocabulo *ανχέν* (cf. J. XIII 289. *οὐκ ἄν ἐν ανχέν' ὄπισθε πέσοι βέλος οὐδ' ἐνὶ νῶτα*. 546. *ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν Ἥτ' ἀνὰ νῶτα θέουσα διαμπερὲς ανχέν' ἰκάνει*) neque si de tempore, bene

ab ineunte sententia removeri videtur iudicandum esse. In eo Iliadis loco, qui est: VII 31. *ἐπεὶ ὡς φίλον ἐπλετο θυμῷ Ὑμῖν ἀθανάτησιν, θυμῷ* dictum est pro *ἐν θυμῷ*.

Longius absunt ab similitudine figurae καὶ ὅλον καὶ κατὰ μέρος dativi duplices ei, qui insunt in his: J. V 116. *εἴ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρεόσσης*. XVII 195. *ἄ οἱ θεοὶ Οὐρανίονες πατρὶ φίλω ἔπορον*. O. IV 771. *ὃ οἱ φόνος νῆι τέτυκται*. II 45. *ὃ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἴκῳ*. III 208. *Ἄλλ' οὐ μοι τοιοῦτον ἐπέκλωσαν θεοὶ ὄλβον Πατρὶ τ' ἐμῷ καὶ ἐμοί*. XI 112. *τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Νηῖ τε καὶ ἐτάροις*: quippe in quibus appareat, non prorsus eodem modo dativum utrumque ad verbum pertinere (cf. Nitzsch, O. II 50). Tamen restat hoc similitudinis, quod casuum geminatione distrahuntur, puae aptissime cohaereant, eademque lege haec casuum geminatio obstricta est atque figura καὶ ὅλον καὶ κατὰ μέρος. Nam dativus pronominis, qui id quodammodo continet, quod ad totum spectat, praecedere solet. Et qui versus non congruit cum hac lege, O. II 50. *Μητέρι μοι μνηστῆρες ἐπέχραον οὐκ ἐθελοῦσιν*, in eo Scholia testantur de hac lectione: *Μητέρι τ' ἐμῇ*, quam ne veram iudicemus neque prohibet coniunctio τέ per eam inlata (convenit enim illi loco, quum hoc praecedat: *ὃ μοι κακὸν ἔμπεισεν οἴκῳ Διοίᾳ· τὸ μὲν πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα, ὃς ποι' — Νῦν δ' αὖ καὶ πολὺ μείζον, ὃ δὴ τάχα οἶκον ἅπαντα Πάγχῃ διαρῆξαισι, βλοτον δ' ἀπὸ πάμπαν δλέσσει*) neque dubitatio ex criticis rationibus petita impedit, quum constet, quam saepe dativus pronominis personalis pronominis possessivi locum occupaverit in codi-

cibus Homericis. (cf. Bekker, *Ien. Littztg.* 1809 p. 156 sq. = *Homer. Blätt.* p. 72 seq.) Itaque accedit ea lex, qua usum figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος similisque dicendi generis teneri apparet, ad ea, ex quibus internosci possit praepositio coniuncta cum nomine aliquo ab ea, quae ad verbum pertinet. Ea enim lex prohibet, ne in eis, quae sunt: J. VIII 218. εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη. V 513. καὶ ἐν στήθεσσι μένος βάλει ποιμένι λαῶν. X 528. Τυδείδης δὲ — || Ἐν χεῖρεσσ' Ὀδυσῆϊ τίθει tmesin inesse statuamus.

Ad communem sermonis Graeci usum haec pertinent Homerica: O. VII 129. Ἐν δὲ δῶα κρήναι, ἣ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα Σκιδνάται, ἣ δ' ἐτέρωθεν. XIX 230. Ὡς οἱ χροῖοι ἐόντες, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγων, Ἀντὰρ ὁ cet. J. XVI 317. Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον cet. (cf. Classen, *Homer. Beobachtungen* part. IV 1857 p. 4. Ameis O. XVIII 95.) Etiam in eis inesse, quod ad similitudinem figurae καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος accedat, recte statuit vir doctus *Ien. Littztng.* 1813. p. 142. Ut vero in his id nomen, quod totum continet, absolute usurpetur, fieri non potest nisi si praecedat.

3. De coniunctis nominibus ad genus et speciem rei eiusdem pertinentibus.

In eis loquutionibus, in quibus una res duobus definitur nominibus, quorum alterum pertinet ad genus, alterum ad speciem, (cf. *Lobeck Paralip.* p. 266. 344. *Path.* p. 54. *Naegelsbach J. II* 481. *Ameis O. XIV* 87 *Append.* — *J. II* 481. ἦντε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων Ταῦρος. XIV 216. ἐν δ' ὀαριστῶς

Πάρφασις. O. XIII 86. οὐδέ κεν ἴρηξ Κίρκος ὀμαρ-
 τήσειεν. J. VII 59. ὄρνισιν ζοικότες αἰγυπιότιν.
 XV 394. φάρμακ' ἀκέσματ' ἔπασσε. XVII 21. οὔτε
 σὺς κἀπρον ὀλοόφρονος) id nomen, quo genus de-
 finiatur, alteri praecedere debere et Ameis O. l. d. recte
 statuit et Schol. Ven. intellexit ad J. XVII 389. ὡς δ'
 δτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μέγαλοιο βοείην Λαοῖσιν δάω
 τανύειν haec annotans: „ἔδει βοὸς ταύροιο προτάσσειν
 τὸ γενικὸν τοῦ εἰδικοῦ.“ cf. Quint. Inst. IX 4, 24. „Quae-
 dam ordine permutato fiunt supervacua, ut fratres ge-
 mini: nam si praecesserint gemini, fratres addere non
 est necesse.“ Sed Naegelsbachius l. d. ut probet, prae-
 cedere nonnumquam apud Homerum id quod ad spe-
 ciem spectet, haec profert exempla: J. XVII 389. ταύροιο
 βοὸς μέγαλοιο βοείην. V 580. Μύδωνα βάλ' ἠγίοχον θε-
 ράποντα. O. XVI 305. καὶ κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι
 πειρηθεῖμεν. XX 194. ἦ τε εἶοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι.
 In quibus illud ταύροιο βοὸς μέγαλοιο propterea non
 adversatur Ameisii sententiae, quod ad substantivum
 βοός additum est adiectivum: quo fit, ut βοός apposi-
 tionis munere fungatur. Deinde in eo, quod est: καὶ
 κέ τεο δμῶων ἀνδρῶν ἔτι πειρηθεῖμεν, si inter δμῶων
 et ἀνδρῶν ea ratio intercedit, quae inter genus et spe-
 ciem, vocabulo ἀνδρῶν species definitur: opponuntur
 enim illo loco servi, qui viri sunt, ancillis. Nam hic
 versus praecedit 304. ἀλλ' οἶοι σύ τ' ἐγώ τε γυναικῶν
 γνώομεν ἰθὺν. Maiore igitur cum specie Naegelsbachius
 haec attulisset: J. IV 275. αἰπόλος ἀνὴρ. 485. ἄρματο-
 πηγὸς ἀνὴρ. O. XI 186. δικασπόλον ἄνδρα. J. IV 187.
 τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. XI 686. Πυλίων ἠγήτορες

ἄνδρες. Sed haec nescio an nulla similitudine coniuncta sint cum eo loquendi genere, de quo agimus. Videntur enim sic comparata, ut additum nomen *ἀνήρ* quodammodo pronominis indefiniti locum teneat, velut J. II 701. *τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ* significari apparet Dardanorum aliquem. Hac enim ratione explicandum duco, quod ubi vocabulum *ἀνήρ* simili modo additur, articulus numquam non deest. (cf. Bernhardt, Synt. p. 51 not. 84. „Auf den Sinn einer leichten vertraulichen Wendung und nicht eines ehrenden Prädikats führt auch der beständige Mangel des Artikels in allen solchen Verbindungen mit *ἀνήρ*. cf. Porson, Misc. p. 34.“ J. V 649. Ἄνέρος ἀφραδίησιν ἀγαυοῦ Λαομέδοντος. XI 92. ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνορα ποιμένα λαῶν. XXIII 470. δοκέει δέ μοι ἔμμεναι ἀνήρ || Ἀλωλὸς γενεήν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει, Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερὸς Διομήδης. O. IV 63. ἀνδρῶν γένος ἐστὶ διοτρεφέων βασιλῆων Σκηπτοίχων. VII 22. οὐκ ἂν μοι δόμον ἀνέρος ἡγήσαιο Ἀλκινόου. Herod. VIII 82. ἦρχε ἀνὴρ Παναίτιος.) Quae vero restant exempla a Naegelsbachio allata, βασιλεὺς ἀναξ, ἡνίοχος θεράπων, eorum in altero puto id nomen, quod in priore loco positum est, esse adiectivum. cf. βασιλεύτερος, βασιλεύτατος. J. II 188. *ὄντινα μὲν βασιλῆα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κισίη*. Alterum autem sic dictum est, non ut nomina duo in unam notionem abeant, sed ut utrumque nomen ipsum per se intelligendum sit. Nam in illo: Ἀντίλοχος δὲ Μύδωνα βάλ' ἡνίοχον θεράποντα vocabulum θεράπων ideo additum est, quod praecedunt versus ei, quibus narratur Menelaus Pylaemenem ipsum, cuius Mydῶn erat admi-

nister, occidisse. (cf. J. VIII 119. καὶ τοῦ μὲν ξ' ἀφάρμαρτεν· ὁ δ' ἠνίοχον θεράποντα — Ἠνιοπέη Ἰππων ἠνί' ἔχοντα βάλει στήθος παρὰ μαζόν, quo in loco inter nomina ἠνίοχον et θεράποντα eadem ratio intercedit atque inter ea, quae sunt: Ἰππων ἠνί' ἔχοντα et Ἠνιοπέη. „atque ipsum quidem non icit, aurigam vero currus, administrum eius, Eniopea, qui cet.“) Similiter se habet id, quod est: O. XIX 548. Χηνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δέ τοι αἰετὸς ὄρνις Ἥα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα, in quo et ipso vocabulum ὄρνις additum est ad distinctionem notandam.

4. De figura Alcmanica.

Alcmanicae, quae dicitur, figurae notum est in Homericis quattuor exempla exstare: J. V 774. ἦχι ξοὰς Σιμόεις συμβάλλετον ἠδὲ Σκάμανδρος. XX 138. εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων. O. X 513. ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριφλεγέθων τε ἕεουσιν || Κώκυντός θ' XIV 216. ἦ μὲν δὴ θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη, quorum notabilissimum illud est, quod legitur O. X 513. Quum enim existimandum sit, figurae Alcmanicae ita tantummodo locum esse, si quam proxime inter se coniuncta sint nomina ea, ad quae verbum pertinet, in hoc exemplo offendit, quod ea vocis intermissione, quae versus distinet, illud Κώκυντός τε seiunctum est a nomine eo, quod praecedit. cf. cap. II § 2.

5. De pronomine ὁ.

Pronomen ὁ in sermone Homericō ne tum quidem, si proxime absit ab articuli natura, apte cum nomine

ad se `pertinente cohaerere, apparet ex hoc Odysseae versu: XXI 425. Ἕμμενος, οὐδέ τι τοῦ | σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον, in quo caesura ab eo disiunctum est. Itaque consentaneum est non modo particulas poni ab Homero inter pronomen ὃ et nomen proxime cum eo coniunctum, (cf. J. II 105. ἀντάρ ὃ αὐτε Πέλοψ δάσκεν. 136. αἰ δέ που ἡμέτερά τ' ἄλοχοι. III 138. Τῷ δέ κε νικήσαντι φίλη κελήση ἄκοιτις. XIII 279. τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρώς (284. τοῦ δ' ἀγαθοῦ) XXII 405. ἧ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην. XXIII 656. τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας. O. XV 477. ἀλλ' ὅτε δὴ ἑβδομον ἡμαρ ἐπὶ Ζεὺς θῆκε Κρονίων, Τὴν μὲν ἔπειτα γυναικα βάλ' Ἄρτεμις) sed etiam pronomina enclitica personalia. (cf. J. XIII 616. τῷ δέ οἱ ὄσσε — πέσον ἐν κονίῃσι. 559. τὸν δέ σφιν ἄνακτ' ἀγαθὸς Διομήδης ἔκτανε) Tamen differunt ab usu Homeri, qui et dativum pronominum encliticorum tum demum, si ei particula praecedit, neque accusativum umquam inter pronomen ὃ et nomen proxime insequens ponit, haec posterioris aetatis scriptorum exempla: Herod. (Krueger Di. § 47, 9, 8) III 153. τῶν οἱ σιτοφόρων ἡμιόνων μία ἔτεκεν. Callimach. (Naeke, Opusc. II p. 71) Epigr. 58, 1. Τῷ με Κανωπίτῃ — λύχνον ἔθηκε θεῶ. Fragm. 191. τὸν με παλαιστρίτην δμάσας — φιλήσειν. Mosch. Id. V 3. ποθίει δὲ πολὺ πλεόν ἄ με γαλάνα. — Herod. (Bernhardy, Synt. p. 314) I 115. οἱ γάρ με ἐκ τῆς κόμης παῖδες — ἐστήσαντο βασιλέα. V 46. οἱ γάρ μιν Σελινούσιοι — ἀπέκτειναν. Theogn. (Krueger Di. § 50, 3, 3.) 575. οἱ με φίλοι προδιδοῦσιν. Nisi pronomibus vel particulis pronomen ὃ a nomine non solere seiungi in carminibus Homericis, si

utrumque verbo praemissum sit, Thierschius his contendit: Gramm. § 284, 18 p. 497. „Da wo das Verbum aus der Mitte zwischen dem Pronomen δ und dem Substantiv herausrückt, werden beide entweder nur durch das Pronom. substantiv. und durch kleine Partikeln, als *αὐτε, δέ, γέ* u. dgl. getrennt oder es fällt ganz mit dem Substantiv zusammen. Es wird zum Artikel. Dagegen streiten: J. XI 186. 703. XII 196.“ Quos ipse dicit locos adversari sententiae suae, J. XI 186. *Βάσα' ἴθι, ἴρι ταχεῖα, τὸν Ἔκτορι μῦθον ἐνίσπες· Ὅφρ' ἄν μὲν κεν ὄρᾳ Ἀγαμέμνονα* cet. 703. *Τῶν ὁ γέρον ἐπέων κεχλωμένος ἠδὲ καὶ ἔργων.* XII 196. *Τόφρ' οἱ Πουλυδάμαντι καὶ Ἔκτορι κοῦροι ἔποντο, Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἔσαν, μέμασαν δὲ μάλιστα Τειχός τε ἔῃξιν* cet. in eis apparet pronomini δ ut certa vi adiectivi demonstrativi praedito maiorem usus libertatem convenire. Atque ob eam causam improbandum est, quod Thierschius dicit, inesse in illis exemplis, quod ab usitata Homericorum collocandorum ratione discrepet. (Not. p. 498. „Diese Beispiele sind aus denjenigen Theilen des elften und zwölften Buchs, welche — vieles Eigenthümliche in Gebrauch, Fügung und Stellung der Worte haben. Zu Letzterem gehören aufser dem Angeführten allein im elften Buch die sonst ungewöhnlichen Trennungen: *θεράποντα Μολίονα τοῖο ἄνακτος* (322) *φειύγοντες ἀνέπνεον Ἔκτορα δῖον* (327) *τά σε προτί φασὶν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι* (831).“ Secundo et tertio loco quae ratio intercedat cum legibus sermonis Homericum, suo loco a me expositum est cap. III § 5, c. I § 7. Eius vero dicendi generis, quod inest in primo loco, haec alia reperiuntur

exempla in Homericis: J. XXIII 612. ἦ ἄα καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρω. O. II 386. Φρονόιοιο Νοήμονα φαιδίμον υἱόν. XIX 416. μήτηρ δ' Ἀμφιδέη μητρὸς. XXIV 334. ἐς πατέρ' Ἀντόλυκον μητρὸς φίλον. cf. Ap. Rh. IV 268. μήτηρ Αἴγυπτος προτιρηγενέων αἰζηῶν. 1070. πολυπότινιά τ' Ἀλκινόοιο || Ἀρήτη ἄλοχος.) Sed recte contra Thierschii, ut videtur, sententiam Foerstemannus (über den Gebrauch des Artikels bei Hom. p. 23⁽¹⁾) hoc dicit: „Die letztere Auffassung (die Annahme des angelehnten Artikels) überall gelten zu lassen, wo kein Verbum zwischen ὁ und das Nomen tritt, ist vollkommen willkürlich.“ Ac vere adversantur Thierschii sententiae hi loci, in quibus pronomen ὁ praecedens nomini, quod verbo praemissum sit, quum adiectivi demonstrativi natura ab eo aliena sit, tamen articuli naturam non prae se fert: O. XVII 203. τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροῖ εἴματα ἔστο („vestimenta, quibus indutus erat, sortida erant“) XXIV 226. Τὸν δ' οἶον πατέρ' εὔρεν. — J. I 348. Ἡ δ' ἀέκουσ' ἄμα τοῖσι | γυνή κίεν. [XIV 325] XVI 346. Νύξε· τὸ δ' ἀντικρὺν | δόρυ χαλκῆον ἐξεπέρησεν. XXIV 444. Οἱ δὲ νέον περὶ δόρυα | φυλακτῆρες ποτέοντο. O. I 370. ἐπεὶ τόγε καλὸν | ἀκούμεν ἔστιν αἰοιδοῦ. XXIV 225. Ὡχοντ', αὐτὰρ ὁ τοῖσι | γέρων ὄδον ἠγεμόνευσεν. — J. XVIII 174. Οἱ δὲ ἐρύσσασθαι ποτὶ Ἴλιον ἠγεμόεσσαν || Τρωῆς ἐπιθύουσι. XX 276. ἦ δὲ διαπρὸ || Πηλιᾶς ἤϊξεν μέλλη. XVIII 163. Ὡς ἄα τὸν οὐκ ἐδύνατο δύω Αἴαντες κορυστὰ || Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δευδίξασθαι. XXIII 474. O. XV 495. — J. V 692. οἱ μὲν ἄρ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα διοὶ ἑταῖροι || Εἶσαν. XIII 345. XVII 527. O. XX 6. In eis enim quum et pronomen

et nomen ad id pertinens verbo praemissa sint, pronomen ita a nomine seiunctum est, ut figura, quam nominavit Naegelsbachius (lat. Stilistik § 168) anaphorae, de qua infra dicemus, oriatur.

Si adiectivi demonstrativi vim habeat, pronomen δ quum supra attigerimus, tum ex his apparet liberiore uti collocatione. Tum enim haud raro fit in Homericis, ut casus obliqui nomini subiiciantur, ac maxime quidem, si pronomine δ praeparatur sententia relativa, sicut in his exemplis: J. V 210. ἤματι τῷ ἐλόμην, ὅτε. VI 345. Ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε. V 320. συνθεοσάων Τάων, ἄς. IX 630. φιλότῆτος ἐταίρων Τῆς, ἦ. XIII 594. Ἀτρεΐδης δ' ἄρα χεῖρα βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος Τὴν βάλεν, ἦ. O. X 74. Ἄνδρα τὸν, ὅς. XXIV 84. ἀνδράσιν εἶη Τοῖς, οἷ. Sed idem fit in his duobus exemplis, in quibus deest sententia relativa: J. XVII 401. Τοῖον Ζεὺς — ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. O. XXI 42. Ἡ δ' ὅτε δὴ θάλαμον τὸν (vid. vers. 8 βῆ δ' ἵεναι θαλαμόνδε σὺν ἀμφιπόλοισι γυναιξίν Ἔσχατον) ἀφίκετο δια γυναικῶν Οὐδὸν τε δρυῖνον προσεβήσετο, τὸν ποτε τέκτων ξέσσειν ἐπισταμένως. cf. Aesch. Sept. 509. ἐχθρὸς γὰρ ἀνῆρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται. In eo vero Odysseae loco, qui est: I 116. εἴ ποθεν ἔλθων Μνηστήρων τῶν μὲν σκέδασιν κατὰ δώματα θείη, Τιμὴν δ' αὐτὸς ἔχει καὶ κήμασιν οἷον ἀνάσσει et substantivi instar est pronomen δ et ut subiiciatur nomini, fit ex epanalepsi.

Si additur nominibus coniunctis cum adiectivis pronomen δ , Homerus adiectiva ea, quibus nomina non sicut in his: τὸν δεξιὸν ἵππον, τὰ μακρότατ' ἔγχεα, οἱ δὲ δῶα σκόπελοι („die beiden Felsen“) distinguuntur

ab aliis, saepius et pronomini δ et nominibus post pronomen inlatis subiecit. cf. J. (I 11. οὐνεκα τὸν Χρῶσην ἠτίμασεν ἀρητήρα.) I 340. τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος. XIII 640. τὰ μὲν ἔντε' ἀπὸ χροῶς αἵματόεντα Συλῆσας. XXI 317. τὰ τεύχεα καλά. O. IX 378. ὁ μόχλος ἐλάϊνος. 465. τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῶ. XI 492. τοῦ παιδὸς ἀγαθοῦ. XVII 10. τὸν ξείνον δύστηνον. (cf. J. Grimm, Deutsche Grammatik IV p. 529. 533. 539.) Eius loci, qui est: J. V 554. οἶω τάγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῆσιν Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ apparet singularem esse rationem quam, si lectio vera habenda est, sic explicandam esse puto, ut illud δύω iudicem praedicati loco esse: id quod convenit ei loco, quo comparatio infertur spectans ad fratres geminos occisos.

Restat ut duas res commemoremus ad verborum collocationem pertinentes, in quibus pronomen δ , quum ad articuli naturam accedat, discrepet ab usu pronominis δ demonstrativi. Primum eam rem, quod genetivus pronominis δ , si cohaeret cum nomine proxime insequente, saepius post substantivum id, ad quod pertinet uterque genetivus, ponitur (cf. J. XI 322. Θεράποντα Μολλωνα τοῦ ἀνακτος. O. III 388. δάματα — τοῦ ἀνακτος. XXI 258. ἐορτὴ τοῦ θεοιο) quum pronominis demonstrativi genetivus numquam non ab Homero praemittatur substantivo, ad quod genetivus pertinet. cf. cap. III § 2 Deinde eam, quod pronomen δ cohaerens cum nomine non, sicut demonstrativum (cf. c. I § 13) semper quam proxime subiicitur adverbio ὤς. cf. J. IX 259 = XI 790. Ὡς ἐπέτελλ' ὁ γέρω ν. O. VIII 570. Ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρω ν.

6. *De pronominiibus personalibus encliticis.*

De encliticorum pronominum personalium colloca-
tione Homérica recte indicans Geppertus (über den
Ursprung der hom. Gesänge II p. 197) censet in hoc
Odysseae versu: XIX 122. *Φῆ δὲ δάκρυ πλώειν βεβα-
ρηότα με φρένας οἴνω*, quem versum Bekkerus dicit
recte videri ab Aug. abesse, accusativi *μέ* collocatio-
nem a consuetudine sermonis HomERICI discrepare.
Solent enim pronominis personalis formae encliticae ab
Homero aut praemitti verbo, ad quod pertinent, aut
a praemisso verbo, si in ineunte sententia collocatum
est, solis particulis, sin minus, nullo vocabulo seiungi.
cf. J. X 242. *εἰ μὲν δὴ ἔταρόν γε κελύετέ μ' αὐτόν
ἐλέσθαι*. XIV 320. *ἦ τέκε μοι*. XVII 736. *ἐπὶ δὲ πτό-
λεμος τέτατό σφιν*. XXI 174. *ἄλι' ἐπὶ οἱ μεμαώς*. —
X 394. *ἦρωγει δέ μ' — ἐλθέμεν*. XII 300. *κέλεται δέ
εἰ θυμὸς — ἐλθεῖν*. XIV 384. *ἦρχε δ' ἄρα σφιν*. 198.
Ἄδς νῦν μοι. 508. *Ἔσπετε νῦν μοι*. XXI 218. *Πλήθει
γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα*. XXIV 635. *Ἄεξον
νῦν με τάχιστα*. O. II 25. *Κέκλυτε δὴ νῦν μεν*. XV 347.
Εἴπ' ἄγε μοι περὶ μητρὸς. — J. XVII 561. *εἰ γὰρ Ἀθήνη
Ἄοιή κάρτος ἐμοί*. In eis igitur locis, qui sunt: Herod.
III 128. *κτείνουσι παραντία μιν*. VI 68. *ἔσθεις ἐς τὰς
χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχων*. Soph. Phil. 749. *εἰ χρεὶ μα-
θεῖν σε*. Eur. Or. 268. *Ἄδς τόξα μοι*. Phoen. 294. *ἔτι κτε
δ' Ἰοκάστη με*. Aristoph. Ran. 1007. *ἵνα μὴ φάσκη δ'
ἀπορεῖν με*. Theoc. Id. XV 66. *δὸς τὰν χέρα μοι*. Mosch.
Id. V 3. *ποθίει δὲ πολὺ πλεον ἄ με γαλάνα* cet. inest,
quod ab Homérica consuetudine alienum sit. Homeri-

corum locorum, qui leguntur, similibus in aliis locis encliticae pronominis formae altera restituenda videtur: et O. IV 619. *ὄφ' ἔδος δόμος ἀμφεκάληψε Κεῖσέ με νοστήσαντα*, quum ad hunc locum Schol. annotet: *ὄρφονητέον τὸ μέ*, Bekkerus, ubi eadem verba repetuntur, O. XV 119 scribat: *κεῖσ' ἐμὲ νοστήσαντα* (cf. Thiersch, Gramm. p. 330) et XXIV 404. *ἢ ἤδη σάφα οἶδε περὶ φρον Πηνελόπεια Νοστήσαντά σε δεῦρ' ἢ ἄγγελον ἰσχυρόμεν* (cf. J. XXIV 490. *ἀλλ' ἢ τοι κενός γε σέθεν ζώντος ἀκούων Χαίρει τ' ἐν θυμῷ*) in aliis iustae insunt causae, propter quas formae encliticae iam non videantur contra morem collocatae esse: et in Iliadis loco eo, qui est XIV 403. *Αἴαντος δὲ πρώτος ἀκόντισε φαίδιμος Ἐκτωρ Ἐγχει, ἐπεὶ τέτραπτο* (sc. Αἶας) *πρὸς ἰθὺ οἶ, οὐδ' ἀφάμαρτεν*, ubi nisi pronomini reflexivo locum esse iudices, enclitici dativi οἶ insolita collocatio ea re effici videtur, quod magis pertinet ad coniuncta vocabula *τέτραπτο πρὸς ἰθὺ* quam ad solum verbum, et in hoc Odysseae loco: III 26. *οὐ γὰρ δῖω Οὐ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι*, in quo epanalepsis accidit. Qui vere adversentur eis, quae de consuetudine HomERICA dixi, loci Homerici, duos inveni: O. XI 471. *Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο* et XIII 359. *αἶ κεν ἔᾶ πρόφρων με Διὸς θυγάτηρ ἀγέλσει Ἀυτόν τε ζώειν* cet., quem locum ne corruptum esse existimem ex eo, quod sit: *αἶ κέ μ' ἔᾶ πρόφρασσα* cet. ab animo vix possum impetrare.

Genetivi pronominum personalium enclitici nomini ei, ad quod pertinet genitivus, semper videntur praemitti ab Homero.

7. *De praepositionibus.*

De praepositionum collocatione primum hoc dicendum est, diversum ab Attici sermonis consuetudine, quae ne ab Herodoto quidem aliena est (cf. VII 149. *πρὸ δύντος ἡλίου*) in eo esse usum Homericum, quod non patiatur praedicatum poni inter praepositionem et nomen ad eam pertinens. cf. Krueger Di. § 68, 6. Sprl. *Ibd.* J. V 829. *ἐπὶ Ἀργεῖ πρώτῳ*. X 18. *Νέστορ' ἐπι πρώτον*. I 601. *ἐς ἡέλιον καταδύντα*. XIX 308. *δύντα δ' ἐς ἡέλιον*. Neque enim in eis, quae sunt: *ἄμ' ἀγρομένοισι σύεσσιν* (O. XVI 3) *περὶ κταμένης δλάφοιο* (J. XVI 757) *σὺν οὐλομένη ἀλόχῳ* (O. XI 410) *κατ' οὐταμένην ὠπειλήν* (J. XIV 518) *ἐπὶ δηθέντι δικαίῳ* (O. XVIII 414 „propter dictum iustum“ Damm.) participia praedicatorum loco sunt (cf. Classen, *Homer. Beob.* II p. 16 seq. III p. 20 seq.)

Quibus legibus statuendum sit usum Homericum restrictum esse in praepositionibus veris a nomine sequente seiungendis, discrepat inter viros doctos. Constat collocari inter praepositionem et nomen ad eam pertinens ea vocabula, quibus non efficiatur necessaria disiunctio, particulas et pronomina enclitica. Cuius collocationis exempla insunt in his: J. XVI 315. *περὶ δ' ἔγγεος αἰχμηῆ*. O. VIII 245. *ἐξ ἔτι πατρῶν*. VI 207. *πρὸς γὰρ Διός*. XVII 493. *μετ' ἄρα δμωῆσιν*. J. XXIV 538. *ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θεῷ κακόν*. (cf. Hoffmann, *Tmesis in der J.* I p. 16.) O. XI 310. *μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα*. XX 199. *ἐς περ ὀπίσω*. — O. XIV 452. *πὰρ δ' ἄρα μιν Ταφίων πρίατο*. J. XI 128. *ἐκ γὰρ σφεας χειρῶν φύγον ἦντα*. (cf. Hoffm. *l. d.* p. 11.) V 694. *ἐκ θ' ἄρα*

οἱ μῆροῦ δόρυ ὡσε θύραζε, quibuscum hi posterioris aetatis scriptorum loci conferendi sunt: (cf. Bernhardy, Synt. p. 198. Krueger Di. § 68, 5, 2). Herod. I 123. πρὸ δ' ἔτι τούτου τάδε οἱ κατέγραστο. VI 63, 1. ἐν δέ οἱ χρόνῳ ἐλάσσονι — ἡ γυνή αὐτῆ τίκει τὸν Δημάργητον. 69. ἐν γάρ σε τῆ νυκτὶ ταύτῃ ἀναιρέομαι. Hes. Op. 754 (752) λευγαλέῃ γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῷ Ποιῆ. Pind. Ol. II 28 (51) λέγοντι δ' ἐν καὶ θαλάσσοι. Plat. Crit. p. 50 E. ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον. Eur. Med. 324. μὴ πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης. Ap. Rh. II 224. ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρον. III 1302. ἐξ αὐ τοῦ (ex coni. Merkelii). 985. πρὸς σ' αὐτῆς Ἐκάτης. Callim. (cf. Naeke Opusc. II p. 71) h. Iov. 10. Ἐν δέ σε Παρθασίῳ ῥεῖν τέκεν. Epigr. 59 (60) 2. νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης Ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδην. h. Dian. 157. βάλλ' ἐπὶ καὶ τοῦς. 238. Ἐν κοτε παρῆαλίη Ἐφέσου βρέτας ἰδρύναντο. Del. 198. τὸν εἰν ἔτι γαστέρι μάντιν. Homerus pronomina enclitica non videtur ponere inter praepositionem et nomen sequens, nisi firmantur praecedente particula. Certe in his praepositionum a nomine sequente seiunctionibus non maiore utitur libertate quam cum communi sermonis Graeci usu convenit. Nec magis in eis locis, qui sunt: J. X 224. καὶ τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν. O. V 155. Ἄλλ' ἢ τοι νύκτας μὲν λαύεσκον καὶ ἀνάγκη — παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθελοσύνη. Eorum enim ratio communem sermonis Graeci consuetudinem sequitur, qua solent pugnancia secum arctissime coniungi. cf. G. Hermann, Vig. p. 892. Aesch. Prom. 276. πρὸς ἄλλοι' ἄλλον πημονή προσίζάνει. 921.

ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ. Demosth. XXI 139. καὶ πρὸς ἑτι ἑτεροὶ
τούτοις. Callim. Epigr. 54 (55) 1. ποτὶ γὰρ μία ταῖς
τεροῖ κείναις. Sunt tamen loci, in quibus Homerus prae-
positiones seiungens a nomine sequente nonnullis vi-
deatur etiam poetarum plurimorum libertatem longe
superare, velut his locis: J. II 465. ἀντὰρ ὑπὸ χθῶν ||
Σμερδαλέον κονάβιζε ποδῶν ἀντῶν τε καὶ ἱππιων. O. VI
167. ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης. (cf. Krueger, Di. § 68,
5, 5. ad J. II 465. „Für diese Stelle, die man sich nicht
begnügt als vereinzelte Härte anzuerkennen, giebt es
künstelnde Erklärungen“) Sed in Iliadis loco quam-
quam Hoffmanni sententiae, qui statuit praepositionem
ὑπό tmesi disiunctam esse a verbo (Tmes. i. d. J. III
p. 10) obstare videtur casus nominis, quum verbo ὑπο-
κονάβιζεν magis conveniat dativus (cf. J. II 781. Γαῖα
δ' ὑποστενάχιζε Αἰὶ ὣς τερπικεράνω — (784) Ὡς ἄρα
τῶν ὑπὸ ποσσὶ μέγα στεναχίζετο γαῖα) tamen Kruegeri
explicatio, qui censet illud ὑπό ut praepositionem re-
ferendum esse ad genetivum ποδῶν, non est probanda.
Neque enim apparet, quomodo praepositioni a nomine
disiunctae in ea sententia primus post coniunctionem
locus aptus sit, nec verendum est, ne illud ὑπό adverbii
locum tenere, per quod praeparetur loci definitio accu-
rator, et per genetivum ποδῶν addi terminum a quo,
quem dicant, statuas contra sermonis Homerici indolem,
in quo notum est, quam frequentia haec sint: αὐθι φάλη
ἐν πατριδι γαίη, αὐτοῦ — Ἐν σάκει Ἀντιλόχοιο, αὐτοῦ
ἐπ' ἀντιθέω Σαρπηδόνη. cf. J. II 150. ποδῶν δ' ὑπέ-
νερθε κονίη Ἴσται ἀειρομένη. In altero autem loco, qui
est: ἐπεὶ οὐ πῶ τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, in quo

et ipso tmesin inesse Hoffmannus (über ἀμφί p. 14) non probabiliter statuit — ut enim monosyllaba praepositio post verbum, a quo tmesi disiuncta sit, ponatur, numquam videtur fieri apud Homerum (cf. p. 28) — concedendum esse puto praepositionem uti ea collocationis libertate, quae a Pindari licentia proxime absit. cf. Pyth. IV 239. *πρὸς δ' ἑταῖροι καρτερόν ἄνδρα φέλλας ὄρεγον χεῖρας.* vid. Bossler, de praepositionum usu apud Pindar. Darmstad. 1862 p. 76 seq. Sed eadem non solum a Graeci sermonis, sed etiam ab Homericæ consuetudine recedit. Hoffmannus enim demonstrat, quam apte iudicandum sit cohaerere apud Homerum praepositionem cum nomine sequente, primum ex ea re, quod nullum exstat certum exemplum praepositionis aut eo intervallo, quo versus inter se dirimuntur, aut caesura pedis tertii a nomine statim insequente disiunctae. Deinde disquisitionibus accuratissimis haec pauca exempla sibi reperisse videtur, in quibus vocabulo interposito praepositio intermissione vera a nomine sequente disiuncta sit: J. XI 831. *τὰ σὲ προτὶ φασιν Ἀχιλλῆος δεδιδάχθαι.* O. V 155. *παρ' οὐκ ἐθέλων ἐθέλουσῃ.* IX 535. *εὖροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ.* XI 115. *θήεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ* (cf. Pindar. Ol. I 17. *Λωρίαν ἀπὸ φόρμιγγα πασσάλου λάμβανε.* Pyth. IV 24. *ἀνικ' ἄγκυραν ποτὶ χαλκόγενν ναῑ κρημνάντων.* vid. Bossler l. d.), quibus praeter eum Odysseae locum, quem supra memoravi, VI 167 unum illud additum esse velim: (cf. p. 20) J. X 224. *καὶ τε πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησεν,* in quo Hoffmannus vocabulum *πρὸ* adverbii loco esse existimat (Tmes. II p. 9. cf. Ibid. III p. 7). Apparet singularem esse

rationem trium Odysseae locorum: ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης, εὖροι δ' ἐν πήματα οἴκῳ, δῆεις δ' ἐν πήματα οἴκῳ, in quibus neque tmesin inesse statui potest neque adverbiorum vim esse praepositionum ἐκ et ἐν, quae non utuntur nisi firmatae subiecta particula.

Cum praecedente nomine praepositiones Hoffmannus demonstravit minus apte cohaerere, quae propterea, quod elisione anastrophe tollitur (cf. Hoffmann, Quaestt. Hom. I p. 9 seq.), si elisione minutae sunt (J. IV 384 Bekkerus cum Hermanno et Wolfio non recte scripsit: Ἐνθ' αὐτ' ἀγγελίην | ἐπι Τυδῆ στείλαν Ἀχαιοί. cf. Spitzn. et Faesi ad h. l.), caesura nonnumquam a nomine praecedente seiunguntur (cf. Hoffm. Tmes. I p. 7. J. XVI 772. Πολλὰ δὲ Κεβριόνην | ἀμφ' ὄξέα δοῦρα πεπήγει. XVIII 191. Στεῦτο γὰρ Ἑραίστοιο | πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά), neque quod praemissae nomini (cf. J. VIII 545. ἐκ πόλιος δ'), id umquam subiectae efficiunt, ut particula δὲ a secunda in tertiam enuntiati sedem recedere possit. Tamen etiam a praecedente nomine ab Homero particulis solum aut pronomibus encliticis praepositiones separari solent. (cf. J. XVI 221. Χηλοῦ δ' ἀπό. XIX 326. ἦὲ τόν, ὃς Σκύρω μοι ἐνι τρέφεται φίλος υἱός („quo in loco praepositionem non verbo, sed nomini esse adiungendam Venet. et alii plures nos commonefaciunt.“ Spitzn.) Posteriore vero aetate poetae in collocatione praepositionum earum omnium, quae in anastrophe sunt, maiore utuntur libertate (cf. Krueger Di. § 68, 4, 8), in collocatione praepositionis περί etiam Plato (cf. Ast. Leg. p. 21.— Leg. VI p. 760 A. πόλεως μὲν οὖν αἱ φρουραὶ περί ταύτη γιγνέσθωσαν. Ap. Rh. IV 492. ναυτιλίας πν-

κινῆν περί μητιάσκον βουλήν. 1357. νοῆσαι τῆσδε θεο-
 προπίης ἰσχω περί. cf. Aristot. Poët. c. 22 ed. Harles.
 „ἔτι δὲ Ἀρσιγράφης τοὺς τραγῳδοὺς ἐκωμῳῶδει ὅτι ἄ
 οὐδὲις ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται· οἶον
 τὸ „δωμάτων ἄπο“ ἀλλὰ μὴ ἀπὸ δωμάτων — καὶ τὸ
 „Ἀχιλλέως περί“ ἀλλὰ μὴ περὶ Ἀχιλλέως“) Ut autem
 apud posterioris aetatis poëtas, sic in carminibus Ho-
 mericis rarissime fit, ut si nominibus addita sint vel
 adiectiva vel genetivi (genetivorum additorum nominibus
 cum praepositionibus coniunctis eandem vim esse atque
 adiectivorum docuerunt Gerhardus Lectt. Apoll. p. 133
 et Hoffmannus Tmes. I p. 5) vel pronomina, verae prae-
 positiones et post nomina et post additamenta eorum
 ponantur. (cf. Krueger Di. § 68, 4, 3) Sunt vero huius
 collocationis exempla HomERICA haec: J. V 332. ἀνδρῶν
 πόλεμον κάτα. O. I 247 = XV 510 cet. κραναῆν Ἰθά-
 κην κάτα. XXII 180. θαλάμοιο μυχὸν κάτα. J. XVIII
 420. ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο. 509. τὴν δ' ἐτέρην πόλιν
 ἀμφί. O. VI 266. καλὸν Ποσειδέϊον ἀμφί. J. XXII 165.
 Πριάμοιο πόλιν περί. O. X 3. πᾶσαν δὲ τέ μιν περί.
 I 218. κτεάτεσσιν ἑοῖς ἔπι. Apparet primum in carmi-
 nibus Homericis hanc collocationem nisi in praeposi-
 tionibus bisyllabis non admitti. Nec videntur posterioris
 aetatis poëtae ab hac observatione recessisse. Quam-
 quam apud Apollonium Rh. II 381. hoc legitur: Δου-
 ρατέοις πύργοισιν | ἐν οἰκία τεκτῆραντες. Sed is versus,
 qui ne tum quidem si legeretur ἐνι, offensione careret,
 (restaret enim offensio in caesura praepositionem dis-
 iungente a substantivo) spurius habendus est, non
 minus quam ei, qui proxime sequuntur. (Merkelius

proleg. Ap. Rh. p. LI fortasse dicit praeter v. 382 et 383 afuisse aliquando etiam v. 381. Sed Scholion non modo de illorum, sed etiam de huius versus aliena origine certo est indicio) Apparet deinde praepositiones, si coniunctae sint cum genetivo, ad quem ipsum pertineat genetivus, apud Homerum numquam poni post utrumque genetivum. Tamen legitur apud Herodotum: τοῦ ποταμοῦ δὲ φύσις πέρι II 19. Haec Apollonii: II 634. Ὄϊον ἐῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ IV 1357. νοῆσαι Τῆσδε θεοπροπίης ἰσχω πέρι discrepare ab usu Homericō iam ex eis apparet, quae de praepositionum post nomina positarum collocatione Homericā supra dixi in universum.

Ea vocabula, quae non verarum prae se ferunt prae-positionum naturam, velut ἄμα, ἄτερ, ἔκτοθι, πρόσθε cet., in Homericis liberiore modo cum nominibus coniunguntur. cf. Hoffmann, Tmes. I p. 4. über ἄμφι p. 12. J. XVIII 577. χρύσειοι δὲ νομῆες ἄμ' ἐστιχώωντο βόεσσιν. O. XI 438. Ἐλένης μὲν ἀπωλόμεθ' εἴνεκα πολλοί. XXIV 215. οὐ μὲν ἀεργίης γε ἄναξ ἐνεκ' οὐ σε κομίζει. (Herod. I 30. Αὐτῶν δὲ ὧν τούτων καὶ τῆς θεωρίας ἐκδημήσας ὁ Σόλων εἴνεκεν) J. IV 138. διαπρὸ δὲ εἶσατο καὶ τῆς. O. XV 199. μή με παρδὲξ ἄγε νῆα. J. XXII 146. Τεβχεος αἰὲν ὑπέκ κατ' ἄμαξιτὸν ἐσσεύοντο. XI 289. ἀλλ' ἰθὺς ἐλαύνετε μώνυχας ἵππους Ἰφθίμων Ἀναῶν. Ad eam libertatem Hoffmanno videtur vocabuli ἀντί ea collocatio referenda esse, quae huius loci est: J. XXIV 253. αἶθ' ἄμα πάντες Ἐκτορος ἀφέλετ' ἀντί θοῆς ἐπὶ νηυσὶ πεφάσθαι. (cf. Tmes. I p. 6. — J. XXI 75. ἀντί τοῖ εἰμ' ἰκέταο διοτρεφεῖς αἰδοίσιο.)

Quod apud posterioris aetatis poëtas nonnumquam fit, ut praepositio pertinens ad duo nomina addatur secundo (cf. Pind. [Bernhardy Synt. p. 202. Bossler, de praepositionum usu apud Pindarum p. 84 seq.] Pyth. VIII 141. πόλιν τάνδε κόμιζε Διὶ καὶ κρέοντι σὺν Αἰακῶ. fr. 60. Χαρίτεσσι τε καὶ σὺν Ἀφροδίτῃ. Pyth. IV 10. ἐβδόμα καὶ σὺν δεκάτῃ γενεᾷ. Alcm. 6. Φοίναις δὲ καὶ ἐν Θιάσσοισιν. Soph. O. R. 761. ἀγρούς σφε πέμψαι κατὰ ποιμνίων νομάς. Eur. Phoen. 284. Orph. hymn. I 44. ἐλθεῖν Τήνδε Θυηπολίην ἱερὴν σπονδὴν τ' ἐπὶ σεμνήν. Apoll. Rh. III 757. τὸ δὲ νέον ἧδὲ λέβητι Ἥῃ που ἐν γαυλῶ κέχεται. Callim. h. Cer. 92. ὡς δὲ Μίμαντι χιών, ὡς ἀέλιφ' ἐν πλαγγών) id constat ab Homero alienum esse (cf. Krueger Di. § 68, 9 Ann. Hoffmann, über ἀμφί p. 17). Neque enim in eo Odysseae loco, qui est XII 26. ἵνα μὴ τι κακοῦξαιφίη ἀλεγεινῆ Ἥῃ ἀλός ἢ ἐπὶ γῆς ἀλγήσεται πῆμα παθόντες praepositio ἐπί ad priorem genitivum ἀλός pertinet. (cf. Hoffmann l. d. „ἐφ' ἀλός findet sich in dieser Bedeutung nicht“) cf. c. III § 4 extr.

Tmesi notum est Homerum et multo crebrius et multo liberiore uti quam quemquam posteriorum. Nemo dubitat, quin tmesis usus Homericus magis referendus sit ad communem antiquioris sermonis Graeci conditionem (cf. Pierson, über die Tmesis — bei den griech. Dichtern, insbesondere bei Dramatikern und Lyrikern. Rh. Mus. 1857), cuius vestigia insunt in ipsis Herodoti libris (cf. II 39. ἐξ ὧν εἶλον. 40. ἀπ' ὧν ἔδοντο. 181. κατὰ με ἐφάρμαξας. III 36. ἀπὸ μὲν σεωντὸν ὄλεσας — ἀπὸ δὲ ὄλεσας Κύρον) quam ad propriam dictionis poëticae libertatem, qua in verborum collocatione

Homerus utitur modestissima. Retinebant enim in antiquiore sermone Graeco praepositiones verbis additae adeo vim suam (cf. J. Grimm, Deutsche Gramm. II p. 917. „Die Trennbarkeit [vom Verbum] und veränderliche Stellung der Partikeln beruht auf ihrer lebendigeren Bedeutung.“ Commemorandus est nostratum usus, qui in verbis untergehen, übersetzen eo, quod significat i. q. traicere, übergehen eo, quod significat i. q. transgredi in partes alicuius, praepositiones et firmiore sono notamus et tmesi a verbo seiungimus, in verbis unternehmen, übersetzen eo, quod significat i. q. vertere, übergehen eo, quod significat i. q. praetermittere, praepositiones neque accentu acuto enuntiamus neque a verbo divellimus) ut distinguendi munere fungentes a verbo seiunctae in enuntiatu prima sede collocari possent. cf. J. I 309. *ἐς δ' ἄρετας ἔκρινεν εἰκοσιν, ἐς δ' ἑκατόμβην Βῆσε θεῶν, ἀνὰ δὲ Χρῆσηίδα καλλιπάρηον Εἶσεν ἄγων, ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη πολύμητις Ὀδυσσεύς.* (cf. XVIII 478 seq. *Ποίει δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα — περὶ δ' ἀντιγα βάλλε φασινὴν Τρίπλακα, μαρμαρέην ἔκ τ' ἀργύρεον τελαμῶνα*) In praepositionibus ita in enuntiatu prima sede collocatis, ut cum vi efferantur, consentaneum est tmesis maiorem esse libertatem (cf. J. VII 359. *εἰ δ' εἰτὸν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις, Ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί.* V 219. *πρὶν γ' ἐπὶ νῶ τῶδ' ἀνδρὶ σὺν Ἰπποισιν καὶ ὄχεσφιν Ἀντιβίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι περικθῆναι*), minorem in praepositionibus verbo ita additis, ut non sint idoneae ad distinguendas sententias. (cf. J. XIII 368. *Τῶ δ' ὁ γέρων Πρίαμος ὑπὸ τ' ἔσχετο καὶ κατένευσεν.* O. IV 525. *ὑπὸ δ' ἔσχετο μισθόν.*

X 113. *κατὰ δ' ἔστινον αὐτήν.* J. III 461. *ἐπὶ δ' ἦρεον.*
 IV 63. *ἐπὶ δ' ἔβρονται.* VI 471. *ἐκ δ' ἐγέλασσε πατήρ τε*
φίλος καὶ πότινα μήτηρ. — I 408. *αἶ κέν πως ἐδέλθῃσιν*
ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι. III 303. *τοῖσι δὲ Λαρδανίδης*
Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν. X 70. *ᾧδε που ἄμμιν Ζεὺς*
ἐπὶ γεινομένοισιν ἴει κακότητα βαρεῖαν. XVIII 218. *ἀτὰρ*
Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὄρσε κυδοιμόν. XIX 334. *Πηλῆά*
γ' ὄτομαι ἢ κατὰ πάμπαν || Τεθνάμεν. O. I 422. *μένον*
δ' ἐπὶ ἔσπερον ἐλθεῖν. II 316. *ὣς κ' ἕμμι κακὰς ἐπὶ*
κῆρας ἰήλω)

Ut post verbum, ad quod pertinent, praepositiones per tmesin ponantur, nisi in bisyllabis praepositionibus non fit: nam in eo Odysseae loco, qui est X 290, in quo et haec lectio: *βαλέει δ' ἐν φάρμακα σίτω* tradita reperitur et bisyllaba praepositionis forma, quum recte videatur Hoffmannus non ad dativum, sed ad verbum, quod praecedit, praepositionem referre (cf. über *ἀμφί* p. 14. „Bei O. X 290 könnte man nach IX 535. (*εὔροισι δ' ἐν πήματα οἴκω*) XI 115. (*θήεις δ' ἐν πήματα οἴκω*) vielleicht die letztere Annahme [die Annahme einer vom Casus getrennten Präposition] vorziehen. Allein die Bücher IX und X weichen auch im Gebrauch des Digamma wesentlich von einander ab“), id probandum est, quod Bekkerus recepit: *βαλέει δ' ἐνὶ φάρμακα σίτω.* cf. VIII 439. *τίθει δ' ἐνὶ κάλλυμα δῶρα.* Subiectae vero verbis, quamquam si elisione minutae sunt, caesura ab eis disiunguntur (cf. J. XII 195 = XV 343. *᾽Οφρ' οἱ τοὺς ἐνάριζον | ἀπ' ἔντεα μαρμαίροντα*) vocabulis in carminibus Homericis non aliis seiunguntur a verbis nisi particulis. (cf. Hoffmann, Tmes. II p. 2.

J. II 699. τότε δ' ἤδη ἔχεν κάτα γαῖα μέλαινα. VII 425. Ἄλλ' ὕδατι νίζοντες ἄπο βρότον αἱματόεστα. XVII 522. Ἴνα τάμη διὰ πᾶσαν. O. II 174. ὄλεσαντ' ἄπο πάντας ἐταίρους. IV 223. Οὐ κεν ἐφημέριός γε βάλαι κάτα δάκρυ παρειῶν. V 196. νύμφη δὲ τίθει πάρα πᾶσαν ἐδωδήν. IX 6. Ἦ ὅτ' ἐυφροσύνη μὲν ἔχη κάτα δῆμον ἅπαντα. 17. φρυγῶν' ὑπο νηλεὲς ἤμαρ. — J. IV 505 = XVI 588. Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδίμος Ἔκτωρ. V 308. Ὡσε δ' ἀπὸ ξινόν. O. VIII 149. σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ. XVIII 374. εἴκοι δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρω. IV 198. Κείρασθαι τε κόμην βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν). Neque enim in his locis: J. II 39. Θήσειν γὰρ εἴτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσὶ τε καὶ Ἀναοῖσι διὰ κρατεράς ὑσμίνας („er bereitete sich noch Schmerzen dazu zu schicken“) O. III 161. Σχέτλιος, ὃς ἔ' ἔρον ὦρσε κακὴν ἐπὶ δεύτερον αὐτίς („welcher bösen Zwist erregte dazu ein zweites Mal.“ In editionibus non recte scriptum est: ὦρσε κακὴν ἐπι) praepositionis ἐπὶ ea est vis, ut eam a verbo esse per tmesin disiunctam existimandum sit. cf. J. V 703 seq. Ἐνθα τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριζαν —; Ἀντίθεον Τεύθραντ', ἐπὶ δὲ πλήξιππον Ὀρέστην. Pind. Pyth. V 124 (cf. Bossler, de praepositionum usu Pindar. p. 66) εὐχομαί νιν Ὀλυμπία τοῦτο δόμεν γέρας ἐπὶ Βάττου γένει. Callimachi autem locus is, qui est: h. Apoll. 50. οὐδέ κεν αἴγες Δεύοιντο βρεφῶν ἐπι μηγάδες ab Homericā consuetudine recedere videtur.

8. *De particulis τέ — τε sive τέ — καί sibi respondentibus.*

Particulae *τέ* collocatio saepe in omni sermone Graeco ab accurato dicendi genere recedit. Pervulgatissima ea est collocationis libertas, qua si eadem praepositio pertinet ad duo nomina copulata per particulas *τέ* — *καί* coniunctas, id quod iterata praepositione legitimum est (cf. ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων, ὡς ἔρις ἐκ τε θύων ἐκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιο J. XVIII 107), praepositione non iterata fit: ut particula *τέ* priori nomini accedens subiiciatur praepositioni, praemittatur nomini (cf. J. I 329. παρὰ τε κλισίῃ καὶ νῆϊ μελαίνῃ. O. XI 67. πρὸς τ' ἀλόχον καὶ πατρός) (Si respondet particulae *τέ* priori nomini additae non *καί*, sed *τέ* iterata, apud Homerum non videtur eadem collocationis libertas usu venire, quam posteriore aetate etiam tum sequuntur. cf. Pind. Isthm. VII 57. παρὰ τε πύργων τάφον τε. Aesch. Eumen. 951. παρὰ τ' ἀθανάτοις τοῖς θ' ὑπὸ γαῖαν.) Rariora haec sunt non diversae libertatis exempla: J. VI 317. ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἔκτορος. I 417. Νῦν δ' ἅμα τ' ὠκυμόρος καὶ ὄξυρὸς περὶ πάντων Ἔπλεο. XVII 316. Χώρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαιδιμος Ἔτωρ. II 136. αἱ δὲ πον ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα. O. VI 191. ἐπεὶ ἡμετέραν τε πόλιν καὶ γαῖαν ἰκάνεις. J. XXIV 36. Ἦε τ' ἀλόχῳ ἰδέειν καὶ μητέρι καὶ τέκει ᾧ. XXIII 146. Σοὶ τε κόμην κερθεῖν δέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην. O. XXII 324. Σοὶ δ' ἄλογόν τε φίλην („coniugem meam“) σπέσθαι καὶ τέκνα τεκέσθαι. cf. Hesiod. Sc. Herc. 329. Κύννον τ'

ἔξεναρσῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι. 371. Παις τε Λιδὸς μεγάλου καὶ Ἐνναλλοιο ἀνακτος. Herod. V 24. ἐμός τε σύσσιτος — καὶ σύμβουλος. Ap. Rh. IV 796. ἀλλ' ἐμέ τ' αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα. Thuc. I 80, 3. πλοῦτῳ τε ἰδίῳ καὶ δημοσίῳ. Plat. Phaed. p. 94 D. τά τε κατὰ τὴν γυμναστικὴν καὶ τὴν ἰατρικὴν. Protag. 336 C. λόγον τε δοῦναι καὶ δέξασθαι. Crit. 43 B. ἐν τοιαύτῃ τε ἀγροπνία καὶ λύπη εἶναι. cf. Saupp. Protag. 325 B. Originem liberioris huius usus eam rem esse puto, cuius vestigia certissima insunt in his locis Homericis: J. IV 145. ἀμφοτέρων κόσμος θ' ἵππῳ ἑλατῆρι τε κῦθος. O. XIV 109. ὁ δ' ἐνδυνέως κρέα τ' ἤσθιε πίνε τε οἶνον. cf. Soph. O. C. 986. ἐγὼ δέ νιν ἄκων ἔγημα φθέγγομαι τ' ἄκων τάδε. Quum enim fiat ut membrorum eorum, quae per particulas τέ — τέ vel τέ — καὶ coniunctas copulantur, partes sic continentur, ut in posteriore membro earum ordo invertatur, in eadem consuetudine etiam illa exempla videntur niti, in quibus obscuratur ea res in posteriore membro altera parte omissa. Est autem particularum μέν — δέ coniunctarum causa consimilis, quibus et sic coniunguntur duo membra, ut eorum partium ordo commutetur (cf. J. IV 62. ὑποσίζομεν ἀλλήλοισι Σοὶ μὲν ἐγώ, σὺ δ' ἐμοί) et sic, ut in posteriore membro una pars omittatur (cf. O. XII 379. ἦσαν ἔγωγε Χαίρεσκον μὲν ἰὼν εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα Ἥδ' ὀπίτ' ἄψ ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανόθεν προτραποίμην).

Sed magis etiam in collocatione particulae τέ coniungendorum duorum membrorum priori additae ab accurata dictione haec recedunt exempla HomERICA:

J. XXI 559. ὄφρ' ἂν ἴκωμαι || Ἴδης τε κνημοὺς κατὰ τε
 ξωπήϊα δύω. XXIV 632. Εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν καὶ
 μῦθον ἀκούων. O. XVI 6. νόησε δὲ διος Ὀδυσσεὺς ||
 Σαίνοντάς τε κύναις περὶ τε κτύπος ἤλθε ποδοῖν. XIX
 367. ἀρώμενος εἶος ἴκω || Γῆράς τε λιπαρὸν θρέψαιό
 τε φαιδιμον υἷόν, quibuscum illa comparanda sunt:
 Thuc. I 72, 1. καὶ ὑπόμνησιν ποιήσασθαι τοῖς τε προ-
 σβυτέροις ὧν ἤδεσαν καὶ τοῖς νεωτέροις ἐξήγησιν ὧν
 ἄπειροι ἦσαν. Soph. Phil. 1410. φάσκειν δ' αὐδὴν τῆν
 Ηρακλέους ἀκοῆν τε κλύειν λεύσσειν τ' ὄψιν. Callim. h.
 Dian. 62. Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασαν ἀκηδέες Ὠκεανθναί
 Οὐτ' ἀντην ἰδέειν οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι. His enim
 in locis, quum duo orationis articuli se excipiant, qui
 pari utantur potestate, posterior non ad totum membrum
 prius, sed ad particulam eius annectitur. Id quod hac
 ratione fieri videtur, ut ei prioris membri particulae,
 quae per copulam *τέ* conectitur cum toto posteriore,
 enuntiati denuo incipientis vis tribuatur. Ac confirmatur
 haec sententia eo, quod ubi sermo Homericus maxime
 sui similis est, illa prioris membri particula in versus
 initio collocata reperitur, quae versus sedes facillima
 est in recipienda epanalepsi. cf. Herod. IV 127. ἐγὼ
 οὐδένα κω ἀνθρώπων δείσας ἔφυγον οὔτε πρότερον οὔτε
 νῦν σὲ (falso legitur enclit. forma) φεύγω.

Solet particula *τέ* ita addi orationis articulis, ut
 statim subiiciatur vocabulo ei, a quo incipiunt. Sed
 eorum articulorum, qui coniuncti proferuntur, primo ad-
 ditae maior apud Homerum in collocatione libertas est.
 (cf. J. XXIV 474. Ἥρωσ Ἀντομέδων τε καὶ Ἄλκιμος.
 II 281. οἱ πρώτοί τε καὶ ὕστατοι. O. XVIII 38. Ὁ ξετ-

νός τε καὶ Ἴρος) Posteriori alicui addita minore libertate utitur. Neque enim si copulantur nomina duo coniuncta cum praepositionibus, quum haec Homeri sint: ἐς Σπάρτην τε καὶ ἐς Πύλον ἡμαθόεντα (O. I 93 = II 214 cet. In quo exemplo uno praepositio eadem repetitur apud Homerum post particulam *τέ* priori membro toti subiectam. Idem fit in hoc Callimachi loco: h. Del. 17. ἐς Ὠκέανόν τε καὶ ἐς Τηγερίδα Τηθύν atque etiam ante eum satis saepe) κατὰ πληθύν τε καὶ ἐκ φλοίσβοιο (J. XX 377) κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἄλλα (I 409), ideo reperitur eius usus exemplum, qui inest in hoc Aeschyli loco: ἔκ τε ποντίας δρόσον ἐξ οὐρανοῦ τε (Eumen. 905). In posteriore aliquo membro post duo vocabula positae particulae *τέ* haec sunt exempla: J. V. 442. Ἀθανάτων τε θεῶν χαμαὶ ἐρχομένων τ' ἀνθρώπων. XXIV 250. Ἀντιφόνον τε βοήν ἀγαθόν τε Πολίτην, in quibus ea, quae sunt χαμαὶ ἐρχομένων et βοήν ἀγαθόν, tantum non compositorum loco sunt (cf. Hymn. II 17 [I 195] Ἀρμονίη θ' Ἥβη τε Λιὸς θυγάτηρ τ' Ἀφροδίτη), O. X 68. ἄασάν μ' ἔταροι τε κακοὶ πρὸς τοῖσι τε ὕπνος. XVI 140. ἔργα τ' ἐποπτεύεσκε μετὰ δμῶων τ' ἐνὶ οἴκῳ Πίνε καὶ ἦσθ', in quibus quum nomina cum praepositionibus coniuncta partes sint membrorum copulatum, copulae *τέ* collocatio offensione caret, J. XXIII 295. Ἀΐθην τὴν Ἀγαμεμνονέην τὸν εὐόν τε Πόδαργον. Is locus, quem postremum attuli, unus vere discrepat a recepto usu copulae *τέ* posteriori alicui membro additae.

9. De particula καὶ i. q. etiam significante.

Particula καὶ significans i. q. etiam ab eo nomine, ad quod pertinet, saepissime seiungitur eis

vocalibus, quibus non efficitur necessaria disiunctio, particulis et pronomibus encliticis (cf. Ameis O. XIV 39). Nec seiungitur pronomibus encliticis ita tantum, si particulae eis praecedunt. cf. O. XIX 241. *Καὶ οἱ ἐγὼ χάλκειον ἄορ καὶ δίπλακα δῶκα*. Eorum vero causa, quae sunt: O. XV 488. *παρὰ καὶ κακῶ ἔσθ' ἄλὸν ἔθηκε*. XVII 379. *σὺ δὲ καὶ προτὶ (ποθι Ameis) τὸν δ' ἐκάλεσσας* pertinere videtur ad anaphorae figuram. cf. cap. III § 5.

10. De particulis *ἄν* et *κέν*.

Particulas *ἄν* et *κέν* iam Homerus sic collocat in enuntiatis, ut eis vocabulis quam proxime subiiciat, quae maximi sint ponderis in sentiis, velut adverbis negativis. cf. O. XX 392. *Λόρπον δ' οὐκ ἄν πως ἀχαρίστερον ἄλλο γένοιτο*. J. XVII 711. *Οὐ γὰρ πως ἄν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο*. O. XVII 455. *Οὐ σὺ γ' ἄν ἐξ οἴκου σφ' ἐπιστάτη οὐδ' ἄλλα δοίης*. J. IV 345. *νῦν δὲ φίλως χ' ὄρώωτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν Ὑμείων προπάρουθε μάχοιτο*. VIII 196. *Εἰ τούτω κε λάβοιμεν (= V 273), ἐλποίμην κεν Ἀχαιοὺς — νηῶν ἐπιβησέμεν*. Fit enim communi verborum collocationis lege, ut in enuntiatis, quae levissimi sint ponderis, eis, quae gravissimi, proxime vel praemittantur vel subiiciantur velut thesis arsi. Verbo particulae *ἄν* et *κέν* in Homericis praemitti solent: cui ut subiiciantur, non fit, si recte observavi, nisi post optativum, a quo sententia incipit. cf. J. IV 94. *Τλαίης κεν Μενέλαῷ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν*. VI 285. *Εἰ κείνόν γε ἴδοιμι κατελθόντ' Ἄιδος εἴσω, Φαίην κε* cet. XXIV 56. *Εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος*. O. I 228. *Νεμεσσήσαιτό κεν ἀνήρ*.

IV 644. *Δύνατό κε καὶ τὸ τελέσσαι.* cf. Apoll. Rh. II 1156. *ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον.* Ab eis vocabulis, ad quae maxime pertinere solent collocatae in protasi, in qua coniunctivus inest, coniunctionibus, pronomini-*bus* relativis, particulae *ἄν* et *κέν* quam minime disiunguntur. Velut in comparationum protasi particula *ἄν* a coniunctione *ὅτι* prorsus non disiungitur, si quidem in eo Iliadis loco, qui est XXI 347, recte scripsit Aristarchus: *Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδὲ' ἀλωῆν Αἰψ' ἀνξηράνη (ἀγξηράνη),* non *ἀν* *ξηράνη*, id quod libros plurimos occupavit.

11. *De particulis ὥστε, ἦντε, ὡς comparativis.*

Comparationum particulas *ὥστε* (*ὡς εἶ τε*) et *ἦντε* Homerus semper et appositionibus ita addit, ut eis praecedant, et ubi coniunctionis loco sunt, in prima protasis sede colloeat. Apollonius Rhodius (cf. h. V Cerer. 89. *τανύπτεροι ὥστ' οἰωνοί*) ab exemplo usus Homericus recessit. Apud eum enim haec reperiuntur: IV 468. *Τὸν δ' ὄγε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερσαλκέα ταῦρον, Πηλῆξεν.* III 1057. *οἱ δ' ἄν ἐπ' αὐτῷ, Καρχαλδοὶ κύνες ὥστε περὶ βρώμης, δλέκοισεν Ἀλλήλους.* 1253. *ἄλλο δ' ἀκωκή, Παιστήρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυτές.* II 197. *ἀκήριον ἦντ' ὄνειρον.* III 1197. *κλωπήϊος ἦντε τις φώρ.* cf. Soph. Trach. 538. *παρσιδέεγμαι, φόρτον ὥστε ναυτίλος.* Mosch. Id. IV 5. *λέων ὡσεὶ θ' ὑπὸ νεβροῦ.* — Pind. Nem. VII 68. *αὔξεται δ' ἀρετά, χλωραῖς ἐέρσαις ὡς ὅτι δένδρεον αἰτῶσαι.* Soph. El. 233. *εὐνοίᾳ γ' αὐδῶ, μάτηρ ὡς εἶ τις πιστά.*

Si particula *ὥστε* comparationis protasin inducens ad totius sententiae initium quam proxime accedit in

carminibus Homericis, mira tamen consuetudinis constantia praemittuntur singula apodosis vocabula, vel coniunctiones vel substantiva vel pronomina. cf. J. XII 421. Ἄλλ', ὥστ' ἀμφ' οὔροισι δὴ' ἀνέρεθ' ἀθροισθόν cet. XIII 62. Ἀντὸς δ', ὥστ' ἱρῆξ ἀκύντερος ὄρτο νέεσθαι cet. XVII 755. Τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται — Ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἐκτορι κοῦροι Ἀχαιοῶν Οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν. O. XIII 81. Ἡ δ', ὥστ' ἐν πεδίῳ — ἵπποι — πρήσσουσι κέλευθον — Ὡς ἄρα τῆς πρῶμνῃ μὲν ἀσιρετο. J. IV 433. Τρώες δ', ὥστ' ὄϊες — Μυρταὶ ἐσθήκασιν — Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς — δρώρει. (Ea casus inflexio, quae accidit in nominibus apodosis particulae ὥστε praemissis, eadem est atque in his locis Herodoti et Thucydidis: Her. IX 109. Τῇ δὲ, κακῶς γὰρ ἔδεε πανοικίη γενέσθαι, πρὸς ταῦτα εἶπε Ξέρξης. Thuc. I 72. Τῶν δὲ Ἀθηναίων, ἔτυχε γὰρ πρῆσβεία — παροῦσα, καὶ ὡς ἦσθοντι τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα) Simul protasin et totam sententiam inducentis coniunctionis ὥστε hoc unum legitur exemplum: J. XIII 198. Ὡστε δὴ' αἶγα λόντε κινῶν ὑποκαρχαροδόντων Ἀρπάζαντε φέρητον — Ὡς ἴα τὸν ὑψοῦ ἔχοντε δύο Αἴαντε — Τεύχεα συλήτην. Bekkerus in eo loco certis testimoniis, ut videtur, non nixus (omittit adnotationem) scripsit ὡς δέ. Quod quin recte fecerit, non dubitarem, nisi viderem et cum eis, quae praecedant, coniungendam esse protasin per coniunctionem ὥστε inductam (praecedunt enim haec: Ἀμφίμαχον μὲν ἄρα — Ἀρχοὶ Ἀθηναίων κόμισαν μετὰ λαὸν Ἀχαιοῶν, Ἴμβριον [Priam. gener.] αὐτ' Αἴαντε, μεμαότε θούριδος ἀλκῆς) et coniunctionis ἦντε, cui non magis protasin inducenti aut particula δέ aut similes subiiciuntur quam con-

iunctioni ὥστε, certa nonnulla exstare exempla sic collocatae, ut comparatio ἀσυνδέτως inserta sit. cf. J. II 455. Ἦντε πῦρ ἀϊδηλον ἐπιφλέγει ἀσπετον ὕλην — Ὡς cet. III 8. οἱ δ' ἄρ' ἴσαν οἰγῆ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί — Ἦντε ὄρεος κορυφῆσι Νότος κατέχευεν δμύχλην — ὡς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσσαλος ὄρνυτ' ἀελλής. Apollonius Rhodius numquam utitur aut coniunctione ἦντε aut coniunctione ὥστε in initio totius sententiae. Ut vero in collocatione particularum ὥστε et ἦντε eis sententiis relativis additarum, in quibus verbum non est expressum, ea libertate uteretur, de qua supra dixi, factum est ad similitudinem Homericæ particulae ὡς usus. Ad quam etiam haec Apollonii referenda sunt: I 285. Ἀμωῖς ὅπως κενεοῖσι λειλέψομαι ἐν μεγάροισι. II 91. Βοντίπος οἶα πόδεσσι τανύσσατο. IV 489. Πῦρ ἄτε δηϊώωντες ἐπέδραμον. cf. Qu. Sm. I 352. ἀντιλον ὅπως. 539. Θῆρας ὅπως. Callim. h. Cer. 90. ἐς βυθὸν οἶα θαλάσσης. Homerus enim comparativam particulam ὡς appositionibus ita solet addere, ut eam appositionis nomini, si caret additamentis, subiiciat, si coniunctum est vel cum adiectivo vel cum genetivo, ponat inter ipsum appositionis nomen et appositionis additamentum, praemittens id, in quo maior vis inest. cf. J. III 230. Θεός ὡς. O. IV 160. Θεοῦ ὡς. VIII 453. Θεῶ ὡς. VII 71. Θεὸν ὡς. J. XI 147. ὄλμον δ' ὡς ἔσσευε κυλίνδεσθαι. II 190. κακὸν ὡς. (781. Αἰὲ ὡς τερπικεραύνω. III 60. Ἄει τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἔστιν ἀτειρής. O. VI 20. ἦ δ' ἀνέμον ὡς πνοιή ἐπέσσυτο) Quum vero Homerus particulae ὡς numquam praemittat plus unum nomen, Apollonii etiam in particulae ὡς collocatione maior est libertas in hoc

dicendi genere: τὰ δὲ οἱ ὄσσε Ὀσλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὡς ἐνθάλλοντο I 1296. Numquam praecedere in carminibus Homericis comparativam particulam ὡς appositionibus non puto recte statuere Buttmannum (Lexil. I p. 239 seq.) et Ameisium (O. XIV 441 Append.) cf. Spitzn. Exc. XXVI p. XXXVI. Neque enim persuasit Ameisius dicens in eis, quae sint: O. XII 433. τῷ προσφῶς ἐχόμεν ὡς νυκτερίς. XV 479. ἀντλῶ δ' ἐνδοῦπησε πεισοῦσ' ὡς εἰναλίη κῆξ. J. XXI 282. ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ ὡς παῖδα σφοδρόν particulae ὡς non eandem vim esse atque ei, quae nominibus subiici solet. (cf. ad XIV 441. „Das einfache ὡς, wo es einem Nomen — ohne beigefügtes Verbum vorausgeschickt ist, bildet keine eigentliche Vergleichung, sondern gilt als Relativpartikel und verlangt sein eigenes Verbum.“ ad IV 413. Ἀέξεται ἐν μέσσησι νομεύς ὡς πώεσι μῆλων. „pastoris instar oder quasi esset pastor gregibus. Denn Vergleiche mit nachgesetzter Partikel haben gleichsam attributive Geltung, so daß die Vergleichung und das Vergleichene — grammatisch nur einen einzigen Gedanken bilden.“) Namque etiam subiectae nominibus particulae ὡς adhaerere nonnumquam verbum, apparet primum, ni fallor, ex eo ipso Odysseae loco, qui est: IV 413, quo hoc puto dictum esse: „recumbet in medio phocarum grege, velut pastor recumbit in mediis ovium gregibus,“ deinde ex his locis: J. XI 383. Οἱ τε σε πεφρίκασι, λέονθ' ὡς μηκάδες αἴγες. VIII 271. Ἀντὰρ ὁ αὐτίς ἰὼν, πάϊς ὡς ὑπὸ μητέρα, δύσκειν Εἰς Αἴανθ'. Quum igitur iudicandum videatur a sermone Homericō non prorsus abhorrere particulam ὡς comparativam

appositionibus praemissam, Homericus usus non est is, ex quo confirmari possit, recte scripsisse Zenodotum J. II 144. *κινήθη δ' ἀγορή φη' κύματα μακρὰ θαλάσσης* loco eius, quod Aristarchus probavit: *ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης*.

In Homericis autem quamquam in sententiis relativis, quibus verbum non est additum, nonnumquam accidere vidimus particulae comparativae *ὡς*, ut secunda fiat ab ineunte sententia, tamen eadem in sententiis relativis, quibus additum est verbum, secundum certam legem a prima sede sententiae relativae numquam removetur. Legebatur quidem, quod adversaretur illi legi, his Iiadis locis: XII 156 et VIII 306. Scribebant enim eidem, qui J. XXIV 41. *λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν, νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε* et *Μήκων δ' ὡς ἐτέρωσα κάρη βάλεν*. Sed Bekkerus in utroque loco id restituit, quod rectius videtur: *νιφάδες δ' ὡς* et *Μήκων δ' ὡς*. In illo enim loco etiam alias leges violari ea lectione, quae est: *νιφάδες δ' ὡς* infra attingam c. II § 2 in., in hoc praesertim quum etiam veteres cogitaverint de particula *ὡς* ad unum nomen *μήκων* referenda (cf. Schol. A ad VIII 306) non vereor, ne Bekkerus non iure levaverit violationem usus recepti, de quo dicturus sum.

12. De prima sede protasis et apodosis comparationum.

Eo enim usu fit, ut apud Homerum in comparationum protasi semper primam sedem teneant vel adverbia vel adiectiva relativa. cf. J. IV 76. *Οἶον δ' ἀστέρα ἦκε Κρόνον παῖς*. VII 63. XI 62. XIII 298. XVII 53. O. IV 791, *Ὅσσα δὲ μερμήριξε λέων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ*.

Discrepant enim a consuetudine HomERICA hi loci: Euripidis Cycl. 460 seq. *Ναυπηγίαν δ' ὥσει τις ἀρμόζων ἀνήρ Διπλοῦν χαλινοῖν τρύπανον κωπηλατεῖ, Οὕτω cet.* et Theocriti Id. XVIII 29. *Πιείρα μεγάλη ἄτ' ἀνδραμε κόσμος ἀρούρα Ἦ κάπη κυπάρισσος ἢ ἄρματι Θεσσαλὸς ἵππος, Ὡδε cet.* Atque eadem usus constantia ab Homero, a cuius exemplo recedit in hoc Callimacheo lectio tradita: h. Del. 141. *Ὡς δ' ὀπίτ' Αἰναιῶν ὄρεος πρὸ τυφομένοιο Σείονται μυχὰ πάντα — Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλιω,* in prima sede apodosis comparisonum protasin sequentis demonstrativa vocabula ea collocantur, quae protasi respondent. cf. J. XVII 263. *Ὡς δ' ὄτ' ἐπὶ προχοῆσι — Βέβρονχεν μέγα κῦμα — Τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῆ ἴσαν.*

13. *Quo modo vocabula demonstrativa in sententiis per particulam ὥς inductis collocari soleant.*

In eis sententiis, quarum primam sedem tenet adverbium ὥς, quum in aliis, tum in eis, quae apodosis munere funguntur, cetera vocabula demonstrativa, quae spectant ad ea, quae praecedunt, ab adverbio ὥς non solent seiungi nisi particulis. cf. J. V 163. *ὥς τοὺς ἀμφοτέρους.* 502. *ὥς τότε Ἀχαιοί.* XIII 65. *ὥς ἀπὸ τῶν.* XII 151. *ὥς τῶν κόμπει χαλκός.* 307. *ὥς ἔα τότε.* XVII 740. *ὥς μὲν τοῖς.* A quo more discrepat primum adverbii τότε collocatio in duobus eiusdem libri locis: J. XI 496. *ὥς ἔφεπε κλονέων πεδῖον τότε φαίδιμος Αἴας.* 556. (cf. Haupt, Zusätze z. Lachmanns Betrachtungen 1847 p. 102. „So glaube ich, das im elften Buche das Gleichniß vom Esel 558 seq.

das ursprüngliche ist.“) ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τε-
τιγημένος ἦτορ ἦεν, deinde pronominis κείνος in eis,
quae sunt: O. IV 340. Ὡς Ὀδυσσεὺς κείνοισιν ἀεικέα
πότμον ἐφήσει. X 414. ὡς ἐμὲ κείνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλ-
μοῖσιν, Λακρυόεντες ἔχυντο. XVII 112. ὡς ἐμὲ κείνος
Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. 521. ὡς ἐμὲ κείνος ἔθελεγεν.

14. *De prima sede apodosis sententiarum relativarum.*

Quod in comparationum apodosi non diximus fieri
in Homericis, id in apodosi aliarum sententiarum re-
lativarum nonnumquam accidit, ut primam apodosis
sedem protasin sequentis non teneat vocabulum demon-
strativum, quod respiciat ad protasis vocabulum rela-
tivum. cf. Krueger Di. § 50, 2, 6. J. IX 510. ὃς δέ κ'
ἀνήνηται — Αἰσσοῦνται δ' ἄρα ταί γε Αἴα Κρονίωνα
κιοῦσαι Τῶ ἄτην ἄμ' ἐπεσθαι. XVII 229. Ὅς δέ κε Πά-
τροκλον — Τρωῶας ἔς ἵπποδάμους ἐρύση, εἷξη δέ οἱ
Αἴας, Ἕμισυ τῶ ἐνάρων ἀποδάσσομαι. I 218. ὃς κε
θεοῖς ἐπιπεύθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. XV 384. ὃν
δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἐτέρωθι νοήσω, Αὐτοῦ οἱ
θάνατον μητίσομαι. XIX 168. cf. Herod. III 37. ὃς δὲ
τούτους μὴ ὄπωπε, ἐγὼ δέ οἱ σημανέω. — J. III 299.
Ὅπποότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὄραια πημήνειαν, Ὡδέ σφ'
ἐγκέφαλος χαμάδις ἕξει ὡς ὄδε οἶνος.

15. *De appositionibus additis sententiis relativis.*

Appositiones pronomini relativo epexegetice additas
eo modo, quo in his exemplis: J. III 124. εἰδομένη γα-
λόφ' Ἀντηγορίδαο δάμαρτι, Τὴν Ἀντηγορίδης εἶχε —
Λαοδίην, Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. O. IV 10.

νίει δὲ Σπάρτηθεν Ἀλέκτορος ἤγετο κούρην, Ὅς οἱ τη-
 λύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης Ἐκ δούλης (cf.
 Ameis O. II 119 Append. Heindorf Plat. Phaed. p. 66 E.)
 Homerus non solet ipsi pronomini relativo subiicere.
 Nam in eo, quod est: J. XVII 641. εἶη δ' ὄσις ἑταίρος
 ἀπαγγείλειε τάχιστα Πηλεΐδῃ, nomen ἑταίρος praedicati
 loco est. Itaque differt ab usu Homerico hic Callimachi
 locus, quem affert Naekius Opusc. II p. 71, h. Del. 156.
 οὐδ' (sc. ἐδέχετο) ἦτις Κέρκυρα φιλοξενωτάτη ἄλλων.

16. *Quomodo naturalem quendam verborum ordinem
 observet Homerus.*

Agendum est deinde de ea re, ad quam spectant,
 quae Quintilianus dicit Inst. Or. IX 4, 23. „est et alius
 naturalis ordo, ut viros ac feminas, diem ac noctem,
 ortum et occasum dicas potius quam retrorsum.“ Ea
 vocabula, quae sunt θέρως et ὀπώρα, ab Homero ita
 coniunguntur, ut ὀπώρα posteriore loco nominetur. cf.
 O. XI 192. αὐτὰρ ἐπεὶν ἔλθῃσι θέρως τε θαλυτά τ' ὀπώρα.
 XII 76. οὐτ' ἐν θέρῳ οὐτ' ἐν ὀπώρῃ. XIV 384. ἦ ἐς
 θέρως ἦ ἐς ὀπώρην. In coniungendis nominibus ἡμαρ
 sive ἡμέρα et νύξ Homerus, sicut posteriores (cf. Lobeck
 Paralip. p. 63) non sibi constat. cf. O. II 345. νύκτας
 τε καὶ ἡμαρ. J. XVIII 340. νύκτας τε καὶ ἡματα. O. XIV
 93. νύκτες τε καὶ ἡμέραι. XVII 515. τρεῖς γὰρ δὴ μιν
 νύκτας ἔχον, τρία δ' ἡματ' ἔρυσσα. — X 142. δύο τ'
 ἡματα καὶ δύο νύκτας Κεῖμεθ'. J. XXIII 186. Ἥματα
 καὶ νύκτας. Ea vero, quae sunt ἀνὴρ et γυνή, in Ho-
 mericis eodem ordine componi solent, quo Latinorum
 viri ac feminae, quum posteriore aetate a Graecis non-

namquam ordo varietur (cf. Lobeck l. d. p. 64) cf. J. VII 139. *ἄνδρες κίκλησον καλλίζωνοί τε γυναῖκες*. XV 683. *ἄνδρες ἤδὲ γυναῖκες*. XVII 435. *ἐπὶ τύμβῳ ἄνδρος ἐστῆκε τεθνηότος ἤδὲ γυναικός*. XXIV 698. 707. O. IV 142. VI 184. XIII 308. XV 162. XIX 408. XXI 323. XXIII 143. (cf. J. VIII 7. *μήτε τις οὖν θήλεια θεός τόγε μήτε τις ἄρσην Πειράτω διακέρσαι ἑμὸν ἔπος*) Sed in coniungendis *γυνή* sive *ἄλοχος* et *τέκνον* sive *παῖς*, quum etiam posteriore aetate in eis, quae sunt *παῖδες καὶ γυναῖκες* (cf. Lobeck l. d.) et *τέκνα καὶ γυναῖκες* (cf. Herod. I 164. — VI 19) verborum ordo mutabilis sit, Homerus non certo semper ordine utitur, quamquam plerumque et nomen *παῖς* ante ea, quae sunt *ἄλοχος* et *γυνή*, et nomen *τέκνον* post ea infertur. cf. J. II 136. *ἡμέτεροι τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα*. IV 238. VI 95. XVII 123. IV 162. *γυναῖξί τε καὶ τεκέεσσιν*. O. XII 42. *γυνή καὶ νήπια τέκνα*. XIII 44. XIV 264. — J. XV 663. *ἐπὶ δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἄλόχων*. XXI 460. *σὺν παισὶ καὶ αἰδοίης ἀλόχοισι*. O. IX 115. J. VIII 57. *πρὸ τε παίδων καὶ πρὸ γυναικῶν*. X 422. O. IX 199. *σὺν παιδὶ περισχόμεθ' ἠδὲ γυναικί*. — J. IX 594. *τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγονσι βαθυζώνους τε γυναῖκας*. XV 497. *ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ παῖδες ὀπίσσω* (qui locus apud Lycurgum Leocr. 26, 103. sic legitur: *ἀλλ' ἄλοχός τε σὴ καὶ νήπια τέκνα*) cf. O. XIII 403. *σῆ τ' ἀλόχω καὶ παιδί, τὸν ἐν μεγάρουσιν ἔλειπες*. Eae notiones, quae sunt recens et vetustus, sic se excipere solent, ut illa priorem locum teneat. cf. O. I 395. *νέοι ἤδὲ παλαιοί*. II 293. *νέαι ἠδὲ παλαιαί*. IV 720. J. XIV 108. *Ἦ νέος ἤδὲ παλαιός*. II 789 = IX 36, 258. *ἤμῃν*

νέοι ἢ δὲ γέροντες. O. XVI 98. *Θείη νέον ἢ δὲ γέροντα.*
 XVI 361. *οὐδέ τιν' ἄλλον εἶων οὔτε νέων μεταίξειν*
οὔτε γερόντων. II 29. *Ἦδὲ νέων ἀνδρῶν ἢ σὲ προγενέ-*
στεροί εἰσιν. I 175. *ἢ δὲ νέον μεθέπεις ἢ καὶ πατρῷος*
ἔσσι Ξεῖνος. Vocabulorum *πρώτος* et *ὑστάτος* ordo ut
 posteriore aetate rarissime, ita ab Homero numquam
 variatur. cf. Spitzn. J. XV 635. J. II 281. *οἱ πρώτοί τε*
καὶ ὑστατοί. V 703 = XI 299. XVI 692. *τίνα πρώτων,*
τίνα δ' ὑστατον. XV 634. *πρώτησι καὶ ὑστατήσιν βόεσ-*
σιν. O. IX 14. *τί πρώτόν τοι ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον*
καταλέξω. Hymn. XIX. XXI. (cf. J. IX 97. *ἐν σοὶ μὲν*
λήξω, σέο δ' ἄρξομαι)

17. *De particularum ἀλλά, ἦ, ἢ τοι, δέ, γάρ in*
enuntiativis sede.

Postremo de vocabulis eis, quae certam in enun-
 tiativis sedem tenere solent, haec dicenda sunt. Con-
 iunctio *ἀλλά* numquam recedit in carminibus Homericis
 a prima sede. Id quod non modo propter quendam
 maxime tragicorum poetarum usum (cf. Soph. El. 411.
ὦ θεοὶ πατρῶοι, συγγένεσθέ γ' ἀλλὰ νῦν. Eur. Hec. 391.
ὕμεις δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφορονεύσατε), sed etiam propter
 Callimachi locos commemoro: h. Jon. 18. *Λάδων ἀλλ'*
οὐ πω μέγας ἔρῳεν, οὐδ' Ἐρύμανθος, Epigr. 5, 11. Quum
 vero vocativi recte dicantur ab Apollonio *αὐτοτελεῖς*
 (de pronom. 327 c. „*ἢ κλητικὴ αὐτοτελεῖς οὐσα σιγμηρὴν*
ἀπαιτεῖ“) coniunctio *ἀλλά*, sicut cetera vocabula, quibus
 in prima sede locus est, etiam sic in prima sede col-
 locatur, ut vocativi ei praemittantur. cf. J. XVII 645.
Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ἔῤῥαι. XIV 634. *Ἄργεῖοι, καὶ δ'*

αὐτε μεθιέμεν Ἐκτορι νίκην. Quamquam enim in mediam orationem vocativi ita inseri possunt, ut vocem encliticam seiungant ab eo nomine, ad quod pertineat (cf. O. XIX 215. *Nῦν μὲν δὴ σεῦ ξείνέ γ' ὄϊω πειρήσσομαι.* Herod. I 39. *Συγγνώμη μὲν ὦ πάτερ τοι.* Plat. Leg. 683 B. *Εἰ γοῦν ὦ ξένοι τις ἡμῖν ὑπόσχοιτο θεός.* Eur. Iph. T. 336. *εὐχου δὲ τοιάδ' ὦ νεᾶνί σοι ξένων Σφάγια παρεῖναι.* Bacch. 1120. *οἴκτιστε δ' ὦ μῆτέρες.* vid. Bekker, Homerische Blätter p. 268 seq. cf. ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον [O. XI 140]), tamen sententiae post vocativum incipientis primam sedem non puto diversam esse a natura primae sedis enuntiatii integri. (Tantummodo de eis vocativis, post quos sententia incipit, recte Apollonius hoc dicit l. d. „οὐδέποτε αἱ ἐγκλινόμεναι μετὰ κλητικῆς τίθενται, ὅτι μὴ μόνον ἢ μοί κατὰ πρῶτον πρόσωπον διὰ φιλοφρονησιν· Πάτροκλέ μοι δειλῆ“). Cui sententiae unus, quantum sciam, hic hymnorum Homericorum locus repugnat: IV Ven. 1. *Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρῶσου Ἀφροδίτης,* in quo etiam illud insolenter accidit, quod primo vocabulo non ea ipsa res nominatur, quam poeta carmine dicturus est. cf. c. III § 2 in. Neque enim aut hic Iliadis locus adversatur: XIX 287. *Πάτροκλέ μοι δειλῆ πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ,* in quo si non Apollonii sententia probanda est, qui dativum μοί eo modo statuere videtur additum esse, quo in hoc Platonis loco: Phileb. 54 B. *Τοιόνδε τι λέγω, ὦ Πρωταρχέ μοι,* at eo excusatur dativi μοί collocatio, quod totus ille versus pro uno membro orationis est, aut ei loci Platonis, qui sunt: (cf. Ast, Plat. Legg. IV 7. Krueger Spr. § 45, 3, 8)

Legg. 715 E. Ἄνδρες τοίνυν φῶμεν πρὸς αὐτούς. 772 E. Ὡ παῖ τοίνυν φῶμεν. 899 D. Ὡ ἄριστε δὴ φῶμεν, in quibus propterea post vocativos vocabula posita esse possunt, quibus non locus est in prima sede enuntiatorum, quod vocativi ad ea ipsa pertinent, quae illis locis ut dicenda proponuntur.

Particula ἦ non coniuncta cum particula τοί in carminibus Homericis neque in sententiis inductis per coniunctionem ἐπεὶ, cui eodem modo additur, quo ea, quae sunt θῆν et οὐ τοί (cf. O. XVI 91. ἐπεὶ θῆν μοι καὶ ἀμείψασθαι θέμις ἐστίν. J. VII 27. ἐπεὶ οὐ τοί Τρωᾶς ἀπολλυμένους ἐλαίρεις. XIII 382. O. XX 264) a coniunctione seiungitur et in sententiis primariis primam semper sedem tenet. Discrepant igitur ab usu Homerico haec exempla: Arist. Vesp. 1454. ἔτετρα δὲ νῦν ἀντιμαθῶν Ἡ μέγα τι μεταπεσείται Ἐπὶ τὸ τροφᾶν. Apoll. Rh. I 630. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης Ἡ θάμα δῆ. IV 900. Αἰεὶ δ' εὐόρμον δεδοκημένοι ἐκ περιοπῆς Ἡ θάμα δῆ. 1241. καὶ γὰρ τ' ἀναχάζεται ἠπειροιοῖ Ἡ θάμα δῆ τότε χεῦμα. Qu. Sm. V 415. Σήμερον ἦ τάχα πᾶσιν ὀλέθριον ἔσεται ἡμαρ. Bekkeri autem interpretatio (Monatsber. 1860 p. 456 = Homer. Blätter p. 200) horum locorum: O. III 348. Ὡστε τευ ἦ παρὰ πάντων ἀνείμονος ἦ δὲ πενιχροῦ, Ὡ οὐ τι χλαῖναι καὶ ῥήγεια πόλλ' ἐνὶ οἴκῳ et XIX 109. Ὡστε τευ ἦ βασιλῆος ἀνείμονος, ὄστε cet. valde dubia est. Ac neglexit Bekkerus in priore loco, quum hoc dicat: „Die gemeine Lesart γ 348 disjungirt von einem völlig Gewandlosen einen Armen, der keine Art Gewand besitzt“ vocabulum πολλά sententiae additum. Coniuncta cum particula τοί quum in sententiis secun-

dariis coniunctiones statim sequi soleat (cf. J. XXIII 52. Ὅφρ' ἢ τοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ. O. V 24. τοῦτον νόον — ὡς ἢ τοι κείνους Ὀδυσσεὺς ἀποτίσσαι ἐλθῶν), in primariis sententiis in secundam sedem removetur (cf. Bekker, Monatsber. 1860 p. 458 = Homer. Blätter p. 202) eis vocabulis, ad quae affirmandi vis non pertinet. cf. O. IV 455. οὐδ' ὁ γέρον δολίης ἐπιλήθετο τέχνης, Ἄλλ' ἢ τοι cet. 151. Καὶ νῦν ἢ τοι ἐγὼ μεμνημένος ἀμφ' Ὀδυσῆϊ Μυθόμην — αὐτὰρ ὁ — δάκρυον εἶβεν. III 126. Ἐνθ' ἢ τοι εἰως μὲν cet. J. II 813. Τὴν ἢ τοι ἄνδρες Βατίειαν κελήσκουσιν, Ἀθάνατοι δέ τε σῆμα — Μυρίνης. IV 237. Τῶν ἢ τοι αὐτῶν τέρενα χροῖα γῦπες ἔδονται, Ἡμεῖς δ' αὐτ' ἀλόχους — Ἄξομεν. V 724. Τῶν ἢ τοι χρυσῆ ἔνυς ἄφθιτος, αὐτὰρ ὑπερθεὺν Χάλκῃ ἐπίσσωτρα προσαρηρότα. XII 141. Οἱ δ' ἢ τοι εἰως μὲν — Ὠρννον — Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῖχος ἐπεσσυμένους ἐνόησαν — μαχέσθην. XVIII 237. Τὸν ῥ' ἢ τοι μὲν ἔπεμπε — οὐδ' αὐτὶς ἐδέξατο. V 809. Σοὶ δ' ἢ τοι μὲν ἐγὼ παρὰ θ' ἴσταμαι ἠδὲ φυλάσσω. — Ἄλλά σευ ἢ κάματος — γυῖα δέδυνκεν Ἡ cet. VII 456. Ἄλλος κέν τις τοῦτο θεῶν δεῖσεις νόημα — Σὸν δ' ἢ τοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠώς. Ut praecedat illi ἢ τοι vocabulum, ad quod affirmandi vis pertineat, accideret, si recte G. Hermannus (ad hymn. IV Ven. 225) existimaret, O. XII 61: Πλαγκτὰς δὲ τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι contra codices scribendum esse: Πλαγκτὰς δ' ἢ τοι cet.

Imperativus ἄγε, cui primam sedem non esse alienam apparet ex eo, quod est εἰ δ', ἄγε (cf. J. I 524. Εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι) et his locis:

O. III 475. *Παῖδες ἐμοί, ἄγε Τηλεμάχῳ καλλιπιδας ἵππους Ζεύξασθ'.* J. VIII 139. *Τυδείδῃ, ἄγε δ' αὐτε φρόβονδ' ἔχε μώνυχας ἵππους.* XXIV 406. *Εἰ μὲν δὴ Θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος Εἷς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,* propterea quod addi solet sententiis, quae ab ineunte versu descendunt, fere semper reperitur in secunda sede. cf. J. VII 299. *Λῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι δώομεν.* XIV 414. *Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλότῃ τραπέομεν.* IX 673. *Εἴπ' ἄγε μ'.* In eo Callimachi loco, qui est: (cf. Meineke ad h. l. Näke, Opusc. II p. 71) h. Dian. 81. *Κύκλωπες, καὶ μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε, τόξον — τεύξαστε* illud *εἰ δ' ἄγε* in ea sede collocatum est, a qua non modo *εἰ δ' ἄγε* Homericum, quod semper primam tenet sedem, quamquam etiam ita, ut ab eo incipiat sententia primaria secundariam sequens (cf. J. XXII 379. *Ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν — — Εἰ δ' ἄγετ' ἀμφὶ πόλιν σὺν τεύχεσι περικυβῶμεν*), sed etiam ἄγε alienum sit.

Ut particula *δέ* a secunda sede in tertiam recedat, apud Homerum rarissime fit. (cf. Bekker, Monatsber. d. Berl. Akad. 1861 p. 1037 Ann. = Homerische Blätter p. 286) Accidit autem ita, ut subiiciatur et vocabulo, cui praecedit pronomen *ὁ*, si pronomen *ὁ* ab articuli natura proxime abest (cf. J. I 54. *Τῆ δεκάτῃ δ'.* O. XIX 202. *Τῆ τρισκαιδεκάτῃ δ'.* XVII 14. *Ὁ ξείνος δ')* et vocabulo, cui praecedit vera, quam dicunt, praepositio (cf. J. VII 248. *ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ξινῶ.* VIII 545. *ἐκ πόλιος δ'.* O. I 212. *ἐκ τοῦ δ'.* X 518. *ἀμφ' αὐτῶ δέ.* XIV 120. *ἐπὶ πολλὰ δ'.* XVIII 253. *μετὰ τοῖσι δ')* et vocabulis, quae ita cohaerent, ut *τρεῖς μάκαρες* in eo,

quod est: O. VI 155. *τρὶς μάκαρες δὲ κασιγνητοί.* Maior libertas, ni fallor, huius unius loci est: O. VI 99 seq., ubi ex Aristarchi recensione (cf. Ameis ad h. l.) hoc legitur: *Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρωθεν δμῳαὶ τε καὶ αὐτῆ, Σφαίρη καὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον* nec solum Aristarchea lectione continetur, quod a consuetudine HomERICA discrepet, sed etiam eis lectionibus, quae sunt: *Σφαίρη καὶ γ' ἄρ' ἔπαιζον* et *καὶ τ' ἄρ' ἔπαιζον*. Solet enim particula *ἄρα* apodosi addita nisi particulis a primo apodosis verbo non seiungi. Adversatur igitur Homericus particulae *δέ* usus Parmenisci sententiae, qui in Iliadis loco eo, qui est: XVIII 514. *Τεῦχος μὲν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα 'Ρύατ' ἐφροσταότες, μετὰ δ' ἄνδρες, οὓς ἔχε γῆρας,* quum putavisset participium *ἐφροσταότες* ad ea, quae sunt *ἄλοχοι* et *τέκνα*, pertinere non posse, secundam sententiam a participio incipere statuit. In hoc vero Iliadis loco: VIII 19. *Εἰ δ' ἄγε πειρήσασθε — Σειρήν χρωσεῖην ἔξ οδρανόθεν κρεμάσαντες, Πάντες δ' ἐξάπτεσθε θεοὶ πᾶσαι τε θέαιναι· Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐρύσαιτ' — πεδίονδε Ζῆν',* in quo Bekkerus, cuius sententia certe specie veri non caret, scripsit: *Πάντες τ' ἐξάπτεσθε θεοὶ* cet., collocationi particulae *δέ* subest anacoluthia. Differre autem in collocatione particulae *δέ* sermonis HomERICI leges a legibus posterioris aetatis, apparet vel ex diverso particularum coniunctarum *καὶ δέ* usu, quas Homerum constat (cf. G. Hermann Vig. p. 847. Orph. Arg. p. 768) numquam non sic usurpare, ut particula *δέ* secundam sedem enuntiati obtineat. cf. O. XIV 39. *Καὶ δέ μοι ἄλλα θεοὶ δόσαν ἄλγεα.* — Batrachom. 21. *καὶ σὲ δ' ὄρω καλόν τε καὶ ἄλιμον.* Aesch. Prom. 973. *καὶ σὲ*

δ' ἐν τούτοις λέγω. Ap. Rh. III 721. καὶ ἐκ καινοῦ δ' ἰκάνει. — Soph. Ant. 592. στόνω βρόμουσι δ' ἀντιπλήγες ἀκταί. Aristoph. Ran. 1017. ἵνα μὴ φάσκη δ' ἀπορῶν με. Theocr. Id. VI 39. ὡς μὴ βασκανθῶ δέ, τρις εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. In particula γὰρ a secunda sede enuntiati removenda sermo Homericus facilius est. Ea enim sic collocatur in tertia sede, ut etiam vocabulis subiiciatur, quibus vel particula καὶ praecedat (cf. O. XVII 317. καὶ ἔχνεσι γὰρ περιήθη) vel ea vocabula, quae non sunt verae praepositiones (cf. J. XXI 331. ἄντα σέθεν γὰρ Ξάνθον — μάχη ἤϊσκομεν εἶναι).

II.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAE LEGIBUS METRICIS.

1. De vocabulis quibusdam, quae in arsi collocari solent.

Valent leges metricae in ea re, quod quaedam vocabula monosyllaba in carminibus Homericis aut semper aut plerumque in arsi collocantur. Eorum in numero est vocabulum εἶν. (cf. G. Hermann Orph. p. 734. Gerhard Lectt. Apoll. p. 112. Mueller cycl. epic. p. 89. p. 122 not.) Quod ut numquam non in arsi collocetur, inde fit, ni fallor, quod ita tantummodo usurpatur loco earum formarum, quae sunt ἐν et ἐνί, si metri necessitas cogit, velut in compositis εἰνάλιος, εἰνόδιος. Ne-

que enim praepositio εἰς a thesi aliena est. cf. J. III 369. ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. Item particula ὡς ea, quae significat i. q. οὕτως, fere in arsi collocari solet. Ut enim in enuntiati prima sede posita thesin teneat, in duobus tantummodo eiusdem libri locis accidit: O. XVI 28. ὡς γὰρ νύ τοι εὐάδε θυμῷ. 64. ὡς γὰρ οἱ ἐπέκλωσεν τά γε δαίμων (cf. Ap. Rh. III 1070. ὡς δ' αὐτ' ἐγώ. 1134. ὡς γὰρ τόδε cet.), si quidem in eis, quae sunt: ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν, ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο, ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεὶ, λευγαλέω θανάτω, ὡς μὴ θάνοι ὅς τις ἐμοὶ γε — φίλος (J. XIII 133. XV 698. XIX 290. O. XV 359), Bekkerus recte Lehrsium secutus relativum restituit. Paullo saepius autem vocabulo alicui subiecta in thesi reperitur: et eis, quae sunt εἶθε et οὐδέ, subiecta (cf. J. VII 157 = XI 670. XXIII 629. O. XIV 468. εἶθ' ὡς ἠβώοιμι. J. XV 24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὡς θυμὸν ἀνίει. O. XXI 247. ἀλλὰ μιν οὐδ' ὡς Ἐντανύσαι δύνατο) et in his locis: J. VIII 538. αἶ γὰρ ἐγὼν ὡς Εἶην ἀθάνατος. O. XV 156. αἶ γὰρ ἐγὼν ὡς Νοστήσας Ἰθάκηδε — Εἵπομι. J. I 531 = O. XIII 439. Τῶγ' ὡς βουλευσάντε διέτμαγεν.

2. *De versus Homerici natura ea, qua membro orationis similis est.*

Versum Homericum non in unaquaque sede interpunctionem recipere et veteres intellexerunt (cf. Schol. Ven. J. XV 360. Harlej. O. II 77. Harlej. Cram. O. III 34) et nostrates eximia diligentia exposuerunt. Sed ut abrupte procedat, tantum abest, ut quaedam, quae quasi novo spiritu proferenda sint, etiam ab eis versus sedibus

exclusa sint, quae facillimae sunt in interpunctione recipienda: velut interiectio ὦ πόποι numquam in medio versu, sed in ineunte tantummodo reperitur (cf. Ameis O. XIII 209). Inde fit, ut adiectiva νήπιος, σχέλιος, δύσμορος, νηλής si epiphonematis loco usurpantur (cf. J. IX 630. Σχέλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότιτος ἑταίρων. 632. Νηλής· καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτιο φονῆος • Πωινῆν — ἐδέξατο. O. XX 193. ποῦ δέ νύ οἱ γενεή καὶ πατρὶς ἄρουρα· Δύσμορος, ἣ τε εἶοικε δέμας βασιλῆϊ ἄνακτι. In eis, quae sunt: O. IX 442. τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν. XXII 32. τὸ δὲ νήπιοι οὐκ ἐνόησαν. 370. σὲ δὲ νήπιοι οὐδὲν ἔτιον adiectivum est loco praedicati. cf. IX 44. τοὶ δὲ μέγα νήπιοι οὐκ ἐπίθοντο) primum versus pedem teneant, deinde, ut hi imperativi non legantur nisi in versu ineunte: J. IV 29. Ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοὶ πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι. XX 349. Ἐρῶξέτω· οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι. IX 42. εἰ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥστε νέεσθαι, Ἔρχεο. XII 326. νῦν δ', ἔμπης γὰρ Κῆρες ἐφροσῆσιν θανάτοιο —, Ἴομεν. XV 496. ὅς δέ κεν ὑμέων Βλήμενος ἦε τυταῖς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσση, Τεθνάτω. O. II 141. εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδε λωϊτερον — Ἐμμεναι — Κεῖρετε. Ad eandem causam referendum est, quod comparationes, in quibus protasis apodosis praecedit, semper incipiunt a versu ineunte. cf. J. II 147. Ὡς δ' ὅτε κινήση cet. IV 75. Οἶον δ' ἀστέρα ἦκε cet. 141. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνῆ φοβῆνι μίγη. 274. 422. 452. Nam in eo, quod est O. IX 384. ἐγὼ δ' ἐφύπερθεν ἐρεωθεῖς Δίωρον ὡς ὅτε τις τρυπῶ δόρυ νήϊον ἀνήρ G. Hermannus in editione sua non recte plene interpunxit post voca-

bulum *Δίνεον*, vel propterea quod apud Homerum comparatio incipiens ab eo, quod est *ὡς δτε*, non ab eo, quod est *ὡς δ' δτε*, non reperitur. Sed et ipse ad Viger. p. 913 recte usus erat virgula in interpunctione neque editiones Homericæ recentiores hac in re discrepant. In hoc autem Iliadis loco: XII 154. *οἱ δ' ἄρα χερμαδίοισιν — Βάλλον ἀμυνόμενοι σφῶν τ' ἀντῶν καὶ κλισιάων Νηῶν τ' ὠκνύορων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραξε Ἄστ' ἄνεμος ζαῆς — Ταρφειᾶς κατέχευεν* Bekkerus videtur primus, quamquam etiam veteres verbi *πίπτον* subiectum duxisse *χερμάδια*, non *νιφάδας* apparet ex Apoll. Lex. 318, qui legit: *Ὡς δ' ἄνεμος* loco eius, quod est *Ἄστ' ἄνεμος — κατέχευεν*, id scripsisse, quod rectum est: *νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραξε*. Adversatur autem eis, qui scribunt: — *ὠκνύορων. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραξε* non solum ea, de qua agimus, lex, sed etiam tempus verbi *πίπτειν* (cf. Krueger Di. 53, 10, 4) et Homericus conjunctionis *ὡς* usus, quam in sententia relativa usurpatam, cui verbum additum sit, verisimillimum est ab Homero non remotam esse a prima sede. (cf. c. I § 11 extr. § 12) Ac ne imitatores quidem Homeri ab illa lege, de qua agimus, deflexerunt. Merkelius vero, qui Ap. Rh. IV 214, ubi hoc præbent codices: *Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέρονι' ἐνὶ τεύχεσιν, ὅσα τε πόντον || Κύματα — κορύσσειται — Ὡς οἱ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρουν ὄχθας*, scripsit: *ἐνὶ τεύχεσιν. ὅσα δέ cet.*, id induxit, quod si in codicibus reperiretur, mutandum esset.

Ut comparationum protases præmissæ ita eae protases, quibus tempus diei vel loci spatium vel simile quid definitur, si præcedunt apodosi, inde a versu in-

eunte incipere solent. Nam coniunctio ἦμος semel ab ipso versus initio remotum reperitur in his versibus: O. XII 438 seq. *ἐλδομένω δέ μοι ἤλθ' ἄν* (sc. *δοῦρα*) || "Οψ' ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη Κρόνων νεκρεα πολλά — Τῆμος δὴ τάγε δοῦρα Χαρόβδιος δξεφαάνθη (cf. Ameis ad h. l. App. et O. II 1). In quibus quamquam praesto est Ameisii coniectura, cui restituendum videtur: Ἴμος δ' ὄψ', tamen puto animū revocandum esse a coniecturis, quia verendum est et conlato Schol. v. 439. „ἐν πολλοῖς ἐδισταχθησαν οἱ σίχοι διὰ τὸ „τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησαν ἐπ' ἡματι“ (v. 105)“ ne corrigamus, quod contra usum Homericum ipse auctor admiserit (cf. Hoffmann quaestt. Hom. I p. 72. „Imo fateor mihi hunc Odysseae librum (XII) esse admodum suspectum, quippe qui aut multis interpolationibus sit mutatus aut recentiore demum aetate confectus“) et conlato J. XXIV 406. *Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος* || *Εἷς, ἄγε δὴ μοι — κατάλεξον*, quem versum similiter discrepare ab usu Homericō infra attingam p. 61. Et quam in hoc Iliadis loco excusationem locum habere puto, eadem, ni fallor, ad illum Odysseae locum pertinet. Demovetur enim illud ἦμος a versus principe loco ut obstans ei, cui princeps locus non minus est conveniens. Quae vero lex apparet in usu coniunctionis ἦμος, eadem valet in his: J. V 770: *Ὅσσον δ' ἤεροειδὲς ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν Ἴμενος ἐν σκοπιῇ — Τύσσον ἐπὶ θρώσκοισι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι*. XIV 148. *Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἀνέρες* cet. XXIII 431. 517. 845. XXIV 317. 544. O. V 249. VIII 124. Sed apodosis etiam et comparationes et eas, quae per ea,

quae sunt: ἤμος vel ὄσσον, inducuntur, sententias ita concludere solet, ut a versu ineunte incipiat. A quo more haec discrepant pauca exempla: J. V 502. ὡς τότε Ἀχαιοὶ || Λευκοὶ ὑπερθε γέγοντο. XV 635. ὡς τότε Ἀχαιοὶ || Θεσπεσίως ἐφύβηθεν. XXIII 763. ἀγχόθι δ' ἴσχει || Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν. O. X 412. ἀδινὸν μυκώμεναι ἀμφιθέουσιν || Μητέρας· ὡς ἔμ' ἐκείνοι, ἐπεὶ ἴδον — — ἔχυντο. VII 108. Ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἰδρῆς ἀνδρῶν Νῆα θοὴν ἐπὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν· ὡς δὲ γυναῖκες || Ἴστῶ τεχνῆσαι.

Orationem rectam constat ferè semper ita referri apud Homerum, ut versum incipiat. Neque nescit quisquam, quantopere haec ab usu Homericò abhorreant: Theocr. Id. I 77. Ἦνθ' Ἐρμας πρᾶτιστος ἀπ' ὄρεος εἶπε δέ· Λάφνι, || Τίς τυ κατατρέχει. 95. Ἦνθέ γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἅ Κύπρις γελάοισα || Κεῖπε· τὴ θην cet. Callim. h. Dian. 29 similia. Sed quamquam Homeri observatio ea est, ut etiam in mediis orationibus, si quem facit profitentem, quid vel ad quosnam homines dicturus sit, verba ipsa versum incipiant (cf. J. I 233. Ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω καὶ ἐπὶ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι· || Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον cet. VII 361. Ἀὐτὰρ ἐγὼ Τρώεσσι μεθ' ἵπποδάμοις ἀγορεύσω· || Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. Doederleinium in editione J. VII 375. nego vulgarem interpretationem recte reliquisse), tamen sunt quae ab illo usu recedant vel recedere videantur. Primum hic Iliadis locus: VI 479. Καὶ ποτέ τις εἶπησι· „πατρός γ' ὄδε πολλὸν ἀμείνων“ Ἐκ πολέμου ἀνιόντα. Sed huius loci offensio eo solvitur, quod illud: πατρός γ' ὄδε πολλὸν ἀμείνων hemistichii fines non excedit atque ita interponitur, ut obiecti loco sit. Deinde ei,

qui sunt: IX 684. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παρα-
 μυθήσασθαι || Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δῆστε τέ-
 κμων Ἰλλίου cet. et XXIII 855. ἐκ δὲ τρήρωνα πέλειαν
 Λεπτῇ μηρίνθω δῆσεν ποδός, ἧς ἄρ' ἀνώγει || Τοξεύειν.
 ὅς μὲν κε βάλῃ — πέλειαν, Πάντας — πελέκτας —
 φερέσθω. Quorum in priore apparet infinitivum locum
 imperativi tenere (cf. Spitzn. J. XV 346. O. I 374. ἡῶθεν
 δ' ἀγορήνδε καθεζώμεσθα κίοντες Πάντες, ἴν' ὑμῖν
 μῦθον ἀπηλεγέως ἀποσίπω· || Ἐξίεναι μεγάρων· ἄλλας
 δ' ἀλεγύνετε δαίτας), in altero, quum scholia Ven. haec
 tradant: ἠῆς ἄρ' ἐν ἄλλῳ ἧς γάρ. γράφεται καὶ ὡς
 γάρ. κατ' ἔνια δὲ δῆσεν πόδα“, dubito an restituendum
 sit: δῆσεν πόδα, τοὺς δ' ἄρ' ἀνώγει· Τοξεύειν. ὅς μὲν
 κε cet. Certe quid sit conveniens naturae versus Ho-
 merici etiam in eo apparet, quod oratio obliqua inde
 a versu ineunte procedere solet. cf. J. XIII 666. Πολ-
 λάκι γάρ οἱ εἶπε — Πολύειδος || Νούσῳ ὑπ' ἀργαλή
 φθίσθαι οἷς ἐν μεγάροισιν Ἥ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ὑπὸ
 Τρώεσσι δαμῆναι. XVIII 9. Ὡς ποτέ μοι μήτηρ διεπέ-
 φραδε καὶ μοι εἶπεν || Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον — λεί-
 ψειν φάος ἡελίοιο. VI 115. XI 47. Ἐνιόχῳ μὲν ἔπειτα
 ἐφ' ἐπέτελλεν ἕκαστος || Ἴππους εὐὲ κατὰ κόσμον ἐρνεύμεν
 αὐθ' ἐπὶ ταφροῖ. IV 64. VI 207. XXI 231. XXIV 781.
 Nam etiam in hoc Callimachi: Epigr. 26. Ὡμοσε Καλ-
 λίγνωτος Ἰωνίδι, μή ποτ' ἐκείνης Ἐξείν μήτε φίλον κρείσ-
 σονα μήτε φίλην inest, quod ab Homero alienum sit.
 Quamquam enim haec sunt Homeri: J. XXIII 585.
 Ὅμνυθι μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι. O. II
 373. Ἄλλ' ὄμοσον μὴ μητρὶ φίλην τάδε μυθήσασθαι,
 Πρίν γ' ὄτ' ἂν cet. XV 435. Εἴη κεν καὶ τοῦτ' — Ὅρκω

πιστωθήναι ἀπήμονά μ' οἶκαδ' ἄγασθαι, tamen numquam fit, ut iusiurandum hemistichii finibus maius in medio versu incipiat. cf. J. XX 315. *πολλὰς ἀμόσσαμεν ὄρκους* — || *Μήποι' ἐπὶ Τρώεσσι ἀλεξήσιν κακὸν ἤμαρ.* XIX 109. 128. 175. 261. — Denique inde apparet versum Homericum uti quodammodo natura membri orationis (cf. Geppert, über den Urspr. der homer. Ges. p. 226 extr.) quod sententiae eae, quibus exponuntur verba praecedentia magis in universum dicta, ut pausa disiuncta ab eis, quae praecedunt, versum ineuntem tenere solent, velut in his: J. XXII 396. *Ἢ δα καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα.* || *Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε* cet. O. IV 444. — *ἐφράσατο μέγ' ὄνειρα.* || *Ἀμβροσίην ὑπὸ ξίνα ἐκάστω θῆκε* cet. 529. *Ἀντίκα δ' Αἰγισθος δολίην ἐφράσατο τέχνην.* || *Κρινάμενος κατὰ δῆμον εἴκοσι φῶτας* cet. Atque hanc quidem legem etiam veteres videntur novisse: si quidem ad J. II 308, quem locum nunc sic legimus: *Ἐνθ' ἐφάνη μέγα σῆμα· δράκων ἐπὶ νῶτα σαφινός, Σμερδαλέος, τόν δ' αὐτὸς Ὀλύμπιος ἦκε φώσσει, Βωμοῦ ὑπαίξας πρὸς ξα πλανάνιστον ὄρουσεν* haec annotat Schol. A. (nec dubito quin recte): „βωμοῦ ἀφ' ἐτέρας ἀρχῆς. ἀσύνδετος γὰρ ὁ λόγος. διὸ καὶ τελείαν σικτέον ἐπὶ τὸ ἦκε φώσσει.“

Consentaneum est in collocatione particularum duarum, quae necessaria ratione minores orationis articulos coniungant, natura versus Homericus effici, ut unius eiusdemque versus finibus eas contineri necesse sit. Et convenit usus particularum coniunctarum *τέ* — *τέ* et *τέ* — *καὶ* usurpatarum ad copulanda duo nomina. Quum enim saepe accidat, ut per particulas *τέ* et *καὶ* nomen

addatur ad nomen versus praecedentis, tamen fere numquam additur praecedente in priore versu particula *τέ*, nisi praecedens particula *τέ* a versu ineunte quam proxime abest. cf. O. IV 72. || Χαλκοῦ *τε* στεροπήν *κατά* δώματα ἠχήμεντα || Χρυσοῦ *τ'* ἠλέκρου *τε* καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Discrepat, quod sciam, unius eius versus ratio, qui est: O. X 513. ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα Πυριπλεγέθων *τε* ῥέουσιν || Κώνυός *τ'*. cf. c. I § 4. Sed etiam is locus, qui est: O. XXIII 55. Ἦλθε μὲν αὐτὸς ζωὸς ἐφρόσιος, εὔρε δὲ καὶ σὲ || Καὶ παῖδ' ἐν μεγάροισι legi illi adversari videri possit (cf. Geppert, Urspr. d. homer. Ges. II p. 229. „Ferner hat auch der Fall etwas Eigenthümliches, wenn eine Correlation von zwei Partikeln auf die Weise gestellt ist, daß die erstere das vorletzte Wort des ersten Verses ist und sich auf das erste Wort des folgenden bezieht. Dies geschieht bei dem doppelten *καί* O. XXIII 55.“) At enim ea vis coniunctarum particularum *καί* — *καί*, qua significant id, quod Latinorum *et* — *et*, nostrum „so wohl als auch“ quum ab omni sermone epicorum (cf. Passow Lexikon ann. 1841 seq. pag. 1541) tum ab illo Odysseae loco aliena est, quo hoc videtur dictum esse: „Et rediit ipse vivus et reperit te quoque vivam filiumque.“ cf. J. XVIII 419. Τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῆ || Καὶ σθένος. Ut vero ea, quae sunt *οὔτε* — *οὔτε*, *ἡμὲν* — *ἡδέ*, *ἦ* — *ἦ* singulis vocabulis addita non pari observatione intra eiusdem versus fines collocentur, inde fit, quod quae eis inter se conectuntur, non in unum *κῶλον* coalescunt. cf. J. IX 408. Ἄνδρος δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λείσση || Οὔθ' ἐλετή. XII 159. ἡμὲν

Ἀχαιῶν || *Ἢδὲ καὶ ἐκ Τρώων*. XVII 227. *Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω* || *Ἢδὲ σωθήτω*.

Propter eam, de qua agimus, versus Homericæ naturam deinde hæc vocabula ac loquutiones ita collocantur in versu, ut certam legem sequantur. Primum ea, quæ sunt *καὶ τότε* et *δὴ τότε*, et ubi protasin excipiunt et ubi in narratione continuanda usurpantur, apud Homerum versus primam sedem tenent. Apollonius igitur usum Homericum reliquit his locis: IV 718. *Ἀὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότε ἔπειτα* ||. 576. — — — *καὶ τότε βουλὰς* || *Ἄμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσατ' Ἥρη*. Deinde *τοιγάρ*, quod constat in sermone Graeco semper collocari in primo limine enuntiatorum, in carminibus Homericis, in quibus non legitur nisi coniunctum cum pronomine *ἐγώ*, semper non modo enuntiata incipit, sed etiam versum (cf. Ameis O. XIV 192). Ac similiter se habet particula *ἢ τοι*. Nam eis, quæ de eius grammaticis collocationis legibus supra diximus, addendum est id, quod ad leges metricas pertinet, particulam *ἢ τοι* collocari in prima regione versus aut in quinto pede. Usurpatur enim aut in sententiis, quæ a primo versus pede incipiunt (actum fit ut a prima sede enuntiati demoveatur vocativis aut coniunctionibus aut pronomibus. cf. J. VII 187. *Ὅς μιν ἐπιγράψας κνέη βάλε φαίδιμος Αἴας*, || *Ἢ τοι ὑπέσχεθε χεῖρ'*. O. III 126. || *Ἐνθ' ἢ τοι εἰως μὲν* cet. IV 151. || *Καὶ νῦν ἢ τοι ἐγώ* cet.) aut quamquam rarius in sententiis, quæ a quinto pede incipiunt, ita ut ipsa obtineat earum initium. cf. J. XV 699. *Τοῖσι δὲ μαρναμένοισιν ὄδ' ἦν νόος· ἢ τοι Ἀχαιοί* || cet. XVI 61.

ἢ τοι ἔφην γε ||. XXII 280. ἢ τοι ἔφης γε ||. O. XI 430.
 ἢ τοι ἔφην γε ||. XXI 16. ἢ τοι Ὀδυσσεὺς || Ἦλθε μετὰ
 χρεῖος. XXIV 154. Ἴκοντο προτὶ ἄστν περικλυτόν, ἢ τοι
 Ὀδυσσεὺς || Ὑστερος. Itaque improbandum est, quod
 Dammius (Lexic. Hom. p. 995) dicit de eo, quod nunc
 receptum est: J. VI 56. τῆ δὲ σὺ κήδεαι οὕτως || Ἄν-
 δρῶν; ἢ σοὶ ἄριστα πεποιήται κατὰ οἶκον: „Quod alii
 legunt ἢ σοὶ (loco eius, quod est ἢ τοι) id minus placet.
 Nam σοὶ subauditur elegantius. ἦτοι est pro ὄντως.“
 Nec rectius O. XIX 599. σὺ δὲ λέξῃο τῶδ' ἐνὶ οἴκῳ ||
 Ἢ χαμάδις στορέσας ἦ τοι κατὰ δέμνια θέντων Her-
 mannus et Dindorfius scribunt ἦτοι.

Deinde ea, quae sunt οὐδὲ μὲν οὐδέ et οὐδὲ γὰρ
 οὐδέ, quibus ita Homerus uti solet, ut sit prius οὐδέ
 loco coniunctionis (cf. O. IV 804. *Εὐδεις, Πηνελόπεια,*
φίλον τετιμημένη ἦτορ; Οὐ μὲν σ' οὐδέ ἰῶσι θεοὶ —
κλαίειν. V 212. *ἔπει οὐ πῶς οὐδὲ ζοικεν*) fere semper
 locum habent in versu ineunte. Nam in his exemplis:
 J. XII 212. *Ἐσθλὰ φραζομένῳ, ἔπει οὐδὲ μὲν οὐδὲ ζοί-*
κεν || Δῆμον ἔόντα παρῆξ ἀγορευέμεν et O. XXI 319.
Μηδέ τις — ἀχέων Ἐνθάδε δαινύσθω, ἔπει οὐδὲ μὲν
οὐδὲ ζοικεν || non modo collocatio illius οὐδὲ μὲν οὐδέ,
 sed etiam significatio ea est, quae a recepto usu dis-
 crepet. Atque in Iliadis loco etiam illud a more re-
 cedit, quod δῆμος dictum est pro eo, quod est δῆμον
 ἀνῆρ. cf. J. II 198. *Ὀν δ' αὖ δῆμον τ' ἀνδρα ἴδοι.*

Ea vocabula, quae iussis adduntur in carminibus
 Homericis: *ἄγε* (*ἄγετε, εἰ δ' ἄγε, εἰ δ' ἄγετε, δεῦρ'*
ἄγε, ἄγε δεῦρο, εἰ δ' ἄγε δεῦρο, δεῦτ' ἄγετ') et *ἄγρευε*
 (*ἀγρεῖτε*) et *δεῦρο* (sine addito *ἄγε*) et *δεῦτε* (sine

addito ἄγρευς) et ἴθι et τῆ solent adhiberi in sententiis, quae descendunt a versu ineunte. Adversantur isti mori hi loci: J. XXIV 406. *Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος* || *Εἷς, ἄγρ δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον* (in quo illud εἷς quum maiore vi efferendum sit ut significans „esse revera“, primum locum in versu occupavit), XIX 68. *ἀλλ' ἄγρ θᾶσσον* || *Ἵστρυον πολεμόνδε*. XX 257. *ἀλλ' ἄγρ θᾶσσον* || *Γενσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσιν ἐγχεῖσιν*. O. X 44. — *ἀλλ' ἄγρ θᾶσσον ἰδώμεθα ὅτι τάδ' ἐστίν* ||. XIX 377. — *ἀλλ' ἄγρ νῦν ξυνίει ἔπος ὅτι κεν εἴπω* ||. Sed longe plurima exempla ita comparata sunt, ut ἄγρ et εἰ δ' ἄγρ et ἴθι et δεῦρο et τῆ ab ipso versus initio non separentur nisi eiusdem enuntiatii vocabulis, vel particulis (*Ἀλλ' ἄγρ, Νῦν δ' ἄγρ*) vel imperativo (in his: *Ἐπ' ἄγρ μ'* J. IX 673 = O. XV 347. *Βάσκ' ἴθι* J. II 8) vel vocativo (cf. O. III 475. *Παῖδες ἐμοί, ἄγρ*. J. XVII 685. *Ἀντίλοχ', εἰ δ' ἄγρ δεῦρο*. 120. *Ἄϊαν, δεῦρο*. O. IX 347. *Κύκλωψ, τῆ πῖς οἶνον*) vel aliis nominibus (cf. J. VII 299. *Ἀῶρα δ' ἄγ' ἀλλήλοισι — δάομεν*. XIV 414. *Νῶϊ δ' ἄγ' ἐν φιλοτίητι τραπίομεν*). Ea vero, quae sunt ἄγρ et δεῦρ' ἄγρ et δεῦτε et δεῦτ' ἄγρ, etiam ipsam primam versus sedem semper tenent.

Deinde particulae coniunctae καὶ δέ et καὶ ἔα, quibus locus esse solet in oratione continuanda, fere semper reperiuntur in versus primo pede. Ut enim illud, quod est καὶ δέ removeatur a versus primo pede, in his locis fit: (post vocativum) J. XIV 634. *Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτὲ μεθιέμεν Ἐκτορι νίκην*. O. XVI 418. *Ἀντινό' ἕβρον ἔχων κακομήχανε, καὶ δέ σέ φασιν — ἔμμεν'*

ἄριστον. — J. IX 709. Καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν
 λαόν τε καὶ ἵππους || Ὀτρύνων· καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώ-
 τοῖσι μάχεσθαι. XX 105. || Ἐύχο· καὶ δὲ σέ φασι Διὸς
 κούρης Ἀφροδίτης Ἐκγεγάμεν. XXII 420. ἡδ' ἐλεήσῃ ||
 Ἰήρας· καὶ δέ νυ τῶδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται. XXIV
 370. Ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον ||
 Σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. Particulae καὶ ῥα in his locis re-
 periuntur semotae a versus primo pede: J. IX 559. ὃς
 κάρτιστος γένετ' ἀνδρῶν || Τῶν τότε· καὶ ῥα ἀνακτος
 ἐναντίον εἴλετο τόξον. X 332. || Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἐπίορ-
 κον ἐπώμοσε. XV 119. || Ὡς φάτο καὶ ῥ' ἵππους κέ-
 λετο — Ζευγνύμεν. XXIII 886. || Θῆκ' ἐς ἀγῶνα φέρων
 καὶ ῥ' ἤμονες ἄνδρες ἀνέστην. O. XVI 162. || Ἄλλ'
 Ὀδυσσεύς τε κύκεις τε ἴδον καὶ ῥ' οὐχ ὑλάοντο. cf. Hes.
 Sc. Herc. 453. καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος ||. Fragm.
 125 (142) καὶ ῥ' ἔφρασεν ἔργ' αἰδοῦντα ||. Denique parti-
 culae ἀλλά et αὐτὰρ praemissae conjunctionibus ὅτε et
 ἐπεὶ in versus primo pede ab Homero collocari solent.
 Ab hac enim consuetudine discrepant haec exempla:
 J. XIII 145. ἀλλ' ὅτε δὴ πικνυῆς ἐνέκυρσε φάλαγξ· ||
 Σιτῆ ῥα. XX 166. ὃ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίξων || Ἔρχεται,
 ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθῶσαν αἰξῆων ἄωρὸ βάλῃ, ἐάλη
 τε χανῶν περὶ τ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται. O. XI 596.
 Ἄϊαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι ||. Itaque
 apparet, quam aliena sint haec Hesiodi ab arte Ho-
 merica: Op. et D. 600 (598) Μέτροφ δ' εὖ κομίσασθαι
 ἐν ἄγγεσιν· αὐτὰρ ἐπήν δὴ ||. 614. Ἄωρα Διονύσου
 πολυγηθέος. αὐτὰρ ἐπήν δὴ ||.

3. *De versus hexametri primo pede.*

Quum ex eis, quae disputavimus de versu Homerico naturam membri orationis prae se ferente, tum ex his aliis rebus apparet vocabula in versus prima sede collocata simili vi uti atque collocata in enuntiati prima sede. Primum ex his duobus locis satis memorabilibus, quibus similes non possunt addi ex Homericis: J. XV 344. || *Ταφρῶ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες δρυκτῆ.* O. XXIV 236. || *Κύσσαι καὶ περιφῦναι ἐὸν πατέρῳ.* cf. Theocr. Epigr. 19, 1. *Ἀρχίλοχον καὶ σιάθι καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητάν.* In his enim ea vocabula, quae versus primum limen tenent, adeo praevalent, ut etiam post inserta vocabula ea, quibuscum per se pari vi utuntur, locum habeat, quod cum illis coniungendum sit. Nec minus in eo apparet primi pedis esse vim praevalidam, quod recipit saepissime vocabula, quae ad notandam aliquam distinctionem maiore vi efferenda sint. cf. J. V 257. *Τούτω δ' οὐδὲ πάλιν αὐτίς ἀποίσετον ἵπποι* || *Ἄμφω ἀφ' ἡμεῶν, εἴ γ' οὖν ἕτερός γε φύγησι.* XIV 154. *αὐτίκα δ' ἔγνω* || *Τὸν μὲν πομπνύοντα μάχην ἀνὰ κυδιάνειραν* — || *Ζῆνα δ' ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς πολυπίδακος Ἰδης Ἥμενον εἰσεῖδε.* XVI 225. *οὐδέ τις ἄλλος* || *Οὔτ' ἀνδρῶν πίνεσκεν ἀπ' αὐτοῦ αἶθροπα οἶνον* *Οὔτε τρω σπένδεσκε θεῶν ὅτι μὴ Διὶ πατρί.* O. XIX 209. *ἀτὰρ Ὀδυσσεύς* || *Θυμῷ μὲν γοῶσαν ἐὼν ἐλέαιρε γυναῖκα,* || *Ὅφθαλμοὶ δ' ὥσει κέρα ἔστασαν ἧδ' σίδηρος Ἀτρέμας ἐν βλεφάροισι.* Itaque non unam ob causam recte negant formas encliticas posse tolerari in versu ineunte (cf. Schol. J. V 64. Spitzner IX 306). Sed etiam

illud eis, quae de natura primi pedis diximus, adversari videri possit, quod verbum *εἶναι* haud raro infertur in primam versus sedem, etiam concludens sententiam, cuius rei Bekkerus mentionem fecit (Monatsber. der Berlin. Akad. 1861 = Homer. Blätter p. 279). Id vero ipsum non fit, nisi si verbo *εἶναι* maius accedit pondus aut addita aliqua loci definitione (cf. J. VI 224. *Τῷ γυν σοὶ μὲν ἐγὼ ξείνος φίλος Ἄργεῖ μέσσω* || *Εἰμὶ, σὺ δ' ἐν Λυκίῃ*. 314. *σὺν ἀνδράσιν, οἳ τότε ἄριστοι* || *Ἦσαν ἐνὶ Τροίῃ ἐριβώλακι τέκτονες ἄνδρες*. XI 808. *Ἴνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε* || *Ἦην*) aut inde, quod significat esse revera vel exstare (cf. J. XXIV 407. *Εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος* || *Εἷς*. XI 314. *δὴ γὰρ ἔλεγχος* || *Ἔσσειται*. XII 345. *ὃ γὰρ κ' ὄχ' ἄριστον ἀπάντων* || *Εἶη*. XIII 694. *Ἦ τοι ὃ μὲν νόθος υἱὸς Ὀϊλῆος θεῖοιο* || *Ἔσκε, Μέδων, Αἴαντος ἀδελφεός· αὐτὰρ ἔναιεν Ἐν Φυλάκῃ γαίης ἀπο πατρίδος*. [cf. Xen. Hell. I 5, 19. *ὄντα μὲν Ρόδιον, πάλαι δὲ φυγάδα*] XX 347. *Ἦ ἄρα καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν* || *Ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰ ψαῦτος εὐχετάσθαι*. O. II 141. *Εἰ δ' ὑμῖν δοκέει τόδῃσιν καὶ λωϊτέρον καὶ ἄμεινον* || *Ἔμμεναι*. IV 615. *Δώσω δ' κάλλιπτον καὶ τιμητέατον ἔστιν*. || *Δώσω τοι κρητῆρα τεινυμένον· ἀργύρεος δὲ* || *Ἔστιν ἅπας*. — 94. *καὶ πατέρων τάδε μέλλετ' ἀκουέμεν, οἵτινες ὑμῖν* || *Εἰσὶν*. 166. *οὐδέ οἱ ἄλλοι* || *Εἶσ' οἱ κεν*). In hoc Odysseae loco: XVI 367. *ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ — ἐμίνομεν ἧῶ δ' ἄν Τηλέμαχον λοχῶντες, Ἴνα φθίσωμεν ἐλόντες* || *Ἀυτόν· τὸν δ' ἄρα τέως μὲν ἀπήγαγεν οἴκαδῃ δαίμων* recte puto Bekkerum (Homer. Bl. p. 274 seq.) negare accusativo *αὐτόν* in primo versus pede posse locum esse. Neque enim Ameisii

interpretatio; qui hoc dicit: „*ἀντίον* bezeichnet ihn selbst im Gegensatz zu seinen Gefährten“ probanda est.

III.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAE LEGIBUS RHETORICIS.

1. *Contentionem ut in elocutione HomERICA multum valere certum sit, sic iudicandum esse multum valere in verborum collocatione.*

In sermone Graeco et Latino quantam ad orationem formandam vim haberet contentio, per quam contraria et distinguuntur et idonea ratione conectuntur, nec veteres ignorabant et nostrates intellexerunt (cf. Naegelsbach, Latein. Stilistik p. 461 seq. Raspe, Wortstellung der lateinischen Sprache p. 63 seq. Foerstemann, über den Gebrauch des Artikels bei Homer. Magdeburg 1861 p. 5). Quam contentionem quum posterioris aetatis scriptores in artificium verterint, Homerus et linguae Graecae indolem et dictionis epicae rationes sequutus ita adhibet, ut fiat oratio dilucidior, aptior, expressior. Sed plurimum eam valere etiam in collocatione verborum Homeri rhetorica, ut facilius persuadeam, pauca profero, quibus quantam in elocutione vim habeat, eluceat.

Ac primum quidem illud affero, quod legitur apud F. A. Wolfium (Verm. Schr. p. 357) de J. I 27. *Ἡ ῥῶν*

δηθύνοντι ἢ ὕστερον αὐτίς ἰόντα: „Ich erinnere mich; dafs Jemand einmal auf den Homer wegen dieses Verses böse war, weil er den ergrimmten Agamemnon so kaltblütig distinguiren lasse. Im Deutschen fällt dies weit mehr auf als im Griechischen.“ Quam facilis sit sermo Graecus ad discernendum, apparet vel ex eo, quod ἄλλος saepius additur eis nominibus, quae propria vi sua satis secernuntur. cf. O. I 132. πὰρ δ' αὐτὸς κλισμὸν θέτο ποικίλον ἔκτοθεν ἄλλων Μνηστήρων. VI 84. ἄμα τῆ γε (sc. Ναυσικάε) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι. Soph. O. R. 7. ἀγῶ δικαίων μὴ παρ' ἀγγέλιον, τέκνα, Ἄλλων ἀποιύν, αὐτὸς ᾧδ' ἐλήλυθα. Deinde negationum usus in sermone Graeco is est, ut discernendi studium in eo appareat. Neque enim in his exemplis Homericis: O. II 271. *Εἰ δὴ τοι σοῦ πατρὸς ἐνέσταται μένος ἦῦ* — (274) *Εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἐσσι γόνος.* XII 378. *Τίται δὴ ἐτάρους — Ὀδυσῆος* — (382) *Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπισηκῆς ἀμοιβήν.* J. III 289. *Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν — Τίνειν οὐκ ἐθέλωσι* (cf. v. 286) G. Hermannus (Viger. p. 833) Kruegerus (Di. § 67, 4, 1) Faesius (ad J. III 289) Ameisius (ad O. II 274) recte videntur statuere, οὐ usurpari pro particula μὴ ita, ut negatio arctissime coniuncta cum uno aliquo vocabulo unam cum eo notionem efficiat. (Krueger: „οὐ κείνου = ἄλλον. οὐ τίσουσι = εἴ με ἀποστερήσουσι. οὐκ ἐθέλωσι = ἀρνῶνται.“) Sed in istis οὐ ita infertur in condiciones, ut declaretur una sententia alteri contraria, id quod per negationem μὴ declarari non potest. cf. J. IV 160. *Ἐπερ γὰρ τε καὶ αὐτίκα οὐκ ἐτέλεσεν,* Ἐκ τε καὶ ὄψε τέλει. XV 162. *Εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπέσεται, ἀλλ' ἀλογήσει.* O. XIX 85.

Ἔξ δ' ὁ μὲν ἕως ἀπόφασι καὶ οὐκ ἔτι νόστιμός ἐστιν.
Herod. VI 9. Thuc. III 42. Cic. fam. V 19, 2. „Si feceris
id, quod ostendis, magnam habebō gratiam, si non fe-
ceris, ignoscām.“

Homērūs frequentissimē utitur in distinctionē no-
tanda pronominē αὐτός (cf. G. Hermann, Viger. p. 733),
quā distinguat corpus hominis ab anima vel corpus a
vestitu (cf. J. V 450. αὐτὰρ ὁ εἶδωλον τεῦξ' — Ἀπόλλων
Ἄντ' ἔ' Αἰνεία· ἔκελον καὶ τεύχεσι τοῖον. II 261. Εἰ
μὴ ἐγὼ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἴματα δύσω, Κλαί-
κάν τ' ἤδ' ἡρώνα — Ἄντ' ὃν δὲ κλαίοντα Φοῶς ἐπὶ
νήας ἀφήσω) vel ab eis, quae in specie posita sint,
rem ipsam (cf. O. XII 86. Τῆς ἣ τοι φωνή μὲν ὄση
σκύλακος νεογιλῆς γίγνεται, αὐτὴ δ' αὐτὴ πέλωρ κακόν.
IX 257. Δεισιάντων φθόγγον τε βαρὸν αὐτόν τε πέ-
λωρον. XIX 329. ὃς μὲν ἀπηνῆς αὐτὸς ἔη καὶ ἀπηνέα
εἰδῆ) vel totum a partibus (XX 23. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ
κραδίῃ μένε τετληῦσα Νωλεμέως· ἀτὰρ αὐτὸς ἐλλίσσεται
ἔνθα καὶ ἔνθα), denique, quae quis in semet ipsum
perficiat, ab eis, quae in rem alienam (cf. J. I 436. ἔκ
δ' εὐνάς ἔβαλον, κατὰ δὲ προμνήσι' ἔδθησαν· ἐκ δὲ καὶ
αὐτοὶ βαίνον ἐπὶ ξηγμῖνι θαλάσσης. O. XII 145. ὄτρυνον
ἑταίρους Ἄντους τ' ἀμβαίνειν ἀνά τε προμνήσια λῦσαι.
XVII 28. Ἐγχος μὲν ἔ' ὄστησε φέρων πρὸς κίονα μακρὴν·
αὐτὸς δ' εἶσω ἔεν. XXII 164. καὶ τοὺς μὲν ἔ' εἶασε καθ'·
ἔρηκα καλὰ νέμεσθαι· Ἄντὸς δ' αὐτ' Ὀδυσῆα προσήδα.
XXIII 297. αὐτὰρ Τηλέμαχος καὶ βουκόλος — παῦσαν
ἄρ' ὄρχηθμοῖο πόδας, παῦσαν δὲ γυναῖκας, Ἄντοὶ δ'
εὐνάζοντο κατὰ μέγαρα σκυόεντα. J. VI 40. ἵπποι γὰρ
οἱ ἀνζομένω — βλαφθέντε — ἀγκύλον ἄρμα Ἄξαντι

ἐν πρώτῳ ἔνυμφ' αὐτῶ μὲν ἐβήτην Πρὸς πόλιν — Αὐτὸς
δ' ἐκ δίφροιο — ἐξεκνλισθη).

Etiam tmesi distinctior fit oratio (cf. Hoffmann, Tmesis i. d. Pias 1859 p. 14). cf. J. I 309. III 261. ἄν δ' ἄρ' ἔβη Πριάμος, κατὰ δ' ἤνια τένεν ὀπίσσω, πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήστω δίφρον. (XXIII 709. ἄν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο. O.V 260. ἐν δ' ὑπέρας τε κάλους τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ.)

Nec minus ista, quae imprimis prae se ferunt epicam dictionem, versantur in verbis contrarie relatis: O. XIII 225. πόσσι δ' ὑπὸ λιπαροῖσι πέδιλ' ἔχε, χερσὶ δ' ἄκοντα. J. VII 212. μιδιῶν βλοσυροῖσι μετώπασσι, νέρθε δὲ ποσσὶν Ἡῖς μακρὰ βιβιάς. XXII 451. ἐν δ' ἔμοι αὐτῇ Στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα, νέρθε δὲ γούνα πήγνυται. XXIV 95. βῆ δ' ἰάναι· πρόσθεν δὲ ποδήνεμος ὠκέα Ἴρις ἔγχετο. X 487. Θρήϊκας ἄνδρας ἐπώχετο Τυδέος υἱὸς, Ὀφρα δυνάδεκ' ἔπεφνε· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσσεὺς, ὄντινα Τυδείδης ἄορι πλήξειε παραστάς, Τὸν δ' Ὀδυσσεὺς — ἐξερύσασκεν.

2. De enuntiatorum primae sedis vi rhetorica.

In enuntiato primae sedis ea vis est rhetorica, ut maxime id recipiat, quod pondere suo ceteris praevallet. Velut et Iliadis et Odysseae et hymnorum tantum non omnium (cf. IV Vener. 1. Μοῦσά μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρόσον Ἀφροδίτης. Hor. Epist. Pis. 136. „nec sic incipies, ut scriptor cyclius olim „Fortunam Priami cantabo et nobile bellum““) versus principes eo inter se conveniunt, quod ea ipsa res, de qua narraturi sint

poëtae, primo vocabulo nominatur. Saepissime ei verbo, quod in prima sede collocatum reperimus, inde vim maiorem accedere quivis videt, quod opponatur alteri. Sed Naegelsbachium numquam non ex contentione aliqua vocabula id pondus accipere, quo cetera superent, rectissime puto statuere. (cf. latein. Stil. p. 482. „alle Betonung geht lediglich auf den Gegensatz zurück [einen ausgesprochenen oder gedachten].“) Ac convenit veterum sententia ea, quae in scholiis Iliadis reperitur. In eis enim semper de pronominum encliticorum accentu ita disceptatur, ut ea si ad contentionem aliquam spectent, accentu notanda, si minus, inclinanda esse dicantur. cf. Schol. J. XIII 452. „Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν — Δευκαλίωνα· Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίχτε. ὀρθοτονητέον τὴν ἀντωνυμίαν. ἔστι γὰρ ἀντιδιαστολή.“ III 446. „ὡς σο νῦν ἔραμαι. ἐγκλιτικῶς ἀναγνωστέον. οὐ γὰρ ἀντιδιαστολή προσώπου. ἐκείνο δὲ ἐπὶ τοῦ Διὸς ὀρθοτονητέον· ὡς σέο νῦν ἔραμαι“ (J. XIV 328). ἀντιδιαστολή γὰρ πρὸς ἄλλα πρόσωπα“ cet. Si quidem in eis, quae ad J. IX 494 adnotantur: „ἀλλὰ σὲ παῖδα — Ποιεύμην. ἐνθάδε ὀρθοτονητέον (σέ). ἔμφρασις γὰρ δείξεως“ eandem disceptandi rationem inesse auctorem ipsum non ignorasse recte existimamus.

Certe prima in enuntiato toto vel in parte enuntiatu sedes id recipit, quod quamque sententiam maxime distinguit ab aliis, quo quaeque sententia maxime nova redditur. cf. Cic. apud Quintil. Inst. Or. IX 3, 43. „Venit ex Asia. Hoc ipsum quam novum? Tribunus plebis venit ex Asia.“ J. V 4. Δαῖς οἱ ἐκ κόρυθος — ἀκάρματον πῦρ — Ταῖόν οἱ πῦρ δαῖσιν. XXIV 113. Σκύ-

ξεσθαι οἱ εἶπε θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων Ἀθανά-
 των κεχολῶσθαι. XIII 22. ἐρχόμενον προπαύρουθεν
 ὀμίλον, μακρὰ βιβάντα. II 241. ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλλῆι
 χόλος φρεσίν. XXIII 308. τῷ καὶ αὖ διδασκόμενον οὐ τι
 μάλα χρεώ. Itaque in enuntiati prima sede et ea vo-
 cabula collocata reperiuntur, quibus definitur, quid
 agatur, et quibus, qua condicione aliquid agatur
 (quo modo, quo tempore, quo loco, quam ob causam
 cet.), et quibus, a quo vel in quem quid agatur, ut
 quidque in quaque sententia maxime notabile est. Ea
 vero, quae omni pondere carent, ab initio orationis
 aliena sunt (id quod monendum est contra Foerste-
 mannum, Gebrauch des Artikels p. 15⁽¹⁾). Itaque quam-
 quam vel ex hoc Odysseae loco: XVII 372. Ἥ τοι μὲν
 οἱ δεῦρο συβώτης ἡγεμόνευεν, Ἀυτόν δ' οὐ σάφα οἶδα,
 πόθεν γένος εὔχεται εἶναι, in quo pronomen αὐτός inde
 maiorem vim accipit, quod opponitur, quod quis scit
 de ratione cum alio alicui intercedente ei, quod de ori-
 gine ipsius scit, apparet in sermone Homérico facile
 pronomini αὐτός maiorem vim tribui, tamen in eo loco,
 qui est: J. XXI 599. αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλω ἀποτρέ-
 γασθε λαοῦ. Ἀντιῶ γὰρ ἐκάεργος Ἀγήνορι πάντα δοικῶς
 Ἔστη πρόσθε ποδῶν dativus αὐτῶ ita tantum in enuntiati
 prima sede recte positus videtur, si pronomen non ad Achil-
 lem spectat (sunt, qui scribant: Ἀντιῶ γὰρ ἐκάεργος, Ἀγή-
 νορι πάντα δοικῶς Ἔστη πρόσθε ποδῶν virgulam subiicien-
 tes nomini ἐκάεργος), sed cum eo, quod sequitur, Ἀγήνορι
 cohaeret (cf. O. IV 654. τῷ δ' αὐτῷ πάντα δάμει). cf. Para-
 phras. „αὐτῷ γὰρ δὴ ὁ Ἀπόλλων τῷ Ἀγήνορι πάντα ὁμοιο-
 θεῖς Ἔστη ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ.“

Ut hoc, a quo vel in quem quid agatur, notabilissimum sit, plerumque in eis sententiis fieri solet, in quibus ad verbum pertinet pronomen demonstrativum respiciens ad nomen antea definitum. cf. O. IX 425. Ἄρσενες οἷς ἦσαν εὐτραφέες δασύμαλλοι. Τοὺς ἀκίων συνέσθρον. J. II 330 = XIV 48. O. XVIII 271. κείνος τῶς ἀγόρευς. Propterea paene eadem usus constantia pronomen demonstrativum, si pertinet ad verbum, verbo praemittitur, qua nomini, ad quod genetivus pertinet, genetivus pronominis demonstrativi. Ut enim is subiiciatur nomini, apud Homerum, a cuius consuetudine abhorrent haec Hesiodi Scut. Herc. 332. τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο. 337. οὐθ' ἵππους ἔλεειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο, fit in his locis paucissimis, in quibus respiciendum est, ad quale nomen qua ratione pertineat genetivus: J. VI 16. ἀλλὰ οἱ οὐ τις τῶν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. O. IV 495. πολλοὶ μὲν γὰρ τῶν γε δάμεν. J. XXI 611. ὄντινα τῶν γε πόδες καὶ γούνα σαώσαι. XXIII 335. αὐτὸς δὲ κλυθῆναι — Ἢκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν. Atque eorum locorum in primo codicis Veneti lectio haec est: ἀλλὰ οἱ οὐ τις τόν γε τότ' ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον, quae lectio optime convenit sententiae, quum haec praecedant: φίλος δ' ἦν ἀνθρώποισι· Πάντας γὰρ φιλέσκειν ὁδῶ ἐπι οἰκία ναίων. Ea enim lectione hoc dictum esset: „Quum ipse hominibus hospitalitate sua adiumento fuisset, ipsi nemo homo adiumento erat perniciem illam defendens.“ — Ut vero ab enuntiati prima sede pronomen demonstrativum recedat, saepissime efficitur eorum vocabulorum pondere, quibus definitur, qua quid condicione agatur, cf. J. XVII 394.

Ὦς οἱ γ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν — Ἐλευσον. Π 724. Ἐνθ' ὄγε κειτ' ἀχέων. XXIV 252. Ἐνθά τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευσε.

Eadem causa, propter quam et pronomina et adverbia demonstrativa in enuntiati prima regione collocari solent, fit ut vocabula ex prioris sententiae tenore ipsa repetita fere semper in prima enuntiati sede collocentur. cf. O. IX 148. πρὶν νῆας εὐσσελμούς ἐπικέλωσι. || Κελοσάσησι δὲ νηυσί cet. XIX 205. Ὦς δὲ χιῶν κατατήκετ' — ἦντ' Εὐρος κατέτηξεν — || Τηκομένης δ' ἄρα τῆς cet. J. VIII 214. πλήθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν || Εἰλομένων· εἴλει δὲ — Ἐκτωρ. XX 316 seq. (qui versus absunt a palimpsesto) δάηται || Λαιομένη· δαίωσι δ' — υἷες Ἀχαιῶν. VIII 41. Ὦς εἰπῶν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκειτο — ἵππω — χρυσέησιν ἐθειλοῖον κομῶντες, || Χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ.

Vocabula pondere praevalida etiam ita in enuntiati prima sede collocantur, ut praemittantur negationi. cf. J. V 516. τοὶ δ' ἐχάρησαν, μετὰλλησάν γε μὲν οὐ τι. IX 39. ἀλκῆν δ' οὐ τοι δῶκεν. O. II 256. τελέει δ' ὀδὸν οὐ ποτε ταύτην. V 140. Ἐρῶτόω — πέμψω δέ μιν οὐ πη ἔγωγε. In sententiis secundariis per coniunctiones illatis vocabula singula, quae pondere suo praestant, nonnumquam praecedunt coniunctionibus: ac plerumque ita si coniunctionibus praemissa totius enuntiati primam sedem obtinent (cf. O. III 455. Τῆς δ' ἐπεὶ ἐκ μέλαν αἶμα ῥύη — Αἰψ' ἄρα μιν διέχευαν. II 136. νέμεσις δέ μοι ἐξ ἀνθρώπων ἔσσειται — || Ὑμέτερος δ' εἰ μὲν θυμὸς νεμεσίξεται αὐτῶν cet. XII 149. ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἶ κ' ἐθέλησθα. XIII 143. οὐ τί σ' ἀτιμάξουσι

ἄσπετος — || *Ἄνδραῖν δ' εἰ πῆρ τίς σ' — οὐ το τίσι.*
 J. VII 818. *Οἱ δ' εἰτε δὴ κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο γέροντο,*
τοῖσι δὲ βούν ἰέροντο. VI 237. *Ἐκτωρ δ' ὡς Σκαιὸς τε*
πύλας καὶ φηγόν ἱκανον, Ἄμφ' ἄρα μιν οἶσ. O. VIII 230.
Ὀλοισιν, δειδόμενα, ποσὶν μὴ τίς με παρήλθῃ,
si secundaria sententia primariam sequitur, velut in his:
 J. I 32. *σαώτερος ὡς κε νέγα.* O. VII 242. || *Κῆδε' ἐπέ*
μοι πολλὰ δόσαν. XI 96. || *Ἄματος ὄφρα πίω.* (XX 47.
διαμπερὲς ἢ σε φολάσω). Ea vero coniunctionis collo-
 catio, quae inest in hoc Callimachi loco: h. Dian. 108.
ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ || *Ἵστερον ὄφρα γένοιτο* a sermone
 Homericō aliena est.

3. De enuntiatorum postremae sedis vi rhetorica.

Clausulae sententiarum quum ita tantum in verbo-
 rum collocatione rhetorica maiorem vim accipere videan-
 tur, si epanalepsi quadam firmantur, in carminibus Ho-
 mericis poni solent in versus prima sede, ut graviores
 fiant. Est autem postrema enuntiatī sedes ea, in qua
 collocentur, quaecunque illustrantur ea, quae sequitur,
 sententia (cf. Jahn, Jahrb. für Philologie tom. 45, 1).
 In ea igitur et, si insequente sententia (vel primaria
 vel secundaria) additur explicatio, id vocabulum collo-
 catur, ad quod explicatio maxime spectat (cf. O. VII 269.
γῆθρα δὲ μοι φίλον ἦτορ || *Ἄνσπετος ἢ γὰρ ἔμελλον*
εἶναι ζυγέσσεσθαι εἴζοι Πόλλῃ. 151. *αὐτίκα ἐμοὶ πομπὴν*
ἐτρένετε πατρίδ' ἰκέσθαι || *Θάσσον' ἐπεὶ δὴ δῆθ' ἀ φίλων*
ἄπο πέματα πάσχω. 249. *Ἄλλ' ἐμὲ — ἐφύσσιον ἦ γαρε*
δαίμων || *Ὀϊον, ἐπεὶ μοι νῆα θοὴν — Ζεὸς ἔλασ*
ἐκέαυτε. J. XVII 693. *αἰ κε εὐχιστα νέων ἐπὶ νῆα*

σαώσῃ || Γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τούχῃ ἔχει Ἐκτωρ. XXIII
 136. ὅπιθεν δὲ κάρη ἔχῃ δῖος Ἀχιλλεύς || Ἀχνύμενος·
 ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ᾽ Ἀιδόσδε. O. XII 353. αὐτίκα
 δ' Ἡελίοιο βοῶν ἐλάσαντες ἀρίστας || Ἐγγύθεν (οὐ γὰρ
 εἴλε νεός — Βοσκόσκονθ' —) Τὰς δὲ περίσθησάν τε καὶ
 cet. XI 450. XIII 115. XXIV 332. τὴν ἐν Παρηγοῖ μ'
 ἔλασεν σὺς λευκῶ ἔδοντι || Οἰχόμενον· σὺ δέ με
 προΐεις καὶ πότνια μήτηρ. XI 411. Ἐκτα — || Δει-
 πνίσσας, ὡς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτῃ. J. XXII
 761. ἐπὶ δ' ἄρρντο — || Ἄγχι μάλ', ὡς ὅτε τίς τε
 γυναικὸς — Σιγήθεός ἐστι κανών) et si insequente sen-
 tentia additur res priori sententiae opposita, id voca-
 bulum, ex quo contentio maxime oritur (cf. J. II 169.
 Εὐρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα — || Ἐσταότ'· οὐδ' ὄγε νηὸς
 εὐστέλλοιο — Ἄπειτ'. O. IV 11. Ὅς οἱ [sc. Menelao]
 τηλύγετος γένετο κρατερὸς Μεγαπένθης || Ἐκ δούλης·
 Ἐλένη δὲ θεοὶ γόνον οὐκέτ' ἔφαινον. XIV 80. Ἔσθιε
 νῦν, ὦ ξεῖνε, τά τε δμῶσσι πάρεςσι || Χοίρε· ἀτὰρ
 σιάλους γε σύας μνηστῆρες ἔδουσι. J. XVII 443. τί
 σφῶϊ δόμεν Πηλεῖ ἀνακτι || Θνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν
 ἀγῆρω τ' ἀθανάτω τε. XX 126. ἵνα μὴ τι μετὰ Τρώεσσι
 πάθῃσιν || Σήμερον· ὑστερον αὐτε cet. XXIII 577. ὅτι
 οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν || Ἴπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσων
 ἀρετῇ τε βίῃ τε. XVIII 105. 576. O. X 10. seq. 131 seq.
 XIII 99 seq. J. I 511. καὶ λάβε γούνων || Σκαίη, δεξι-
 τέρη δέ. O. XIX 479. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς χεῖρ' ἐπαμασσά-
 μενος φάρυγος λάβε δεξιτερῆφιν, || Τῇ δ' ἐτέρη cet.
 X 352. Τάων ἢ μὲν ἔβαλλε θρόνοις ἐνὶ χῆγεα καλὰ ||
 Πορφύρεα καὶ θύπεροθ', ὑπένερθε δὲ λιθ' ὑπέβαλλον).
 Apparet in his, quae attulimus, exemplis collocari in

postrema sede vocabula, quae efferenda sint ad maiorem vim. Idem fit in his exemplis: J. I 51. *Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἐχέπενκὲς ἐριεῖς* || *Βάλλ'.* O. IX 195. *αὐτὰρ ἐγὼ κρήνας ἐτάρων θυοκαΐδεν' ἀρίστους* || *Βῆν.* 433. *τοῦ κατὰ νῶτα λαβὼν λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἔλυσθεις* || *Κεῖμην.* Sed in his et ipsis ex quadam orationis redintegratione postremae enuntiati sedi vim accedere non mihi videor improbabiliter statuere conlatis huius generis locis: J. XI 744. *ἐγὼ δ' ἐς δίφρον θρούσας Στῆν ξα μετὰ πρώτοισι.* O. XIX 467. *τὴν γρηῦς χεῖρεσσὶ καταπερησῶσα λαβοῦσα Γνώ δ' ἐπιμασσάμενη.*

4. De chiasmi figura.

Insunt in eorum locorum numero, quibus illustravimus postremae sedis enuntiatorum vim rhetoricam, exempla satis multa, in quibus sententiarum duarum membra sic se excipiant, ut respondeat in posteriore sententia prius membrum posteriori, posterius priori eius, quae praecedat, sententiae. Elucet quum in illis locis tum in his: J. I 255. *ἢ κεν γηθήσαι Πριάμος Πριάμοιό τε παῖδες,* *Ἄλλοι τε Τρῶες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.* IV 154. *αὐτίκα δ' ἔγνω Τὸν μὲν ποιπνύοντα — Ζῆνα δ' — Ἥμενον εἰσεῖδε.* XX 48. *Ἄυε δ' Ἀθήνη — Στᾶσ' οἷε μὲν παρὰ τάφρον δρυκτὴν τείχεος ἐκτὸς,* *Ἄλλοι' ἐπ' ἀκτῶν — αὐτεῖ.* O. V 404. *οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες — ἀλλ' ἀκταὶ προβλήτες ἔσαν.* XXIV 11. *Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοᾶς καὶ Λευκάδα πέτρην Ἥδὲ παρ' Ἥελιοιο πύλας καὶ δῆμον ὀνειρώων Ἥϊσαν* membrorum ordinem et in priore et in posteriore sententia eum esse, qui leges sequatur eas, quae

nitantur in primae sedis enuntiatorum potestate. Sunt tamen loci, in quibus appareat non propterea simili ratione membra quattuor sibi respondere, quod ex universis verborum collocationis legibus necesse sit. Tales dico locos frequentes: J. III 103. οἷστε δ' ἄρν', *εἰτερον λευκόν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν* || Γῆ τε καὶ Ἥλιος. IV 450. Οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πέλει ἀνδρῶν || Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. VII 275. εἰ μὴ κήρυκες — Ἥλιον, ὁ μὲν Τρώων, ὁ δ' Ἀχαιῶν || Ταλθύβιός τε καὶ Ἰδαίος. XI 833. ἱητροὶ μὲν γὰρ Ποδαλειρίος ἦδὲ Μαχάων, || Τὸν μὲν ἐνὶ κλισίῃσιν ὄιομαι ἔλκος ἔχοντα — Κεῖσθαι, ὁ δ' ἐν πεδίῳ Τρώων μένει ὄξυν Ἄργα. XIV 390. κυανοχαῖτα Ποσειδάων καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ || Ἥτοι ὁ μὲν Τρώεσσιν, ὁ δ' Ἀργείοισιν ἀρήγων. XVII 110. ὄν ξα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῦο δίωνται Ἐγχεσι καὶ φωνῆ. VI 147. φύλλα τὰ μὲν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δὲ θ' ὕλη Τηλεθόωσα φύει. — Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει. O. VIII 64. δίδου δ' ἀγαθόν τε κακόν τε. || Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἠδέταν ἀοιδῆν (cf. Plat. Legg. 868 B. τὴν διπλασίαν χρημάτων τε καὶ τῶν ἄλλων πρᾶξεων ἀναγκάζετω πράττειν τε καὶ ἐκτίνειν. rep. 494 E. πᾶν μὲν ἔργον, πᾶν δ' ἔπος λέγοντάς τε καὶ πράττοντας. vid. J. Braun, de hyperb. Platon. part. I. Culm 1847. p. 22. Hor. Sat. I 5, 22. ac mulae nautaeque caput lumbosque saligno Fuste dolat), qualibus in locis, quos Aristarchus notavit, ὅτι πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπήνηται (cf. Lehrs, de Aristarchi studiis Hom. p. 13), simile Homeri studium apparet, atque illud, de quo Cicero Epist. Attic. I 16, 1. „respondebo tibi (sc. eorum,

de quibus interrogasti) ὕστερον πρότερον, Ὀμηρικῶς." cf. J. II 762 seq. O. XI 171—179. 181—203. Sed frequentissimus chiasmi is est usus, ut usurpetur ad variandam et acuendam orationem. cf. J. I 403. ὃν Βριάρων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ τε πάντες Αἰγαίων, II 813. XIV 290. XX 74. IV 123. νευρὴν μὲν μαζῶν πέλασεν, τόξω δὲ σίδηρον. 400. εἶο χέρηα μάχη, ἀγορῆ δὲ τ' ἀμείνω. V 839. δεινὴν γὰρ ἄγεν θεὸν, ἄνδρα δ' ἄριστον. IX 328. δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ; ἀνθρώπων, Πεζὸς δ' ἑνδεκα. XVI 356. οἱ δὲ φόβοισι Λυσκελάδου μνήσαντο, λάθοντο δὲ θούριδος ἀλλήης. O. XII 93. μέσση μὲν τε κατὰ σπείλους κοίλοιο δέδυκεν, Ἔξω δ' ἐξίσχει κεφαλῆς. XVIII 322. τὴν Δολίος μὲν ἔτιπτε, κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. J. XI 761. πάντες δ' εὐχετώωντο θεῶν Διὶ Νέστορι τ' ἀνδρῶν. VI 432. μὴ παῖδ' ὄρφανικὸν θήης, χήρην τε γυναῖκα. — J. II 478: ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκέλος Διὶ τερπικεραύνω, Ἄρει δὲ ζώνην, στέρον δὲ Ποσειδάωνι. IV 125. μέγχε βίος, νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἄλτο δ' ὀϊστός. XI 727. ἔνθα Διὶ ῥέξαντες ὑπερμενεῖ ἱερὰ καλά, Ταῦρον δ' Ἀλφειῶ, ταῦρον δὲ Ποσειδάωνι, Ἀντάρ Ἀθηναίη — βοῦν. O. I 146. τοῖσι δὲ κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχουσιν, Σίτον δὲ δμῶαι παρενήμεον ἐν κανέοισιν, Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπιστέψαντο ποτοῖο. XXII 180. ἔνθεν τέσσαρα μὲν σάκκα' ἔξελεν, δούρατα δ' ὀκτώ καὶ πύσσυρας κυνέας χαλκήρεας.

Quod Naegelsbachius (lat. Stilist. p. 466) dicit de chiasmi figura obscurata unius membri praetermissione, id adhibuimus ad explicandam eam particulam τε collocationem, quae horum locorum est: ἐγγύθι τε Πριάμοιο καὶ Ἐκτορος, ἡμέτεραί τ' ἄλοχοι καὶ νήπια τέκνα,

aliorum. cf. c. I § 8. Qui quum consimiles sint ei, quem Naegelsbachius affert, Ciceronis loco: Attic. V 18, 2. „quibus incredibilis videtur et nostra mansuetudo et abstinentia“, tamen altera forma eiusdem dicendi generis, quae in hoc loco inest: Liv. 45, 3. „Rhodiorum nec utilitatum Graeciae (sc. cura) neque cura impensarum populi Romani — misisse“ (cf. Fabri Sallust. Cat. 36, 5. — Tacit. Dial. 41. „ac deus aliquis vitas ac vestra tempora repente mutasset“, quae verba non sine erroris periculo ab editoribus mutantur) ab Homero prorsus aliena est, quamquam eam alii poëtae Graeci sequuntur (cf. Matthiae Gramm. § 428, 4. 441 c. Ann. 2). Ea enim est ratio et eorum locorum, quos collegit Naekius (Opusc. II p. 72) ex Callimacho: h. Dian. 24. *ὅτι με καὶ τίπουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα.* Del. 324. *παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γλαστίν.* Epigr. 31 (32) 3. *ὅστέα σοὶ καὶ μούνον ἔτι κρίγες,* et eorum, quos affert Lobeckius (Pathol. p. 185 n. 26): Coluth. 53. *πυρὸς ἀσβέστιοιο καὶ Ἰθύντηρι σιδήρου.* Anthol. VII 294. *τὸν ἀγίστροις καὶ μογέοντα λίνοις,* et horum locorum: Hesiod. Scut. Herc. 149. *ἣ δα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἴνυτο φωτῶν.* Pind. Ol. VI 41 (70) *τᾶ μὲν δὲ Χρυσσοκόμας πρᾶυμητίν τ᾽ Ἐλεθρῖαν παρῆστασέν τε Μοίρας.* Eur. Phoen. 284. *μαντεῖα σεμνὰ Λοξίου τ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρας.* Ap. Rh. IV 576. *καὶ τότε βουλὰς Ἄμφρ᾽ αὐτοῖς Ζηγὸς τε μέγαν χόλον ἐφράσατ᾽ Ἥρη.* Theocr. XXII 25. *Κάστορος ἢ πρώτου Πολυδευκέος ἀρξομ᾽ αἰεΐδειν.* Ac pertinet ad eandem formam praepositionis ad duo vocabula pertinentis ea collocatio, qua secundo demum additur.

5. *De figura ea, quam vocavit Naegelsbachius anaphoram.*

Chiasmi figura quum in oratione plurimum conferat ad augendam contentionem (solet enim id ea effici, ut sententiarum inter se discrepantium etiam partes in contentione versentur) magna utitur vi in compositione formanda et in Graeco sermone et in Latino. Id quod quum veteres (cf. Auct. Herenn. IV 28, 39. „Non potest dici, quam commode fiat, quum contrariae sententiae translatione verba quoque convertantur.“ Cic. Partit. 7, 24. „ut — invertatur ordo et idem quasi sursum versum retroque dicatur; deinde idem intercise atque permixte. Eloquendi autem exercitatio maxime in hoc toto convertendi genere versatur“) tum nostrates intellexerunt. Sed summae eius legis, secundum quam in utraque lingua maxime in uno eodemque enuntiato verborum collocatio rhetorica formatur, veram rationem primus mihi videtur perspexisse Naegelsbachius. Qui quum neque veteres neque nostrates intercisionum, hyperbatorum, similium usum probabiliter communi lege definiverint, praeter chiasmum statuit (Lat. Stilist. p. 467 seq.) anaphorae figuram qua efficiatur, ut idem verborum ordo bis efferatur (velut in eo Ciceronis loco, qui est Cluënt. c. 1. „Animadverti, iudices, *omnem accusatoris orationem in duas divisam esse partes.*“ cf. Quint. Inst. Or. VIII, 6, 65) plurimum valere ad formandam verborum collocationem: qua sententia ea maxime, quae in uno eodemque orationis articulo verborum collocationem notabilem reddant, exponemus, idoneq

modo una lege illustrari (cf. J. Braun, de hyperbato Platonico part. II. Culm 1852 p. 3 seq.).

Apparet Naegelsbachium dicere haec duo: convenire utriusque linguae rationi et orationem bipartito dispositam et orationis bipartitae partes eodem ordine compositas. In Homerico sermone utrumque comprobatur primum his locis: J. IV 518. *χερμαδίω γὰρ βλήτι παρὰ σφυρὸν ὀκρῖόνετι Κνήμην δεξιτερῆν.* XI 809. *ἐνθα οἱ Εὐρύπυλος βεβλημένος ἀντεβόλησεν Διογενῆς Εὐαίμονι δῆς κατὰ μηρὸν δῖσι τῷ.* XIV 9. *ὡς εἰπὼν σάκος εἶλε τετυγμένον υἱὸς ἔοτο Κείμενον ἐν κλισίῃ Θρασυμήδεος ἵπποδάμοιο.* XXIII 712. *Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῦ βίην ἀνέμων ἀλεινῶν.* O. XV 103. *υἷὸν δὲ κρητῆρα φέρειν Μεγαπένθε' ἄνωγεν Ἀργύρεον.* XVII 519. *ὄστε θεῶν ἔξ Ἀεΐδει δεδαῶς ἔπε' ἡμερόεντα βροτοῖσιν.* XXI 362. *τάχ' αὐ' σ' ἐφ' ὕεσσι κύνες ταχέες κατέδονται Οἶον ἀπ' ἀνθρώπων, οὗς ἔτρεφες* (cf. Hymn. III Merc. 164. *ἤντα τέκνον Νήπιον, δὲ μάλα παῦρα μετὰ φρεσὶν αἴσυλα οἶδεν, Ταρβαλέον, καὶ μητρὸς ὑπαιδεύοικεν ἐνιπᾶς*). Deinde et eis locis, in quibus eodem ordine nomina duo coniuncta sunt et adiectiva, quae pertinent ad ea (cf. J. I 283. *μέγα πᾶσιν Ἔρκος Ἀχαιοῖσιν.* vid. Naegelsbach. ad h. l. XV 685. *πολλὰ θοάων ἱκρία νηῶν.* O. XVIII 301. *ἄλλο δ' ἄρ' ἄλλος δῶρον Ἀχαιῶν καλὸν ἔνεικεν.* J. XXIV 284. *οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελιφρονα δεξιτερῆφιν.* O. XVII 419. *ἐγὼ ποτε οἶκον ἔναιον — Ὀλβιος ἀφνειόν*) et eis locis, in quibus eodem ordine se excipiunt verbum finitum et participium coniuncta et vocabula, quae ad ea pertinent (cf.

O. IV 24. Βῆ δ' ἴμεν ἀγγελῶν διὰ δώματα ποιμένι
 λαῶν. IX 402. Ἰσταμένοι δ' εἶροντο περὶ σπέος
 ὅτι ἐ κήδεα. J. II 314. ἐνθ' ὄγε τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθις
 τετριγῶτας (vid. Naegelsb. ad h. l.). III 162. Ἀσῶρο
 πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἴζεν ἐμετο. XIII 15.
 ἐνθ' ἄρ' ὄγ' ἔξ ἀλὸς ἔζεν ἰών. 235. Ἀλλ' ἄγε τεύχεα
 δεῦρο λαβάν ΙΘι. XXII 37. τὸν δ' ὁ γέρον ἐλεεινὰ
 προσηύδα χεῖρας ὄρεγνός (vid. Merkel Prolegom.
 Ap. Rh. p. 139). 197. Τοσσάκι μιν προπάροιθεν
 ἀποστρέψασκε παραφθᾶς Πρὸς πεδίον. XXI 534.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τεῖχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες. O. IV
 505. τοῦ δὲ Ποσειδάων μεγάλ' ἐκλυεν αὐδῆσαντος
 (vid. Ameis ad h. l. Append.) XI 418. ἀλλὰ κε κείνα
 μάλιστα ἰδὼν ὀλοφύραο θυμῷ. XXIV 90. ἀλλὰ κε
 κείνα μάλιστα ἰδὼν θηήσαο θυμῷ) et his aliis locis:
 J. XI 327. ἀσπασίως φεύγοντες ἀνέπνεον Ἐκτορα
 δίον. XIV 8. αὐτὰρ ἐγὼν ἐλθὼν τάχα εἴσο-
 μαι ἐς περιωπήν. O. I 370. ἐπεὶ τόγε καλὸν ἀκούε-
 μεν ἔσθιν αἰδοῦ. XI 167. ἀλλ' αἰδὲν ἔχων ἀλάλημαι
 οὐζόν. IX 212. τοῦ φέρον ἐμπλήσας ἀσκὸν μέγαν.
 XVI 222. Ποίη γὰρ νῦν δεῦρο, πάτερ φίλε, νηῖ σε
 ναῦται Ἥγαρον. XVI 42. Τῷ δ' ἔδρης ἐπιόντι πατῆρ
 ὑπόειξεν Ὀδυσσεύς. XVIII 258. Ἀεξίτερην ἐπὶ καρπῷ
 ἔλων ἐμὲ χεῖρα προσηύδα. XV 488. παρὰ καὶ κακῷ
 εἰσθλὸν εἶθμεν. XVII 379. σὺ δὲ καὶ προῖ (Ameis
 ποθί) τόνδ' ἐκάλεσσας. I 130. Ἀτὴν δ' ἐς θρόνον
 εἴσεν ἄγων ὑπὸ λῖτα πετάσσας Καλὸν δαιδάλεον.
 J. V 219 (cf. Hoffmann, Tmesis in der Ilias I p. 7). πρὶν
 γ' ἐπὶ νῶ τῷδ' ἀνδρὶ σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφι Ἀντι-
 βίην ἐλθόντε σὺν ἔντεσι πειρηθῆναι. cf. Apoll.

Rh. II 169. ἔνθα μὲν ἠλιβάτω ἐναλίγκιον οὔρει κῦμα.
 681. τοῦς δ' ἔλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον. 810.
 πτόνας εὐαρότοιο γύας πεδίωιο ταμοίην. 1027.
 ἰθάλας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει. III 1294. αὐτὰρ
 ὁ τούσγε — ἐπιόντας, ἄτε σταλάς εἰν ἀλλὴ πέτρῃ,
 Μίμνευ, ἀπειροσίησι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις. IV 628.
 γόον δ' ἔξν ὄδυρομένων ἐσάκονον Ἑλιάδων λιγέως.
 475. δ' ἔξν δὲ πανδαμάτωρ λοξῶ ἴδεν οἶον ἔρεξαν Ὀμ-
 ματι νηλεῖς δλοφώϊον ἔργον Ἑρινύς.

Itaque contra Geppertum, qui haec dicit (Urspr. der homer. Gesänge II p. 197): „Auch hier (in der Wortstellung) zeigt sich bei Homer eine grofse Einfachheit, sofern man nur das nächst Zusammengehörige mit einander verbunden sieht und eine jede Art von Verschränkung oder Zertheilung vermieden sieht“ ea faciunt, quae de anaphorae usu Homericō exemplis et satis multis et satis certis demonstravisse mihi videor. Ad eam duo pertinent eorum locorum, in quibus adiectivi collocationem a consuetudine Homeri discrepare dicit; J. XI 242. οἰκτρὸς ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου ἀστοῖσιν ἀρχέγων Κουριδίης. O. XIX 461. καρπαλίμως χαιρόντα φίλην (mel. font. φίλως) χαιρόντες ἔπεμπον εἰς Ἴθάκην. Ceterorum locorum in uno bipartitae orationis partes diverso ordine compositae sunt: O. XXII 396. Ἀμωάων σκοπὸς ἐσσι κατὰ μέγαρ' ἡμετεράων, in altero, qui est: O. XVIII 218. καὶ κέν τις φατὴ γόνον ἔμμεναι δλβίου ἀνδρὸς Ἐς μέγεθος καὶ κάλλος ὀρώμενος, ἀλλοτριος φώς non videtur pronomen τίς adiectivi loco coniunctum esse cum nomine φώς (cf. Ameis ad h. l.). Restat, ut paucis attingam, quo iure in omni sermone

Graeco anaphorae figuram valere in verborum colloca-
 tione Naegelsbachius dixerit (l. d. pag. 470 seq.). Eis
 igitur exemplis Graecis, quae ipse attulit, haec addo:
 Herod. I 213. *Κῦρος μὲν νυν τῶν ἐπέων οὐδένα τοῦ-*
των ἀνευσιχθέντων ἐποιέειτο λόγον. Pind. Pyth. IV
 178 (318). *πέμπε δ' Ἐρμᾶς χρυσόραπης διδύμους*
υἱοῦς ἐπ' ἄρτυτον πόνον, Τὸν μὲν Ἐχίονα, κεχλά-
δοντας ἤβρα, τὸν δ' Ἔρτυον. Thucyd. I 9. *ἃ ἤλθεν*
ἐκ τῆς Ἀσίας ἔχων ἐς ἀνθρώπους ἀπόρους. 20, 2.
Ἴππίας μὲν πρεσβύτατος ὦν ἤρχε τῶν Πεισιστράτου
υἱῶν. Plat. (cf. J. Braun, d. hyperb. Platon. part. I p. 20)
 Protag. 354 E. *ἀληθῆ ἔφη λέγεις ὁ Πρωταγόρας.*
 Euthyd. 297 B. *ἀδελφὸς γὰρ ἔφη ἐγώ εἰμι Εὐθύ-*
δήμου ταχὺ ὑπολαβὼν ὁ Διονυσόδωρος. Arrian. I 1, 6.
εἶργειν τοῦ πρόσω κατειληφότες τὴν ἄκρην τοῦ Αἴμου
τὸν στόλον, παρ' ἣν ἦν τῷ στρατεύματι ἡ πάροδος.
 Callim. fragm. 445. *οὐδ' ὄθεν οἶδεν ὀδεύει θνητὸς*
ἀνῆρ. Theocr. Id. XXVI 12. *Ἀυτονόα πρᾶτα νιν ἀνέ-*
κραγε δεινὸν ἰδοῖσα. Quint. Sm. II 637. *ἄγχι δέ οἱ*
μάλα πολλὰ ποδώκεες ἔστινον ἵπποι Γαλαν ἐπιστεῖβοντες
ἀνανθέα καὶ βασιλείαν ἀχθυμένην ὀρόωντες ἐελδόμενοι
μέγα νόστου, quo in loco quum Koechlyus haec an-
 notet: „Male cohaerent participia hoc modo: terram
 concutientes et reginam lugentem videntes, magnopere
 cursus cupidi. Nisi fallor, versus perit cet.“, tamen si
 ex anaphorae figura illud, quod est: „etiam reginam
 lugentem videntes“ ad verbum *ἔστινον*, illud *ἐελδόμενοι*
μέγα νόστου pertinere ad participium *ἐπιστεῖβοντες* sta-
 tuimus, nihil remanet offensionis, Orph. Lith. 431. *τέρ-*
πειτο δ' Εὐφώρβῳ περικαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν Λίχμητῆ

Μελάνιππος, quem locum mutandum esse Tyrwhittius dicit his: „qui aurem poësi Graecae assuetam habet, statim rescribet *Λιχημητής Μελάνιππος*“, quamquam id, quod codices praebent, confirmatur eis, quae proxime sequuntur: *εἶδος ἀμώμητον καὶ ἐπ' εἶδσι κάρτος ἄρειον αἰζήου ποθέων*.

IV.

DE VERBORUM COLLOCATIONIS HOMERICAE
LEGIBUS POETICIS.1. *De πρωθυστερία Homericā.*

Quae de verborum collocationis Homericæ legibus poëticis proferri possunt, certe ea sunt, ex quibus iure nos statuere satis appareat etiam poëticas leges valere in poëtarum verborum collocatione.

Intellexit Ameisius (cf. ad O. IV 476 Append. V 229) in enumerationibus Homerum saepissime ordine uti, qui in dictionis poëticae rationibus nitatur. Vestimenta enim enumerans Homerus pallium, ut id, quod magis ante oculos versatur (cf. O. XIX 225. *Χλαῖναν πορφυρέην οὐλήν ἔχε ὄτος Ὀδυσσεύς*, (232) *Τὸν δὲ χιτῶν' ἐνόησα πῆρὸ χροῖ σιγαλόεντα*) cuiusque varia natura magis fit, ut vestitus sit aut bonus aut sordidus, priore loco, tunicam posteriore loco nominare solet. Quem morem sequitur et his locis: O. VIII 392. *τῶν οἱ φᾶρος ἕκαστος εὐπλυνῆς ἢ δὲ χιτῶνα — ἐνείκατε*. VI 214. *πὰρ δ' ἄρα*

οὐ φάρδος τε χιτῶνά τε εἶματ' ἔθνηκαν. XIV 516. αὐτὸς τοι χλατῶν τε χιτῶνά τε εἶματα δώσει. XXII 487, et ab induendarum vestium ordine in narrando ea ratione recedens. cf. J. XXIV 588. ἀμφὶ δέ μιν φάρδος καλὸν βάλων ἦδὲ χιτῶνα. O. III 467. V 229. χλατῶν τε χιτῶνά τε ἔννευτ'. IV 50. ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὐλας βάλων ἦδὲ χιτῶνας. VIII 455. ἀμφὶ δέ μιν χλατῶν καλὴν βάλων ἦδὲ χιτῶνα. XIII 434. ἀμφὶ δέ μιν ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλεν ἦδὲ χιτῶνα. (cf. J. IX 660. στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσεν Κωεά τε ξηγός τε λίνιοι τε λεπτιὸν ἄωτον. O. XIII 73. καὶ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆι στόρεσαν ξηγός τε λίνον τε) Posteriores loci haud multum absunt a nota ὑστερολογία HomERICA, qua res enarrantur non ut nascentes, sed ut natae, non secundum eius, qui agit, voluntatem, sed simili ratione atque in illo: Τοῖς δ' ἄρα μύθων ἦρχε etiam tum dicto, si poeta unum facit cum uno homine loquentem (cf. J. V 420 cet.), secundum imaginem rei ipsius; id vero, quod natarum rerum gravissimum est, praemittitur (cf. O. V 264. πέμπτ' — εἶματά τ' ἀμφιέσσασα θυώδεα καὶ λούσσασα. XII 134. τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπώκισε. XVI 341. λίπε δ' ἔρκεά τε μέγαρον τε. J. XXIV 443. ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἱκοντο) plerumque ita, ut per illam εἰρομένην λέξιν, quam dicunt, temporis ordo obscuratus sit. cf. J. XV 124. ὦρτο διὰ προθύρου, λίπε δὲ θυρόνων ἐνθα θάλασσαν. XXI 537. οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν δαχίνας. O. III 392. ὦϊξεν ταμήη καὶ ἀπὸ κρηδεμνον ἔλυσε. J. XXIV 206. εἰ γὰρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσώπεται ὀφθαλμοῖσιν. O. IV 411. φώκας μὲν τοι πρώτων

ἀριθμήσει καὶ ἐπεισάν. VI 9. ἀμφὶ δὲ τείχος ἔλασσε
 πόλει καὶ ἐδείματο οἶκους. XVI 41. αὐτὰρ ὄγ' εἶσω ἴεν
 καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδὸν. (In eo, quod est: ἐκέλευσε
 δ' ἑταίρους Αὐτούς τ' ἀμβάινειν ἀνά τε πρυμνήσια λῦσαι
 non puto recte Ameisium (O. XV 548) dicere praepostere
 res proferri. Ex his enim locis: J, I 436. ἐκ δ' εὐνάς
 ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσια δῆσαν, Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ
 βαῖνον ἐπὶ ξηγμῆνι θαλάσσης. O. XIII 76. τοὶ δὲ καθύζον
 ἐπὶ κληῖσιν ἕκαστοι Κόσμοι, πείσμα δ' ἔλυσαν ἀπὸ
 τρητοῦ λίθοιο, in quibus certum est poetam a vero
 ordine rerum enarrantem recedere non potuisse, apparet
 si non eos ipsos, qui funes vel alligent vel solvant,
 tamen maiorem vectorum partem dici et in navem con-
 scendere, priusquam soluti funes, et ex navi egredi,
 postquam sint alligati).

Postquam illustravi res ad verborum collocationem
 Homericam pertinentes singulas singillatim, ut via et
 ratione disputationem ad finem perducam, de eisdem
 mihi rebus nunc disputandum est in universum. Qua
 disputandi ratione sola eam partem muneris suscepti
 recte possum explere, ut exponam, quanta et quali liber-
 tate utatur verborum collocatio Homericæ.

A norma suae consuetudinis ipsam non facile de-
 flectere verborum collocationem Homericam certum esse
 debebat etiam in universum respicienti naturam poësis
 epicae genuinae. Est enim in sermone epico in uni-
 versum et tanta vis consuetudinis, ut ad omnem orationis
 colorem pertineat, velut ad verba eligenda, ad versum

formandum, ad alia, et tanta, ut non facile umquam negligatur. At etiam inquirendo probabatur eam libertatem in verborum collocatione HomERICA paene nullam inesse, qua a consuetudine recepta recederet. Sunt autem ei loci HomERICI, qui discrepant a consuetudine, potissimum hi: J. XI 496. Ὡς ἔφρασε κλονέων πεδίον τότε φαιδιμος Αἴας. 556. Ὡς Αἴας τότ' ἀπὸ Τρώων τετημένος ἦτορ ἦτε. XIII 145. || Κτείνων· ἀλλ' ὅτε δὴ πυνκνῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν Στῆθα. XV 451. Ἀδχένοι γάρ οἱ ὄπισθε πολύστονος ἔμπασαν ἰός. XXI 180. Γαστέρα γάρ μιν ἔτυψε παρ' ὀμφαλόν. XXIII 295. Αἶθην τῆν Ἀγαμεινονέην τὸν ἑόν τε Πόδαργον. 763. || Στήθεος· ὡς Ὀδυσσεὺς θάεν ἐγγύθεν, O. VI 167. ἀνήλυθεν ἐκ δόρου γαίης. IX 535. εὐροι δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. X 44. || Αἴολος· ἀλλ' ἄγε θάσσον ἰδώμεθα. 412. || Μητέρας· ὡς ἐμὲ κείνοι cet. XI 115. δῆεις δ' ἐν πῆματα οἴκῳ. 471. Ἐγνώ δὲ ψυχὴ με. XIII 359. Αἶ κεν ἐῖ πρόφρων με. XVI 28. Ἀλλ' ἐπιδημέεις· ὡς γάρ νύ τοι εὐάδε θυμῷ. 64. Πλαζόμενος· ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσεν τὰ γε δαίμων. XIX 122. Φῆ δὲ δάκρυ πλώειν βεβαρηότα με φρένας οἴνω. 377. || Κήδεσιν· ἀλλ' ἄγε νῦν ξυνίει ἔπος. XX 286. Ἀύη ἄχος κραδίην Λαερτιάδην Ὀδυσῆα. Quorum locorum quibusdam pro certo habendum est non modo Homericæ poësis consuetudinem, sed omnino Graeci sermonis leges eas violari, quæ Homeri temporibus valuerint (hos dico locos: J, XXI 180. γαστέρα γάρ μιν ἔτυψε. XV 451. O. XX 286. — O. XI 471. ἔγνων δὲ ψυχὴ με. XIII 359. XIX 122. — J. XXIII 295. τὸν ἑόν τε Πόδαργον), alios verisimile est ad genuinam poësin Homericam non esse referendos.

Ipsae consuetudinis Homericæ leges, et eae, quibus verborum collocationis libertas restringitur, et eae, quibus admittitur liberior usus, proxime abesse videntur a simplicitate communis usus. Quae enim in restricte observandis propriae consuetudinis legibus simplicitas est Homericæ poësis, eadem debet in ipsis consuetudinis legibus inesse. Ac ne potuit quidem consuetudinis vis accedere nisi eis, quae a singulorum poëtarum licentia quam maxime aliena erant et propter simplicitatem quam facillime se offerebant. Non convenit aut epicæ poësi in universum aut eis temporibus, quibus nata sunt carmina Homericæ, artificiosa communis usus mutatio, quae in poesi epica et Homeri temporibus non est libertatis, sed licentiae, non poëtae maiorem spiritum sumentis, sed luxuriantis. In rhetorica verborum collocatione Homerus quum haec maxime spectet, distinctiones notans, ut orationem volubilius continuet, ea vocabula, quae maximi sunt ponderis, efferens, ut sententias reddat dilucidiores et graviores, in periodis additamenta separans ab eis vocabulis, in quibus summa sententiae versatur, ut languorem evitet orationis nimis lente fluentis, vocabula ea, quae maxime inter se cohaerent, dirimens nonnumquam et intercise proferens, ut membra orationis aptius conectat, ea ratione utitur, ad quam recipiendam sermo Graecus per se facilem se praebet necessariamque libertatem semper retinuit.

I N D E X.

I. DE LEGIBUS GRAMMATICIS.

1. De figura *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος*. p. 1—4.
2. De dativis duplicibus ad similitudinem figuræ *καθ' ὅλον καὶ κατὰ μέρος* coniunctis. p. 4—8.
3. De coniunctis nominibus ad genus et speciem rei eiusdem pertinentibus. p. 8—11.
4. De figura Alemanica. p. 11.
5. De pronomine *ὁ*. p. 11—16.
6. De pronomibus personalibus encliticis. p. 17—18.
7. De praepositionibus. p. 19—29.
8. De particulis *τί* — *τί* sive *τί* — *καί* sibi respondentibus. p. 30—33.
9. De particula *καί* i. q. etiam significante. p. 33—34.
10. De particulis *ἄν* et *κέν*. p. 34—35.
11. De particulis *ὥστε*, *ἤντε*, *ὡς* comparativis. p. 35—39.
12. De prima sede protasis et apodosis comparisonum. p. 39—40.
13. Quo modo vocabula demonstrativa in sententiis per adverbium *ὡς* inductis collocari soleant. p. 40—41.
14. De prima sede apodosis sententiarum relativarum. p. 41.
15. De appositionibus additis sententiis relativis. p. 41—42.
16. Quomodo naturalem quandam verborum ordinem observet Homerus. p. 42—44.
17. De particularum *ἀλλά*, *ἦ*, *ἦ τοι*, *οὐ*, *οὐκ*, *γάρ* in enuntiativis sede. p. 44—50.

II. DE LEGIBUS METRICIS.

1. De vocabulis quibusdam, quae in arsi collocari solent. p. 50—51.
2. De versus Homerici natura ea, qua membro orationi similis est. p. 51—62.
3. De versus hexametri primo pede. p. 68—65.

III. DE LEGIBUS RHETORICIS.

1. Contentionem ut in elocutione HomERICA multum valere censeatur, sic iudicandum esse multum valere in verborum constructione formanda. p. 65—68.
2. De enuntiatorum primae sedis vi rhetorica. p. 68—73.
3. De enuntiatorum postremae sedis vi rhetorica. p. 73—74.
4. De chiasmi figura. p. 75—78.
5. De figura ea, quam vocavit Naegelsbachius anaphora. p. 79—84.

IV. DE LEGIBUS POETICIS.

1. De *πρωδυστερία* HomERICA. p. 84—86.

044 085 133 007

